Stephen King • Caitlín R. Kiernan • Peter Crowther • Angela Slatter • Brian Hodge • Dennis Etchison • John Ajvide Lindquist

CARTEA ORORILOR

1

Antologie realizată de
Stephen Jones

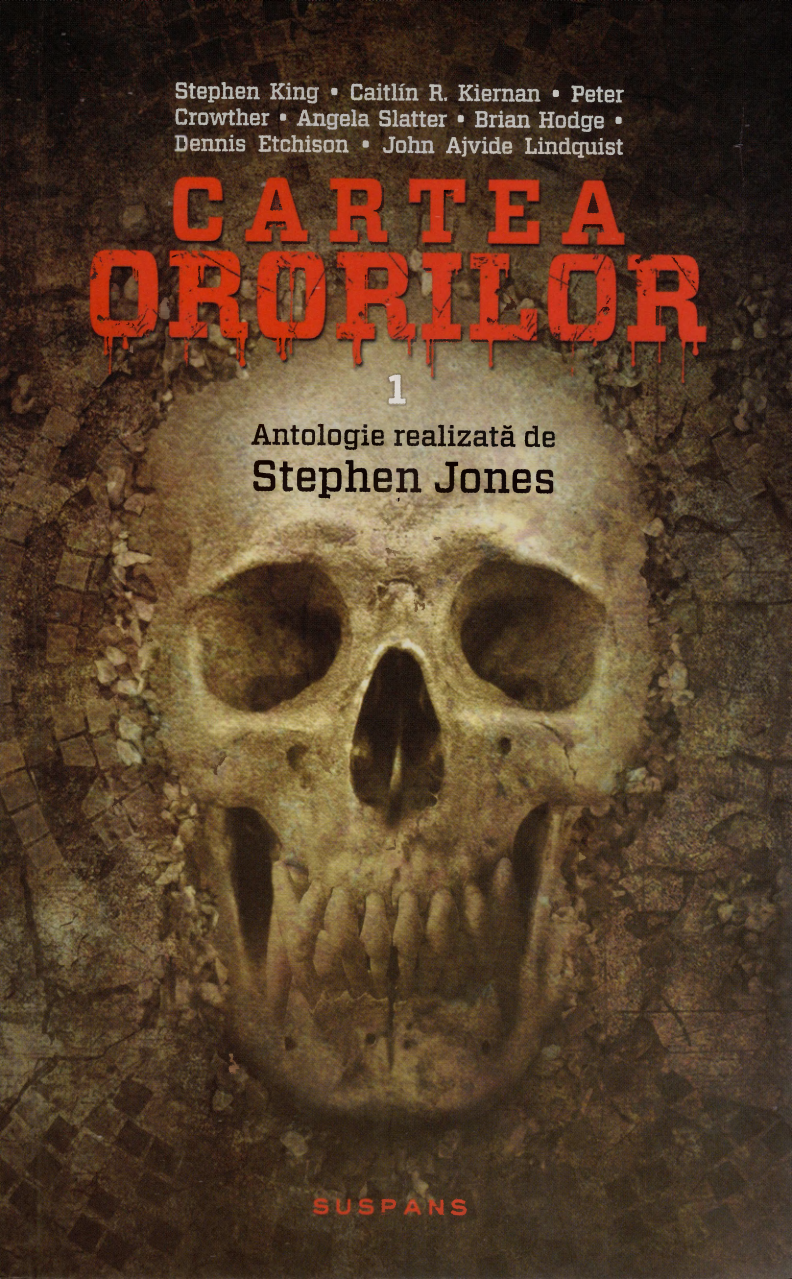

SUSPANS

Stephen King • Caitlín R. Kiernan • Peter Crowther • Angela Slatter • Brian Hodge • Dennis Etchison • John Ajvide Lindquist

CARTEA ORORILOR

1

Antologie realizată de
Stephen Jones

Traducere din limba engleză
ADRIANA VOICU

NEMIRA

STEPHEN JONES, născut în 1953 la Londra, este editor de antologii horror. Printre cele mai cunoscute se numără *Dark Terrors, The Mammoth Book of Vampires* și *The Mammoth Book of Zombies,* precum și seria *Best New Horror.* A scris, de asemenea, scenarii de filme horror și fantasy și mai multe studii și eseuri dedicate literaturii de gen. Este câștigătorul unui Premiu Hugo și a fost recompensat de mai multe ori cu Bram Stoker Award.

Coperta: Cristian FLORESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Cartea ororilor / coord.: Stephen Jones ; trad.: Adriana Voicu. – București: Nemira Publishing House, 2013-
2 vol.
ISBN 978-606-579-661-4
Vol. 1. - 2013. – ISBN 978-606-579-662-1

I. Jones, Stephen (coord.)
II. Voicu, Adriana (trad.)

821.111-311.9=135.1

A BOOK OF HORRORS
© 2011 by Stephen Jones

© Nemira, 2013

Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de FED PRINT S.A

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-662-1

Introducere

UNDE A DISPĂRUT GROAZA?

Ce naiba s-a întâmplat cu genul horror?

Ce s-a ales de monștrii amenințători, de strigoii diabolici, de sângeroșii oameni-lupi, de macabrele fantome și de monstruoasele mumii?

În ultima vreme, vampirii noștri își arată mai degrabă natura romantică, vârcolacii lucrează pentru organizații guvernamentale secrete, stafiile sunt detectivi particulari și morții vii pot fi întâlniți sorbind câte un ceai și amestecându-se printre personajele care alcătuiesc societatea bine-crescută din romanele lui Jane Austen.

Acestea nu sunt figurile iconice ale spaimei și stuporii de pe vremea noastră. Nu sunt Făpturile Nopții care au băgat în sperieți nenumărate generații de-a lungul veacurilor și din pricina cărora cei mici ajungeau mai toți să-și citească revistele de benzi desenate ascunși sub cearșaf, la lumina lanternei.

Lumea în care trăim astăzi cunoaște varianta *light* a genului horror. „Horror-lite", această sintagmă înfiorătoare a fost creată de editori pentru a descrie genul de ficțiune care se bucură în prezent de un enorm succes și ale cărui subcategorii poartă denumiri precum „melodramă paranormală", „fantezie urbană", „colaj literar" sau chiar „steampunk".

Deși nu poate fi negat faptul că aceste tipuri de ficțiune au publicul lor, cărțile respective, în cea mai mare parte a lor, nu se adresează

cititorilor de povestiri de groază tradiționale. Consumatorii lor nu sunt tentați să guste deliciile spaimei provocate de lectură, nici să reflecteze la un subiect neobișnuit de răscolitor încă multă vreme după ce au terminat povestea respectivă și au închis cartea. Și nici asta nu ar fi o problemă, dacă editorii și distribuitorii de carte nu ar pune în pericol piața literaturii horror clasice cu o avalanșă de volume de unică folosință, adresate cititorului obișnuit.

Ei bine, a venit vremea să revendicăm genul horror în numele celor care înțeleg și apreciază valoarea unei povești de groază și impresia pe care o lasă.

Publicând *Cartea ororilor*, sperăm că am onorat titlul ales și tot ce implică el.

După cum știe oricine a citit vreun alt volum din această serie, viziunea mea asupra rețetei pentru o povestire horror de succes este destul de cuprinzătoare. Evident, nu toate povestirile incluse vor fi pe gustul tuturor cititorilor; ceea ce am încercat eu să fac a fost să aduc o mare varietate de povestiri originale, semnate de unii dintre cei mai buni scriitori contemporani și care explorează numeroasele fețe monstruoase ale literaturii pe care ne place s-o numim „de groază".

Asta nu înseamnă că nu rămâne loc și pentru umor – vedeți în acest sens contribuția lui Ramsey Campbel, înfiorător de sinistra *A înțelege greșit* și neliniștitoarea, dar amuzanta *Alice și foaia de plastic* a lui Robert Shearman; celelalte grozăvii ale noastre pornesc de la monștrii deja tradiționali (*Micul zeu verde al agoniei* de Stephen King și *Fantome cu dinți* de Peter Crowther) și clasicele povestiri cu stafii (*Muzica ucigașului Bengt Karlsson* de John Ajvide Lindqvist și *Necaz de copil* de Reggie Oliver), continuă cu thrillerul supranatural modern (povestirile *Omul din șanț* de Lisa Tuttle și *O chestie tristă, întunecată* de Michael Marshall Smith) și cu o pereche de creaturi mitologice, foarte diferite între ele (în povestirile *Iască, fitil și cremene* a lui Caitlín R. Kiernan și *Cu rădăcină cu tot* a lui Brian Hodge), mergând până la povestiri mai lirice și mai livrești *(Fiica meșterului*

de coșciuge de Angela Slatter, *Spune-mi că te voi revedea* de Dennis Etchison și remarcabila nuvelă a lui Elizabeth Hand, *Near Zennor).* Încheiem lista cu tulburător de macabra epigramă a lui Richard Christian Matheson, inspirat intitulată *Ultimele cuvinte.*

O bună parte dintre autorii care au contribuit la acest volum experimentează la nivelul formei, structurii și dimensiunii textului, pentru a aduce genul horror în plină actualitate, în timp ce alții continuă o practică veche de secole, aceea de a-și expune demonii în manieră cât mai directă și, prin urmare, cât mai eficace cu putință.

Oricare ar fi spaimele voastre, nădăjduim că le veți întâlni în paginile care urmează. La urma urmei, asta înseamnă literatura horror actuală și, dacă au să vă placă povestirile adunate aici, veți putea spune că ați fost de față când a început contraofensiva.

Bine ați venit în *Cartea ororilor* – este vremea să dăm drumul coșmarurilor...

STEPHEN JONES
Londra, Anglia
Iunie 2011

MICUL ZEU VERDE AL AGONIEI

STEPHEN KING

– Am avut un accident, a spus Newsome.

Katherine MacDonald nu şi-a ridicat privirea. Se aşezase lângă patul lui şi îi prindea unul din cele patru aparate TENS pe coapsa slăbănoagă, imediat mai jos de cracul şortului de baschet, dintre cele pe care le purta acum tot timpul. Era atentă ca faţa să-i fie lipsită de orice expresie. Era ca o piesă umană de mobilier în casa asta mare, în dormitorul ăsta mare, unde îşi petrecea mai toate orele de lucru, şi chiar asta voia. De obicei era o idee proastă să atragi atenţia domnului Newsome asupra ta, ceea ce ştiau toţi angajaţii lui. Dar gândurile lui Katherine îşi urmau firul lor. Hai, acum spune-le că de fapt tu ai provocat accidentul. Fiindcă ţi se pare că asumarea răspunderii te face un erou.

– De fapt, a adăugat Newsome, chiar eu am provocat accidentul. Nu aşa de strâns, Kat, te rog.

Ar fi putut să-i atragă atenţia, aşa cum făcea la început, că aparatele nu au nicio eficacitate dacă nu sunt prinse strâns pe nervii lezaţi a căror suferinţă trebuia s-o aline, dar era o persoană care învăţa repede. A slăbit un pic cureluşa cu arici, în timp ce rostea în gând: *Pilotul te-a avertizat că sunt furtuni în zona Omaha.*

– Pilotul m-a avertizat că sunt furtuni în zonă, a continuat.

Cei doi bărbați îl ascultau atent. Jensen mai auzise povestea, bineînțeles, dar întotdeauna asculți cu atenție când cel care povestește este pe locul șase în topul celor mai bogați oameni din întreaga lume, nu doar din America. Trei din ceilalți cinci tipi superbogați erau de-ăia cu piele măslinie și îmbrăcați în robe, care umblau în Mercedesuri blindate. A adăugat în gând: *Dar i-am spus că este esențial să ajung la întâlnire.*

– *Dar i-am spus că este esențial să ajung la întâlnire,* a continuat Newsome.

Bărbatul care stătea lângă asistentul personal al lui Newsome era cel care o interesa – sub aspect antropologic. Îl chema Rideout. Era înalt și foarte slab, la vreo șaizeci de ani, probabil. Purta niște pantaloni urâți, de culoare cenușie, și o cămașă albă, încheiată la toți nasturii, din care se ivea gâtul slăbănog și foarte roșu, semn că exagerase cu bărbieritul. Kat a presupus că-și trăsese zdravăn cu lama pe față chiar înainte de întâlnirea cu omul aflat pe locul șase în topul bogaților. Sub scaun se afla singurul obiect pe care-l adusese cu el, o cutie lungă și neagră, cu capacul bombat, ca să încapă un termos înăuntru. O cutie în genul celor în care își cară pachetul pentru prânz muncitorii. El însă zicea că e preot. Nu scosese până atunci nicio vorbă, dar Kat nu trebuia să-și folosească urechile ca să-și dea seama ce hram poartă. Îi mirosea de la o poștă a șarlatan. În cincisprezece ani, de când lucra ca soră medicală specializată în tratamentul durerii, văzuse destui de teapa lui. Ăsta cel puțin nu se pretindea expert în cristaloterapie.

Așa, acum spune-le despre revelația ta, l-a îndemnat în gând în timp ce își muta scaunul de partea cealaltă a patului. Era pe rotile, dar lui Newsome îi displăcea zgomotul pe care îl făcea atunci când se împingea cu scaunul dintr-o parte în alta. Unui alt pacient i-ar fi precizat, poate, că nu intra în contract și căratul scaunului, dar când câștigi cinci mii de dolari pe săptămână

pentru servicii obișnuite de îngrijire a bolnavilor îți ții gura și nu faci pe deșteapta. Nu-i spui pacientului nici că nu ești obligată prin contract să-i goleşti și să-i speli plosca. Dar, cu toate astea, Kat simțea cum supușenia ei tăcută începe să se tocească. La fel ca urzeala unei cămăși purtate și spălate prea des.

Newsome i se adresa în principal tipului în costum de țăran plecat la oraș.

– Cum zăceam acolo, pe pistă, în ploaie, printre fragmentele în flăcări ale unei aeronave de paisprezece milioane de dolari, cu hainele aproape ferfeniță – că așa se întâmplă când cazi pe asfalt și te rostogolești cincisprezece-douăzeci de metri – am avut o revelație.

Două, de fapt, a completat Kat în sinea ei, când prindea un alt aparat TENS pe celălalt picior vătămat, flasc și străbătut de cicatrice.

– Două, de fapt, a continuat Newsome. Prima a fost aceea că e foarte bine să fii în viață, cu toate că am înțeles că fusesem grav rănit înainte chiar ca durerea care de doi ani e tovarășul meu nedespărțit să înceapă să răzbată prin amorțeala stării de șoc. Cea de a doua a fost că oamenii abuzează de cuvântul *esențial*, așa cum făceam și eu înainte. Există numai două lucruri esențiale. Unul e viața însăși, celălalt absența durerii. Nu ești de acord cu mine, domnule reverend Rideout?

Și înainte ca Rideout să se declare de acord (căci nici nu încăpea vorbă că avea să o facă), Newsome a strigat cu glasul ăla de moș ursuz și despotic:

– Nu așa strâns, Kat, ce dracu'! De câte ori să-ți mai spun?

– Scuze, a murmurat ea, slăbind cureluşa.

De ce oare mă mai obosesc?

Melissa, menajera, îmbrăcată îngrijit într-o bluză albă și pantaloni albi cu talie înaltă, a intrat cu tava cu cafele. Jensen a acceptat o ceașcă, cerând și două pliculețe cu îndulcitor. Cel

nou, reverendul lui peşte, ultima gioarsă de om, a făcut doar semn din cap că nu vrea. Poate că avea cafeaua lui sfinţită în termosul din cutie. Kat nici nu a fost poftită. Când bea cafea se ducea la bucătărie, cu restul personalului. Sau în pavilionul de vară... Numai că acum nu era vară. Era noiembrie, bătea vântul şi ploaia biciuia geamurile.

– Să vă mai stimulez, domnule Newsome, sau preferaţi să plec acum?

De fapt nu voia să plece. Auzise povestea de la un cap la altul de multe ori – cum plecase la întâlnirea aceea esenţială, cum se ciocniseră, cum fusese catapultat din avionul în flăcări, şi apoi partea cu oasele fracturate, coloana fisurată şi gâtul dislocat şi mai ales cu cele douăzeci şi patru de luni de suferinţă neostoită, la care avea să ajungă curând şi de care se săturase. Rideout, în schimb, o interesa. Aveau să urmeze, desigur, şi alţi şarlatani, acum că fuseseră epuizate toate tratamentele clasice împotriva durerii. Dar Rideout era primul, iar Kat era curioasă să vadă cum o să-l facă tipul ăsta cu înfăţişare de ţărănoi pe Andy Newsome să-şi ia adio de la o bună parte din bănuţii lui. Sau cel puţin cum o să încerce. Newsome nu era prost; altfel, n-ar fi reuşit să adune mormanele alea obscene de bani; desigur, însă, că nu mai era omul de odinioară, oricât de reală i-ar fi fost suferinţa. În privinţa asta, Kat avea părerile ei, dar slujba de acum era cea mai bună din câte avusese vreodată. Măcar din punctul de vedere al banilor. Şi dacă Newsome voia să sufere mai departe, nu era dreptul lui?

– Dă-i drumul, scumpo, stimulează-mă.

A privit-o făcându-i semne din sprâncene. Pe vremuri desfrâul o fi fost real (Kat credea chiar că Melissa ar fi putut avea ceva informaţii pe tema asta), dar acum nu rămăsese decât o pereche de sprâncene stufoase, puse în mişcare de memoria muşchilor.

Kat a conectat cablurile la dispozitivul de comandă și a apăsat pe comutator. Dacă ar fi fost strânse cum trebuie, aparatele ar fi trimis un stimul electric slab către mușchii lui Newsome, o terapie care părea să aducă o oarece ameliorare... deși nimeni nu știa să spună exact de ce, nici dacă nu era cumva doar un fel de placebo. Oricum ar fi stat însă lucrurile, în seara asta sigur n-ar fi avut niciun efect asupra lui Newsome. Prinse așa de slab cum erau, puteau cel mult să producă niște vibrații ca acelea ale jucăriei pe care o ascunzi în palmă când vrei să le faci o farsă celor cu care dai mâna. Doar că erau ceva mai scumpe decât jucăria.

– Vreți să...?

– Rămâi! a poruncit el. Continuăm procedurile.

Stăpânul rănit în luptă dă ordin, și-a zis Kat, *iar eu mă supun.*

S-a aplecat să scoată de sub pat cufărul cu bunătăți. Era plin cu instrumente pe care mulți dintre foștii ei clienți le numeau „unelte de tortură". Jensen și Rideout nu-i dădeau atenție. Continuau să-l urmărească pe Newsome, care poate că avusese parte de revelații care îi schimbaseră prioritățile și concepția de viață, dar tot era încântat să aibă suita lui de admiratori.

Le-a povestit cum s-a trezit într-o cușcă de metal și plasă. Picioarele și o mână îi erau străpunse de niște cadre metalice numite „fixatori", ca să-i imobilizeze articulațiile reparate cu „circa o sută" de șuruburi de oțel (de fapt șaptesprezece; Kat văzuse radiografiile). Fixatorii erau ancorați în oase frânte și ciobite, în femururi, tibii și fibule, în humerus, radius și ulna. Spatele îi era încins cu un soi de brâu de zale care mergea de la șolduri până la ceafă. Le-a vorbit despre nopțile albe, ce păreau să țină nu ore, ci ani întregi. A pomenit de durerile de cap devastatoare. Le-a spus cum simplul fapt de a-și mișca degetele de la picioare îl fulgera până în măsele. N-a omis nici durerea agonizantă care-și înfigea colții în picioarele lui atunci când

doctorii insistau să le miște, cu fixatori cu tot, ca să nu își piardă complet funcția. Le-a zis și despre escare și cum își încleștа dinții să nu scoată urlete de suferință și indignare când asistentele încercau să-l întoarcă pe o parte ca să le dezinfecteze.

– Au urmat mai mult de zece operații în ultimii doi ani, a rostit el cu un soi de mândrie sinistră.

Kat știa că de fapt fuseseră cinci, dintre care două pentru scoaterea fixatorilor după ce oasele se vindecaseră destul de bine. Asta, desigur, dacă nu puneai la socoteală și procedura minoră de reașezare a degetelor fracturate. Cu ea ar fi fost șase, dar Kat nu numea operații manevrele chirurgicale care necesitau doar anestezie locală. În cazul ăsta putea și ea să spună că a suferit o duzină de operații, majoritatea în timp ce asculta muzică de relaxare în scaunul dentistului.

Acum trecem la făgăduielile deșarte, a reluat ea în gând în timp ce așeza o pernuță cu gel la îndoitura genunchiului drept al lui Newsome și cuprindea cu mâinile mușchii atârnând sub coapsă ca niște buiote. *Asta vine la rând.*

– Doctorii mi-au promis că durerea va ceda, a continuat Newsome. Că în șase săptămâni o să am nevoie de tranchilizante doar înainte și după ședințele de terapie cu Regina Durerii, aici de față. Că până în vara lui 2010 voi putea merge din nou.

A făcut o pauză, pentru a spori efectul.

– Făgăduieli deșarte, domnule pastor Rideout. Abia dacă pot îndoi genunchii, iar durerea din șolduri și cea de spate sunt de nedescris. Doctorii... Aau! Ahh! Oprește-te, Kat, oprește-te!

Îi ridicase piciorul drept la zece grade, poate puțin mai mult. Nici măcar nu era de ajuns ca să țină pernuța la locul ei.

– Lasă-l jos! Așază-l la loc, ce dracu'!

Kat a slăbit strânsoarea și piciorul a revenit pe patul asemănător celor de spital. Zece grade. Poate douăsprezece. Uraa!

Câteodată i-l ridica până la cincisprezece grade – iar piciorul stâng, care era ceva mai bine, îl îndoia și până la douăzeci de grade – înainte să înceapă să urle ca un copil când vede seringa în mâna asistentei medicale a școlii. Doctorii vinovați de făgăduieli deșarte nu se făceau însă vinovați și de reclamă falsă; îl preveniseră că va avea dureri. Kat fusese de față ca un martor tăcut la câteva dintre acele consultații. Îi spuseseră că o să treacă prin chinuri până când tendoanele acelea atât de importante, scurtate după accident și ținute țepene de fixatorii externi, aveau să se întindă și să redevină flexibile. Că avea să aibă parte de multă suferință până când va putea să îndoaie din nou genunchii la nouăzeci de grade. Până când o să poată ședea pe un scaun sau la volanul mașinii, de exemplu. La fel avea să fie și cu spatele și gâtul. Drumul spre recuperare trecea prin Țara Durerii. Punct. Acestea erau promisiuni cinstite, pe care Andrew Newsome preferase să le ignore. Avea convingerea – niciodată rostită pe față, în cuvinte simple, dar fără îndoială una dintre stelele lui călăuzitoare – că omul aflat pe locul șase în topul bogaților lumii nu trebuia să viziteze nicicând Țara Durerii, ci doar Costa del Sol a Recuperării Complete. Continuarea logică a fost că a dat vina pe doctori. Și, bineînțeles, pe soartă. Astfel de lucruri nu trebuia să li se întâmple celor ca el.

Melissa a revenit cu o tavă cu dulciuri. Newsome a fluturat iritat spre ea mâna sucită și plină de cicatrice de pe urma accidentului.

– N-are nimeni chef de prăjiturele, 'Lissa.

Încă un lucru pe care îl aflase Kat MacDonald despre bogătani, despre îmbuibații aștia care adunaseră averi care depășeau limitele normale ale înțelegerii: toți vorbeau cu multă siguranță în numele celor prezenți. Melissa i-a aruncat zâmbetul ăla al ei de Mona Lisa, apoi s-a întors, mai bine zis a făcut o piruetă, și a ieșit din încăpere. A plutit afară din încăpere. Sigur avea pe

puțin patruzeci și cinci de ani, dar arăta mai tânără. Nu era sexy; nici vorbă de ceva atât de vulgar. Avea mai degrabă farmecul unei frumuseți reci, care lui Kat îi amintea de Ingrid Bergman. Rece sau nu, Kat presupunea că bărbații se întrebau cum arăta părul ei castaniu eliberat din strânsoarea agrafelor și răsfirat pe pernă. Sau cum arăta cu rujul ei coral întins pe dinți și pe obraz. Kat, care se considera bondoacă, își spunea cel puțin o dată pe zi că nu o invidiază pentru fața aia netedă și rece. Sau pentru fundul ăla în formă de inimioară.

Kat s-a întors pe cealaltă latură a patului și s-a pregătit să ridice de data asta piciorul stâng al lui Newsome până când avea să țipe din nou la ea să se oprească, ce dracu', voia să-l omoare?

Dacă ar fi alt pacient în locul tău, i-aș spune eu cum stă treaba, a gândit ea. *I-aș spune: nu mai căuta scurtături, că nu există. Nici măcar pentru persoana aflată pe locul șase în topul bogaților lumii. Eu sunt la dispoziția ta – și te-aș putea ajuta, dacă m-ai lăsa –, dar, atâta vreme cât continui să dai mită ca să ieși din rahat, ești pe cont propriu.*

I-a strecurat pernuța sub genunchi. A apucat buiotele care până acum ar fi trebuit să redevină mușchi. A început să-i îndoaie piciorul. Aștepta să-l audă zbierând să se oprească. Și s-ar fi oprit. Pentru că cinci mii de dolari pe săptămână însemnau un total frumușel de un sfert de milion pe an. Era conștient că în banii ăștia intra și tăcerea ei? Cum altfel? Acum spune-le despre doctori – Geneva, Londra, Madrid, Mexico City et caetera et caetera.

– Am umblat prin toată lumea pe la doctori, le-a spus, adresându-se acum în special lui Rideout.

Cel din urmă încă nu scosese nicio vorbă, stătea acolo cu gușa lui roșie, cu gâtul iritat de la bărbierit ieșind din gulerul strâns al cămășii de predicator de țară. Purta cizme de lucru,

mari și galbene. Călcâiul uneia din ele aproape că atingea cutia neagră în care își ținea pachetul pentru prânz.

– E mai simplu să organizezi o teleconferință, în situația mea, dar bineînțeles că n-ar folosi la nimic în astfel de cazuri. Așa că m-am dus personal, în ciuda durerilor la care eram supus. Am fost peste tot, nu-i așa, Kat?

– Chiar așa e, a răspuns ea continuând să-i flexeze foarte încet piciorul.

Pe care ar fi trebuit să-l folosească deja la mers, dacă nu s-ar fi purtat ca un copil în fața durerii. Ca un copil răsfățat. În cârje, e adevărat, dar ar fi mers. După încă un an ar fi putut să lepede cârjele. Numai că el după încă un an va fi tot aici, în patul lui ortopedic de ultimă generație, care a costat două sute de mii de dolari. Și ea va fi tot aici, în slujba lui. Lăsându-se plătită ca să-și țină gura. Oare ce sumă ar fi potrivită? Două milioane? Acum așa gândea, deși până nu demult își zicea că ar ajunge o jumătate de milion. Între timp mai mutase jaloanele.

Modul ăsta de a câștiga era chiar josnic.

– M-au consultat specialiști din Mexic, Geneva, Londra, Roma, Paris... Unde am mai fost, Kat?

– La Viena, a răspuns ea. Și, bineînțeles, la San Francisco.

– Un doctor de acolo mi-a zis că-mi inventez singur durerea, a pufnit el. Ca să scap de efortul recuperării. Dar era pakistanez. Și homo. Un homo pakistanez, ce ziceți de combinația asta?

A râs scurt, parcă ar fi lătrat, apoi l-a cercetat cu privirea pe Rideout.

– Sper că nu vă indignez, domnule pastor.

Rideout și-a plimbat capul de la stânga la dreapta în semn că nu. De două ori. Foarte încet.

– Bine, bine, ajunge Kat. Oprește-te.

– Încă puțin, a insistat ea.

– Am zis să te oprești. Nu mai pot să suport.

Kat a lăsat piciorul și a început să-i maseze brațul stâng. La asta nu se împotrivea. De multe ori le spunea oamenilor că avusese ambele brațe rupte, dar nu era adevărat. Cel stâng fusese doar luxat. Mai zicea și că avusese șansă că nu ajunsese într-un scaun cu rotile, dar patul de spital cu toate accesoriile și dotările lui sugera limpede că era o șansă de care nu avea să profite în viitorul apropiat. Patul de spital superaccesorizat era de fapt scaunul lui cu rotile. În el călătorise prin toată lumea.

Durere neuropatică, a recitat Kat în gând. *E un mare mister. Unul poate de nerezolvat. Medicamentele nu-și mai fac efectul.*

– Părerea generală este că sufăr de durere neuropatică.

Și de lașitate.

– E un mare mister.

Și, în plus, o scuză foarte bună.

– Poate de nerezolvat.

Mai ales dacă nu încerci.

– Medicamentele nu-și mai fac efectul, iar doctorii nu mă pot ajuta. De aceea te-am adus aici, domnule pastor Rideout. Referințele dumitale în materie de... vindecări... sunt foarte convingătoare.

Rideout s-a ridicat de pe scaun. Până atunci Kat nu observase cât era de înalt. În spatele lui, umbra îi ajungea încă mai sus pe perete, aproape până la tavan. Ochii, adânciți în orbite, îl priveau grav pe Newsome. Avea charismă, fără îndoială. Nu era de mirare; șarlatanii acestei lumi nu s-ar descurca altfel. Dar nu-și dăduse seama cât de multă sau cât de puternică era până când omul nu s-a ridicat în picioare, dominându-i pe toți. Jensen își dăduse capul pe spate ca să se uite la el. Cu colțul ochiului, Kat a surprins o mișcare. S-a uitat într-acolo și a zărit-o în ușă pe Melissa. Deci acum se adunaseră toți; nu lipsea decât Tonya, bucătăreasa.

Afară, glasul vântului se prefăcuse într-un țipăt. Geamurile ferestrelor zăngăneau.

– Eu nu mă ocup cu vindecări, a vorbit el în sfârșit.

Era din Arkansas, parcă – cel puțin acolo trimisese Newsome după el avionul personal, un Gulfstream IV –, dar vorbea fără accent. Și monoton.

– Nu?

Newsome părea dezamăgit. Iritat. Poate și un pic speriat, și-a zis Kat.

– Am trimis o echipă de detectivi, care m-au asigurat că în multe cazuri...

– Eu exorcizez.

Sprâncenele stufoase s-au ridicat.

– Poftim?

Rideout s-a apropiat de patul lui și a rămas acolo împreunându-și mâinile cu degete lungi la nivelul scrotului plat.

– Extermin răul care se hrănește din trupurile vătămate, așa cum un exterminator distruge dăunătorii, bunăoară termitele, care parazitează casele.

Am trăit s-o aud și pe asta! și-a zis Kat în sinea ei. Dar Newsome era fascinat. Era ca un copil care urmărea la colțul străzii arta unui specialist în alba-neagra, se gândea ea.

– Domnule, sunteți posedat.

– Da, a recunoscut Newsome. Așa simt și eu. Mai ales noaptea. Nopțile sunt... foarte lungi.

– Toate femeile și toți bărbații care îndură dureri sunt posedați, dar la unii dintre acești nefericiți – printre care și dumneavoastră – problema este mult mai profundă. Posesia nu e o stare trecătoare, ci una permanentă. Una care se agravează. Doctorii nu cred, pentru că sunt oameni de știință. Dar dumneavoastră credeți, nu-i așa? Pentru că sunteți cel aflat în suferință.

– Îți dai seama! a gâfâit Newsome.

Kat, care stătea lângă el pe taburet, a trebuit să facă un efort ca să nu-și dea ochii peste cap.

– Înlăuntrul acestor ființe chinuite, durerea deschide drum unui zeu malefic. Este mic, dar primejdios. Se hrănește dintr-o suferință aparte, pe care o încearcă doar oameni aparte.

Genial, și-a zis Kat. *O să-i placă asta la nebunie.*

– Odată ce acest zeu, acest Dumnezeu, își face loc în trupul tău, durerea devine agonie. Se hrănește din tine așa cum se hrănesc termitele cu lemnul. Și roade până când nu mai rămâne nimic din tine. Apoi pleacă mai departe.

Spre mirarea ei, Kat s-a trezit spunând:

– Ce fel de Dumnezeu mai e și ăsta? Desigur, nu cel pe care îl slujești dumneata. Acela este Dumnezeul iubirii. Sau cel puțin în spiritul ăsta am fost eu crescută.

Jensen o privea încruntat și clătina din cap. Evident, se aștepta la o izbucnire din partea șefului... În loc de asta, pe buzele lui Newsome s-a ivit o umbră de zâmbet.

– Ce zici de asta, dom' pastor?

– Zic că există mulți dumnezei. Faptul că Domnul nostru, Dumnezeul oștirilor, stăpânește peste toți, și că în ziua Judecății de Apoi pe toți îi va nimici, nu schimbă cu nimic acest adevăr. La zeii ăștia mărunți s-au închinat neamuri străvechi și popoare ale vremurilor moderne. Au și ei puterile lor, iar Domnul nostru le îngăduie uneori să se manifeste.

Ca să ne încerce, s-a gândit Kat.

– Ca să ne încerce puterea și credința.

Apoi s-a întors spre Newsome și a rostit un lucru care a surprins-o și la fel și pe Jensen, care a rămas cu gura căscată.

– Dumneavoastră sunteți un om cu putere multă și credință puțină.

Deși neobișnuit cu criticile, Newsome a surâs.

– Din punct de vedere creştin, e drept, nu am prea multă credinţă; cred, în schimb, în mine însumi. Şi mai cred în bani. Câţi vrei?

Rideout a zâmbit la rândul lui, dezvelindu-şi dinţii, care nu erau decât nişte mici pietre funerare tocite. Dacă fusese vreodată la dentist, asta trebuie să se fi întâmplat cu multă vreme în urmă. Se vedea, de asemenea, că obişnuieşte să mestece tutun. Tatăl lui Kat, care murise de cancer bucal, tot aşa avea dinţii, pătaţi.

– Cât aţi fi dispus să plătiţi ca să scăpaţi de durere, domnule?

– Zece milioane de dolari, a răspuns prompt Newsome.

Kat a auzit-o pe Melissa icnind.

– Dar să ştii că am ajuns unde am ajuns pentru că nu mă las fraierit. Dacă îţi faci treaba – alungare, exterminare, exorcizare sau cum vrei s-o numeşti – îţi iei banii. Bani gheaţă, dacă nu te deranjează să petreci o noapte aici. Dacă însă dai greş, nu primeşti nimic – exceptând prima şi singura dumitale călătorie dus-întors cu un avion privat. Asta nu te va costa nimic. La urma urmei, eu am fost cel care te-am căutat.

– Nu, a răspuns moale Rideout, stând acolo la capul patului, suficient de aproape ca ea să simtă mirosul naftalinei care îi scăpase de molii probabil singura pereche de pantaloni buni (asta, dacă nu cumva mai avea o pereche pentru biserică). Simţea şi miros puternic de săpun.

– Nu?

Newsome părea sincer şocat.

– Ai spus „nu“ ?

Apoi şi-a reluat zâmbetul. De data asta era zâmbetul tăcut şi oarecum respingător pe care îl avea pe faţă când discuta la telefon chestiuni de afaceri.

– Am înţeles. Urmează lovitura cu efect. Mă dezamăgeşti, domnule pastor Rideout. Speram din suflet că eşti om de nădejde.

S-a întors spre Kat, făcând-o să se tragă puţin înapoi.

– Tu, bineînțeles, ai impresia că am înnebunit. Dar cred că nu ți-am povestit despre rapoartele detectivilor.

– Nu, a recunoscut ea.

– Nu e nicio lovitură cu efect, a revenit Rideout. N-am mai făcut o exterminare de cinci ani. Asta nu se menționa în rapoartele detectivilor?

Newsome n-a răspuns. Îl privea pe omul slab și deșirat cu oarecare stânjeneală.

– De ce, ți-ai pierdut puterile? a intervenit Jensen. Atunci, la ce ai mai venit?

– Puterea e a lui Dumnezeu, domnule, nu a mea, și nu am pierdut-o. Exterminările cer multă energie și multă putere. Acum cinci ani am suferit un atac de cord puternic la scurt timp după ce executasem o expulzare pentru o fetiță care fusese rănită într-un cumplit accident de mașină. A fost o reușită pentru amândoi, dar cardiologul la care m-am dus în Jonesboro m-a avertizat că, dacă mă mai supun unor astfel de eforturi, s-ar putea să fac din nou atac de cord. Și să nu mai scap cu zile.

Newsome și-a ridicat – nu fără efort – o mână și, ținând-o ca pe un paravan la colțul gurii, li s-a adresat lui Kat și Melissei, chipurile în șoaptă, ca în comedii:

– Cred că vrea să ceară douăzeci de milioane.

– Eu, domnule, vreau șapte sute cincizeci de mii.

Newsome s-a holbat la el fără să zică nimic. Melissa a fost cea care a întrebat:

– De ce?

– Sunt pastor la o biserică din Titusville. Biserica Sfintei Credințe, așa se cheamă. Doar că biserica propriu-zisă nu mai există. Pe la noi a fost secetă astă-vară. S-a pornit un incendiu, probabil că de vină au fost niște turiști. Beți, de bună seamă. Așa se întâmplă de obicei. Din biserica mea nu au rămas decât temelia de beton și câteva bârne carbonizate. De atunci eu și

enoriașii ne adunăm la rugăciune într-o fostă stație de benzină de pe autostrada spre Jonesboro, care servea și ca magazin cu program non-stop. Locul e necorespunzător în lunile de iarnă și nu sunt nici case destul de mari ca să încăpem toți. Suntem mulți, dar săraci.

Kat asculta cu interes. Pentru o înșelătorie, povestea era foarte reușită. Avea ingredientele necesare pentru câștigarea simpatiei.

Jensen, care arăta tot ca un student cu preocupări sportive (îndeplinea și rolul de bodyguard al lui Newsome) și avea mintea unui absolvent de MBA la Harvard, a formulat cea mai logică întrebare:

– Clădirea nu era asigurată?

Rideout a clătinat din nou din cap agale: stânga, dreapta, stânga, dreapta și înapoi în față. Stătea încă aplecat deasupra patului superaccesorizat al lui Newsome ca un soi de înger păzitor de la coada vacii.

– Nădejdea noastră e la Domnul.

– În cazul de față, vă scoteați mai bine cu societatea de asigurări Allstate, s-a băgat în vorbă Melissa.

Newsome zâmbea. Kat și-a dat seama după cât de țeapăn își ținea corpul că nu îi era deloc bine – trebuia să-și ia medicamentele de o jumătate de oră –, dar ignora chinul pentru că era captivat. Faptul că putea uita de durere ea îl știa deja de ceva vreme. Dacă voia, putea să lupte cu ea. Avea resurse. Credea că lucrul ăsta o irită, dar acum, probabil îndemnată la reflecție de apariția șarlatanului din Arkansas, și-a dat seama că de fapt o înfurie de-a dreptul. Era așa o risipă!

– M-am consultat cu un constructor local – nu e dintre enoriașii mei, dar e un om cu reputație bună, care a mai lucrat pentru mine și a cerut prețuri rezonabile pentru reparațiile făcute; mi-a spus că ar costa cam șase sute cincizeci de mii de dolari

să reclădească biserica. Am îndrăznit să mai adaug o sută de mii, pentru mai multă siguranță.

Vezi să nu! a comentat Kat pentru sine.

– Nu dispunem de asemenea resurse financiare, desigur. Dar apoi, la mai puțin de o săptămână de la discuția cu domnul Kiernan, am primit scrisoarea dumneavoastră, împreună cu DVD-ul. Pe care, fiindcă veni vorba, l-am vizionat cu mare interes.

Cred și eu, a replicat Kat în gând. *Mai ales partea aia în care doctorul din San Francisco afirmă că durerea provocată de traumatismele pe care le-a suferit poate fi mult ușurată de fizioterapie.* Fizioterapie după un program foarte riguros. Drept e că pe DVD mai apăreau vreo zece doctori, care se declarau depășiți de caz, dar Kat credea că doctorul Dilawar fusese singurul dintre ei suficient de curajos să spună lucrurilor pe nume. Nu i-a venit să creadă că Newsome acceptase să se înregistreze pe disc interviul cu el, dar, de când cu accidentul, ocupantul locului șase în topul celor mai bogați oameni din lume avusese câteva scăpări.

– O să-mi dați banii de care am nevoie să-mi reclădesc biserica, domnule?

Newsome l-a cercetat din priviri. Deja îi apăruseră bobițe de sudoare la rădăcina părului rărit. Avea să-i dea curând pastilele, indiferent dacă le cerea sau nu. Suferința era destul de vizibilă, nu era că se preface sau ceva de genul ăsta, numai că...

– Vei fi de acord să nu ceri mai mult? Pe cuvânt de onoare. Nu e nevoie de documente semnate.

– Da, a răspuns fără șovăială Rideout.

– Deși, dacă vei reuși să îndepărtezi durerea – să o alungi –, aș putea foarte bine să mai contribui cu o sumă oarecare. O sumă considerabilă. Bănuiesc că dumneavoastră, preoții, numiți asta „o donație de suflet".

– Veți face cum veți crede de cuviință, domnule. Putem începe?

– Acum e cel mai bun moment. Să iasă toată lumea?

Rideout a clătinat din nou din cap: de la stânga la dreapta, de la dreapta la stânga și înapoi în față.

– O să am nevoie de ajutor.

Sigur, magicienii au întotdeauna nevoie de un ajutor, s-a gândit Kat. *Face parte din spectacol.*

De afară s-a auzit urletul vântului. S-a potolit, apoi a urlat din nou. Luminile au clipit.

În spatele casei, generatorul (și el de ultimă generație) a revenit la viață cu o convulsie, pe urmă s-a liniștit.

Rideout s-a așezat pe marginea patului.

– Cred că mă poate ajuta domnul Jensen. Pare puternic și iute.

– Așa și este, a confirmat Newsome. A jucat fotbal în facultate. Nu și-a ieșit deloc din formă.

– Nici chiar așa, a protestat Jensen cu modestie.

Rideout s-a aplecat spre Newsome. Ochii lui întunecați, adânciți în orbite, au cercetat grav fața brăzdată de cicatrice a miliardarului.

– Vreau să pun o întrebare, domnule. Ce culoare are durerea dumneavoastră?

– Verde, a răspuns Newsome, privind fascinat în ochii predicatorului. Durerea mea este verde.

Rideout a aprobat dând din cap: sus, jos, sus, jos, înapoi la mijloc. Fără să-și desprindă privirile de ale lui Newsome. Kat era sigură că ar fi dat din cap cu aceeași privire gravă și aprobatoare dacă Newsome ar fi răspuns că durerea lui e albastră sau purpurie ca vestitul Căpcăun Purpuriu. Și-a zis, consternată și în același timp amuzată de-a dreptul: *Acum chiar că s-ar putea să-mi ies din fire. Ar fi cea mai costisitoare criză de nervi din viața mea, dar zău că s-ar putea s-o fac.*

– Şi unde se află?

– Peste tot.

A rostit cuvintele aproape gemând. Melissa a făcut un pas înainte, aruncând către Jensen o privire îngrijorată. Kat l-a văzut clătinând uşor din cap şi făcându-i semn spre ieşire.

– Da, asta e impresia pe care îi place s-o dea, a spus Rideout. Dar nu e aşa. Închideţi ochii, domnule, şi concentraţi-vă. Căutaţi durerea. Priviţi dincolo de ţipetele false pe care le scoate, nu băgaţi în seamă trucurile ieftine de ventriloc şi încercaţi s-o localizaţi. Puteţi şi trebuie s-o faceţi, dacă vreţi să reuşim.

Newsome a închis ochii. Preţ de nouăzeci de secunde nu s-au auzit decât vântul urlând şi ploaia lovind în geamuri ca şi când cineva ar fi azvârlit în ele cu pumni de pietriş mărunt. Kat purta la mână un ceas din cele vechi, mecanice, dăruit de tatăl ei la absolvirea şcolii de asistente medicale; când vântul se domolea, în încăpere se făcea atât de linişte, încât îi auzea ticăitul plin de ifose. Şi se mai auzea ceva: în celălalt capăt al vastei case, bătrâna Tonya Andrews cânta încetişor în timp ce deretica în bucătărie la sfârşitul încă unei zile de muncă: *Froggy a plecat călare în peţit, mmm-hm.*

Într-un târziu, Newsome a spus:

– E în piept. În capul pieptului. Sau undeva jos, pe gât, la baza traheii.

– Puteţi s-o vizualizaţi? Concentraţi-vă.

Pe fruntea lui Newsome s-au ivit cute verticale. Cicatricele de pe pielea sfâşiată în timpul accidentului jucau printre aceste brazde săpate de efortul concentrării.

– O văd. Pulsează în ritmul bătăilor inimii.

Buzele i s-au strâns într-o expresie de dezgust.

– E scârboasă.

Rideout s-a aplecat mai mult înspre el.

– E ca un balon? Arată ca un balon, nu-i aşa? Un balon verde.

– Da. Da! Un balonaș verde care pulsează!

Ca mingea aia de tenis din recuzita ta, dom' pastor, pe care sigur ai dosit-o în mânecă sau în cutia asta neagră în care îți cari prânzul, l-a apostrofat ea în gând.

Și, ca și când mintea ei l-ar fi dirijat (în loc să ghicească pur și simplu încotro se îndrepta melodrama asta ieftină), Rideout a spus:

– Fiți amabil, domnule Jensen. Sub scaunul pe care am stat se află o cutie de transportat prânzul. Aduceți-o aici, deschideți-o și rămâneți lângă mine. Deocamdată asta e tot ce trebuie să faceți. Numai să...

Nervii lui Kat MacDonald au cedat brusc. În mintea ei s-a auzit efectiv un declic. Semăna cu pocnetul din degete cu care începea melodia *King of the Road* a lui Roger Miller. S-a apropiat de Rideout și l-a împins deoparte. A fost ușor. Era mai înalt, în schimb, ea era mai puternică, doar răsucise și ridicase pacienți mai bine de jumătate din viață.

– Deschide ochii, Andy. Deschide-i în clipa asta. Uită-te la mine.

Surprins de-a binelea, Newsome a făcut ce i se poruncise. Și Melissa, și Jensen (care era acum cu cutia în brațe) păreau șocați. Una dintre poruncile vieții lor de angajați – ca, de altfel, și a lui Kat, până în acel moment – era că șefului nu-i dai ordine. Și în niciun caz nu-l bagi în sperieți.

Dar Kat nu mai putea suporta și gata. În douăzeci de minute avea să orbecăie pe șoseaua biciuită de furtună, condusă de lumina farurilor către singurul motel din apropiere, un loc care era însăși întruchiparea unei capcane de gândaci, dar nu mai conta. Pur și simplu se săturase.

– E o șarlatanie, Andy. Mă auzi? O șarlatanie.

– Cred că ar fi bine să încetezi chiar acum, i-a răspuns Newsome cu un început de zâmbet – avea diferite feluri de a zâmbi,

iar ăsta de acum nu era dintre cele bune. Asta, dacă vrei să-ţi păstrezi slujba. Sunt în Vermont destule asistente medicale specializate în fizioterapie.

S-ar fi oprit, poate, în clipa aceea, dar Rideout a intervenit:

– Lăsaţi-o să vorbească, domnule.

Blândeţea din glasul lui a scos-o din minţi de-a binelea. S-a aplecat peste Newsome, iar cuvintele au ţâşnit ca un torent.

– De şaişpe luni, de când aparatul respirator şi-a revenit atât cât să permită un program serios de recuperare, mă uit la tine cum zaci în nenorocitul ăsta de pat de fiţe şi îţi baţi joc de trupul tău. Mi se face silă. Ai idee măcar ce noroc ai avut să supravieţuieşti, când toţi din avionul ăla au murit? Ce minune a fost că nu ţi-a fost secţionată măduva spinării, că nu ţi s-a înfundat ţeasta în creier, că nu ai avut arsuri – mai bine zis, că nu te-ai copt, aşa, ca mărul în cuptor – din cap până în picioare? Ai mai fi trăit trei-patru zile, poate chiar două săptămâni, trecând prin chinurile iadului. În loc de asta, ai fost catapultat şi ai scăpat. Nu ai devenit o legumă. Nu eşti paralizat de la gât în jos, deşi te porţi ca şi când ai fi. Refuzi să munceşti ca să te recuperezi. Cauţi căi mai uşoare. Vrei să-ţi cumperi vindecarea. Dacă ai muri şi ai ajunge în iad, primul lucru pe care l-ai căuta ar fi punctul de taxare.

Jensen şi Melissa se uitau la ea stupefiaţi. Newsome rămăsese cu gura căscată. Şi, dacă i se vorbise vreodată astfel, asta trebuie să se fi întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Rideout era singurul care se simţea în largul său. Acum era rândul lui să zâmbească. Şi zâmbea ca un părinte către ştrengarul lui de patru ani. Asta a înfuriat-o la culme pe Kat.

– Până acum ai fi putut să mergi deja. Dumnezeu mi-e martor că am încercat să te fac să înţelegi, că ţi-am zis de zeci de ori ce ai de făcut ca să ajungi să părăseşti patul ăla şi să te pui

pe picioare. Doctorul Dilawar din San Francisco a fost singurul medic care a avut curajul să-ţi spună adevărul, iar tu l-ai răsplătit numindu-l „poponar".

– Păi, era poponar, a replicat arţăgos Newsome.

Mâinile lui brăzdate de cicatrice s-au încleştat, prefăcându-se în două mingi.

– Da, te lupţi cu durerea. Ştiu asta. Dar ea poate fi ţinută în frâu. Am văzut-o ţinută în frâu, şi nu o dată, ci de multe ori. Dar nu de bogătani leneşi care încearcă să pună privilegiile în locul strădaniei cinstite şi al lacrimilor cu care este plătită însănătoşirea. Tu pe astea le refuzi. Am văzut şi asta în multe rânduri şi ştiu ce urmează în mod invariabil. Apar vracii şi şarlatanii, aşa cum se adună lipitorile când un om cu rană la picior intră în apa stătută a unei bălţi. Uneori vracii au pomezi-minune. Alteori au pastile-minune. Vindecătorii sosesc cu născociri despre puterea lui Dumnezeu, ca ale ăstuia de-aici. De obicei starea victimelor se ameliorează. Şi de ce nu? Odată ce suferinţa se află în capul lor, inventată de minţi leneşe care nu înţeleg decât că e dureros procesul de însănătoşire?

A ridicat tonul până a ajuns la un tremolo piţigăiat şi s-a aplecat şi mai mult deasupra lui.

– Tati, mă doaaa-reee! Dar ameliorarea nu este de durată, pentru că muşchii sunt atrofiaţi, tendoanele sunt încă moi, oasele nu s-au întărit destul ca să susţină greutatea corpului. Şi când îl prinzi pe tip la telefon – dacă îl mai prinzi – ca să te plângi că durerea a revenit, ştii ce o să-ţi spună? Că n-ai avut destulă credinţă. Dacă ţi-ai pune mintea la treabă, aşa cum făceai când era vorba de uzine sau de tot felul de investiţii, ţi-ai da seama că nu există nicio minge de tenis vie care să se ascundă la baza traheii tale. Ce dracu', Andy, eşti prea bătrân ca să mai crezi în Moş Crăciun!

Tonya se strecurase și ea până în pragul ușii, iar acum se oprise lângă Melissa și urmărea scena cu ochii cât cepele și cu o cârpă de praf atârnându-i strâmb într-o mână.

– Ești concediată, a anunțat Newsome pe un ton aproape vesel.

– Păi, da, se înțelege, a ripostat Kat. Chestia e că nu m-am simțit niciodată mai bine în ultimul an.

– Să n-o dai afară, a intervenit Rideout. Dacă o faci, mă tem că va trebui să plec și eu.

Newsome și-a rotit ochii înspre pastor. Fruntea i se încrețise de uluială. A început să se frece cu palmele peste șolduri și coapse, așa cum făcea când i se administrau cu întârziere analgezicele.

– Trebuie să capete o lecție, lăudat fie numele Domnului!

Ținând mâinile la spate, Rideout s-a aplecat deasupra lui Newsome. Lui Kat i-a venit în gând o ilustrație dintr-o carte de Washington Irving, înfățișându-l pe învățătorul Ichabod Crane.

– Ea a spus ce a avut de spus. Pot să fac și eu la fel?

Newsome asuda din ce în ce mai zdravăn, dar îi revenise zâmbetul.

– Zi-i ei, Rideout. Cred că vreau să aud chestia asta.

Kat s-a întors spre el. Ochii aceia întunecați și duși în fundul capului erau neliniștitori, dar ea le-a înfruntat privirea.

– Și eu la fel.

Cu mâinile încă la spate și țeasta rozalie lucind pal printre firele rare de păr, cu un aer grav pe fața lui lungă, Rideout a măsurat-o din ochi. Apoi a întrebat:

– Dumneata, domnișoară, nu ai cunoscut pe propria piele suferința, nu-i așa?

Kat a simțit o pornire să se tragă înapoi, să-și ferească privirea sau și una, și alta. S-a stăpânit.

– Când aveam unsprezece ani am căzut dintr-un copac și mi-am rupt mâna.

Rideout și-a rotunjit buzele subțiri și a scos un fluierat: o singură notă, falsă și aproape inexpresivă.

– Ți-ai rupt mâna la unsprezece ani! Da, trebuie să fi durut de moarte.

Kat a roșit. A simțit că i se urcase sângele în obraji și i-a fost ciudă, dar n-a putut să oprească valul de fierbințeală.

– Poți să mă iei în râs cât vrei. Ceea ce am zis se bazează pe ani de experiență în lucrul cu pacienții chinuiți de dureri. Am formulat o opinie medicală.

Acum o să spună că și el se ocupă cu alungarea demonilor, a micilor zei verzi sau ce-or fi fiind de pe vremea când eu mă jucam cu lopățica în nisip.

Dar Rideout n-a pomenit nimic de genul ăsta.

– Nu mă îndoiesc, a rostit împăciuitor. Nu mă îndoiesc că îți cunoști meseria. Nu mă îndoiesc că ai văzut până acum destui simulanți și cabotini. Cunoști genul. Și eu îl cunosc pe al dumitale, domnișoară, căci am întâlnit de multe ori astfel de persoane. De obicei nu sunt la fel de simpatice – în sfârșit, un strop de accent: a pronunțat *simpatișe* –, dar au aceeași atitudine condescendentă în fața durerii pe care n-au cunoscut-o niciodată, pe care nu și-o pot reprezenta. Lucrează în infirmerii, lucrează cu pacienți aflați pe trepte diferite ale suferinței, de la cei cu dureri ușoare până la cei care îndură cele mai cumplite și devastatoare chinuri. Iar după o vreme suferința ajunge să li se pară o exagerare, dacă nu chiar curată prefăcătorie, așa e?

– Nu e deloc așa, a protestat Kat.

Oare ce se întâmpla cu glasul ei? Deodată devenise un chițăit.

– Nu? Atunci când le flexezi picioarele și ei încep să țipe încă de la cincisprezece grade sau chiar de la zece – nu încolțește gândul, mai întâi ascuns într-un colț al minții, apoi din ce în

ce mai conştient, că trag chiulul? Că nu vor să se străduiască? Poate chiar că cerşesc milă? Când intri în cameră şi îi vezi pălind, nu cumva îţi zici „Of, iar trebuie să mă chinui cu leneşul ăsta?" Oare nu devii dumneata – care odată ai căzut din pom şi ţi-ai rupt mâna, deci ştii cum e, ce Dumnezeu! – din ce în ce mai dezgustată când ei te roagă să-i aşezi la loc în pat şi să le mai administrezi nişte morfină sau ce-o mai fi?

– E foarte nedrept ce spui, a rostit Kat aproape în şoaptă.

– Pe vremuri, când erai încă nouă în meserie, recunoşteai de îndată suferinţa, a adăugat Rideout. Pe vremuri ai fi crezut ce urmează să vezi peste doar câteva minute, pentru că, în adâncul sufletului, ştiai că zeul acela perfid şi neluat în seamă există. Vreau să rămâi aici ca să-ţi reîmprospătez memoria... şi simţul compasiunii, care s-a pierdut undeva pe drum.

– Unii dintre pacienţii mei sunt nişte mămăligi, a insistat Kat privindu-l sfidător pe Rideout. Bănuiesc că sună crud, dar uneori adevărul e crud. Alţii sunt simulanţi. Dacă nu ştii asta înseamnă că eşti orb. Sau prost. Iar eu cred că nu eşti nici una, nici alta.

El s-a înclinat ca şi când îi făcuse un compliment – de altfel ea, într-un fel, chiar considera că-l lăudase.

– Bineînţeles că ştiu. Numai că tu ai ajuns ca, în străfundul inimii, să ai impresia că toţi se prefac. Ai devenit imună la vederea suferinţei, ca un soldat hârşit în bătălii. Domnul Newsome a fost infestat, ascultă ce-ţi spun, trupul i-a fost invadat. Demonul care sălăşluieşte în el a devenit puternic ca un dumnezeu şi vreau să fii de faţă când iese. Cred că îţi va fi de mare ajutor. Şi în mod sigur îţi va schimba concepţia despre durere.

Apoi l-a întrebat pe Newsome: Îi daţi voie să rămână, domnule?

Newsome a cumpănit cererea.

– Dacă vrei dumneata.

– Şi dacă eu prefer să plec? l-a provocat Kat.

Rideout a zâmbit.

– Nu te va opri nimeni, domnişoară asistentă. Ca toate făpturile lui Dumnezeu, dispui de liberul-arbitru. N-am să le cer celorlalţi să se pună în calea voinţei dumitale, aşa cum n-am s-o fac nici eu. Dar nu cred că eşti o fricoasă care pur şi simplu s-a tăbăcit în meserie. Care s-a abrutizat.

– Eşti un escroc! i-a tăiat-o Kat furioasă, gata să izbucnească în plâns.

– Nu sunt, a răspuns Rideout recăpătându-şi tonul blând. Când vom ieşi din încăperea asta – cu sau fără dumneata –, domnul Newsome va fi un om mântuit de chinul care s-a hrănit din fiinţa lui. Durerea va rămâne, dar de îndată ce agonia va înceta va putea să-i facă faţă. Poate chiar cu ajutorul dumitale, don'şoară, dacă îţi vei însuşi lecţia de modestie de care ai nevoie. Tot mai vrei să pleci?

– Rămân, a răspuns. Dă încoa' cutia.

– Dar... a protestat Jensen.

– Dă-i-o, a încuviinţat Rideout. S-o verifice, dacă vrea. Dar acum gata cu vorba. Dacă e să fac treaba asta, e vremea să încep.

Jensen i-a înmânat cutia neagră şi lungă. Kat a deschis-o. În compartimentul unde o soţie de muncitor ar fi aşezat sendvişurile bărbatului şi un vas de plastic cu fructe a găsit o sticlă goală, cu gât larg. În locaşul din capacul boltit şi prevăzut cu o închizătoare de sârmă, în care se putea prinde un termos, se afla un tub verde cu pulverizator. Nu mai era nimic altceva înăuntru. Kat s-a întors întrebătoare spre Rideout, care a încuviinţat din cap. A scos tubul şi s-a uitat bulversată la etichetă.

– Spray cu ardei iute?

– Spray cu ardei iute, a recunoscut Rideout. Nu ştiu dacă în Vermont e legal, aş crede mai degrabă că nu, dar pe la noi se găseşte în mai toate magazinele de bricolaj.

S-a întors spre Tonya.

– Și dumneavoastră?

– Sunt Tonya Marsden. Bucătăreasa domnului Newsome.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Până să începem, mai am nevoie de un singur lucru. Aveți vreo bâtă de baseball? Sau orice fel de baston?

Tonya a clătinat din cap.

A urmat o nouă pală de vânt; luminile au clipit iar și generatorul a pârâit în adăpostul lui din spatele casei.

– Atunci, poate o mătură?

– Asta da, domnule.

– Aduceți-o încoace, vă rog.

Tonya a ieșit. Nu se auzea decât vântul. Kat s-a chinuit să găsească ceva de spus, dar n-a reușit. Stropi de sudoare lunecau pe obrajii trași ai lui Newsome, brăzdați și ei de cicatrice după accident. Se tot rostogolise, pe când, în spatele lui, rămășițele avionului ardeau în bătaia ploii. *N-am spus niciodată că nu are dureri,* s-a justificat ea față de sine. *Doar că ar putea să le țină în frâu, dacă ar da dovadă măcar de jumătate din voința care îl anima în anii când și-a construit imperiul.* Dar dacă, totuși, se înșela? Chiar și așa, tot nu înseamnă că are în el un soi de minge de tenis vie care se hrănește din suferința lui, așa cum se hrănește un vampir cu sânge. Kat știa că nu există vampiri și nici zei ai agoniei... Dar când vântul sufla cu atâta putere și casa mare se cutremura din toate încheieturile, astfel de idei începeau să pară aproape plauzibile.

Tonya s-a întors cu o mătură cu care n-ai fi zis că se strânsese vreodată mai mult de un făraș de gunoi. Avea perii din nailon albastru strălucitor. Coada din lemn vopsit măsura cam un metru și un sfert.

A ridicat-o fără prea mare convingere.

– Așa ceva vă trebuie?

– Cred că merge, a zis Rideout, dar lui Kat i s-a părut că nu e prea convins.

I-a trecut chiar prin minte că Newsome poate nu era singurul din încăpere care începuse să dea rateuri.

– Mai bine să i-o dați scepticei noastre infirmiere, a continuat el. Nu vă supărați, doamnă Marsden, dar tinerii au reflexe mai bune.

Fără să pară câtuși de puțin supărată, ci, dimpotrivă, ușurată, Tonya a întins mătura. Melissa a apucat-o și i-a dat-o lui Kat.

– Ce trebuie să fac, să încalec pe ea? a întrebat ea.

Rideout a zâmbit, dezvelindu-și o clipă cioturile dinților pătați și mâncați.

– Dacă ți s-a întâmplat vreodată să-ți intre în cameră un liliac sau un raton, vei ști, la momentul potrivit, ce ai de făcut. Ține minte atât: întâi te folosești de partea cu peri. După aceea, de coadă.

– Ca să-i dau lovitura de grație, presupun. Apoi o să-l bagi în borcan.

– Cum zici.

– Și să-l poți așeza undeva, pe o etajeră, alături de ceilalți zei morți din colecția ta, probabil.

A schițat un zâmbet lipsit de umor.

– Te rog dă-i tubul de spray domnului Jensen.

Kat a făcut întocmai.

– Eu ce să fac? a întrebat Melissa.

– Să privești. Și să te rogi, dacă știi. În locul meu și al domnului Newsome. Roagă-te ca inima mea să fie tare.

Kat, care presimțea apropierea unui fals atac de cord, n-a scos o vorbă. S-a îndepărtat doar de pat, ținând coada măturii cu ambele mâini. Rideout s-a așezat lângă Newsome, făcând o grimasă. Genunchii i-au pocnit ca niște focuri de armă.

– Domnule Jensen!

– Da?

– Vei avea timp destul, căci demonul va fi buimăcit; totuși, să te miști iute. La fel de iute ca pe vremea când erai pe terenul de fotbal, bine?

– Vrei să-i dau cu spray paralizant?

Rideout a zâmbit din nou câteva clipe, dar acum avea și el fruntea asudată ca a clientului lui.

– Nu e spray paralizant – e interzis prin părțile noastre –, dar, într-adevăr, cam asta e ideea. Acum vă rog să faceți liniște.

– Așteaptă un pic, a cerut Kat.

A rezemat mătura de pat și i-a pipăit brațele lui Rideout, mai întâi pe cel stâng, apoi pe cel drept. Nu se simțea decât țesătura de bumbac și, sub ea, membrele descărnate.

– N-am nimic în mânecă, don'șoară Kat, te asigur.

– Grăbește-te! l-a zorit Newsome. Am dureri mari. Mă doare tot timpul, dar când e furtună e mult mai rău.

– Liniște! a poruncit Rideout. Să nu mai vorbească nimeni!

Au tăcut. Rideout a închis ochii. Buzele i se mișcau tăcut. Douăzeci de secunde au ticăit pe ceasul lui Kat, apoi treizeci. Avea palmele ude de transpirație. Le-a șters pe rând pe pulover, apoi a apucat din nou mătura. *Parcă am fi strânși la căpătâiul unui muribund,* s-a gândit ea.

Afară vântul urla prin streșini.

– Mă rog în numele lui Iisus, a început Rideout, apoi a deschis ochii și s-a aplecat deasupra lui Newsome. Doamne, în omul acesta zace un duh pribeag și hain. Ajută-mă să-l izgonesc, așa cum fiul Tău a izgonit diavolii din trupul posedatului din Gadara. Ajută-mă să dau poruncă în numele Tău micului zeu verde al agoniei care se ascunde înlăuntrul lui Andrew Newsome.

S-a apropiat și mai mult de Newsome. Și-a încovoiat degetele lungi ale mâinii. A întins o mână umflată de artrită și degetele lungi i-au cuprins gâtul de parcă ar fi vrut să-l sugrume.

S-a aplecat şi mai mult şi a băgat două degete ale celeilalte mâini în gura miliardarului. Le-a îndoit şi i-a căscat gura, trăgând în jos maxilarul.

– Ieşi! a spus.

Vorbise de porunci, dar glasul îi era moale. Susurat. Aproape îmbietor. Kat a simţit cum i se zbârleşte pielea pe spate şi pe mâini.

– Ieşi, în numele lui Iisus! Ieşi, în numele tuturor sfinţilor şi mucenicilor. Ieşi, în numele Domnului, care ţi-a îngăduit să intri, iar acum îţi porunceşte să ieşi. Ieşi la lumină. Ridică-te de la ospăţ şi ieşi!

Dar nu s-a întâmplat nimic. Rideout a luat-o de la capăt.

– Ieşi, în numele lui Iisus. Ieşi, în numele tuturor sfinţilor şi mucenicilor!

Mâna i s-a încordat uşor în jurul gâtului lui Newsome, a cărui respiraţie s-a prefăcut într-un hârâit.

– Nu, nu te furişa mai în adânc. Nu te poţi ascunde, făptură a întunericului. Ieşi la lumină. E porunca lui Iisus. E porunca sfinţilor şi a martirilor. E porunca Domnului, ridică-te de la ospăţ şi ieşi!

Kat a simţit o mână rece apucându-i braţul şi mai-mai să scoată un ţipăt. Era Melissa. Avea ochii cât cepele şi rămăsese cu gura căscată. Şoapta ei i-a zgâriat auzul, aspră ca şmirghelul:

– Uită-te.

În gâtlejul lui Newsome apăruse o umflătură ca o guşă, chiar mai sus de mâna lui Rideout, care slăbise strânsoarea. Înainta încet în sus, spre gură. Kat nu mai văzuse în viaţa ei aşa ceva.

– Aşa, a şoptit Rideout cu o voce aproape cântată.

Faţa îi şiroia de sudoare; gulerul cămăşii era ud şi murdar.

– Ieşi de-acolo. Ieşi la lumină. Te-ai înfruptat destul, fiinţă a întunericului.

Glasul vântului s-a prefăcut în țipăt. Stropii de ploaie, amestecați acum cu zăpadă, plesneau în ferestre ca schijele. Luminile clipeau și casa scârțâia din încheieturi.

– Domnul care ți-a îngăduit să intri îți poruncește să pleci. Iisus îți poruncește să pleci. Toți sfinții și mucenicii...

A dat drumul fălcii lui Newsome și și-a tras mâna cu iuțeala unuia care atinge un obiect fierbinte. Gura exorcizatului însă nu s-a închis la loc; mai mult chiar, a început să se lărgească, mai întâi într-un căscat, apoi într-un țipăt mut. I se roteau ochii în cap și începuse să zvârle din picioare. S-a scăpat pe el și în dreptul scrotului cearșaful s-a întunecat la culoare ca gulerul lui Rideout.

– Încetează! a strigat Kat repezindu-se spre el. Face un atac. Trebuie să înce...

Jensen a tras-o înapoi. S-a întors spre el și i-a văzut fața, de obicei rumenă, acum albă ca un ștergar. Lui Newsome îi căzuse falca până în coșul pieptului. Partea de jos a feței îi dispăruse parcă într-un căscat de nestăpânit. Kat i-a auzit articulațiile temporo-mandibulare trosnind așa cum îi trosneau tendoanele genunchilor în timpul ședințelor solicitante de recuperare: ca niște balamale neunse. Luminile din încăpere continuau să clipească, se stingeau, se aprindeau; iar se stingeau, iar se aprindeau.

– Ieși! a strigat Rideout. Ieși!

În întunericul din spatele dinților lui Newsome s-a ridicat un fel de bășică, așa cum se formează la gura unei țevi înfundate. Se vedea cum pulsează. Deodată s-a auzit un trosnet cumplit și fereastra de pe peretele opus s-a făcut țăndări. Niște cești de cafea au căzut pe podea și s-au spart. Au văzut dintr-odată o creangă care pătrunsese în încăpere. S-a stins lumina. Apoi generatorul a pornit din nou. De data asta fără convulsii, doar cu un uruit constant. Când s-a reaprins lumina, Rideout zăcea pe patul bolnavului, cu brațele întinse și fața lipită de pata

umedă de pe cearşaf. Din gura căscată a lui Newsome se prelingea ceva, un corp fără formă, presărat cu ventuze scurte, şi pe care dinţii lui Newsome lăsau urme ca nişte şanţuri. *Nu seamănă cu o minge de tenis,* şi-a zis Kat. Mai degrabă cu o minge koosh, ghemul ăla din fire de cauciuc cu care se joacă copiii. L-a văzut şi Tonya şi imediat a luat-o la goană înapoi pe coridor, cu capul înainte, cu degetele încleştate la ceafă şi antebraţele lipite de urechi.

Forma aceea verde s-a rostogolit pe pieptul lui Newsome.

– Foloseşte spray-ul! i-a strigat Kat lui Jensen. Pulverizează, să nu ne scape!

Da. Apoi au să-l bage în borcan şi au să înfileteze strâns capacul. Foarte strâns.

Ochii lui Jensen erau enormi şi sticloşi. Arăta ca un somnambul. Prin rezervă a trecut o pală de vânt care i-a răvăşit părul. Un tablou a căzut de pe perete. Jensen a întins imediat mâna în care ţinea tubul de spray cu piper şi a apăsat pe pulverizator. S-a auzit fâsâitul jetului, apoi Jensen a sărit în picioare urlând. A dat să se întoarcă, probabil ca s-o ia la goană după Tonya, dar s-a împiedicat şi a căzut în genunchi. Deşi Kat era prea uluită ca să facă vreo mişcare – chiar şi să mişte o mână –, o parte a creierului părea să funcţioneze încă, pentru că şi-a dat seama ce se întâmplase. Răsucise tubul. În loc să pulverizeze soluţia cu ardei iute peste creatura care acum se prelingea prin părul pastorului rămas fără cunoştinţă, Jensen îndreptase jetul spre el însuşi.

– Nu-l lăsaţi să vină spre mine! a zbierat Jensen. A început să se târască orbeşte, încercând să se îndepărteze de pat. Nu mai văd nimic, nu-l lăsaţi să ajungă la mine!

A urmat încă o izbucnire de vânt. De pe creanga care străpunsese fereastra s-au desprins frunze moarte, care au început să se rotească prin încăpere. Ghemul verde a căzut de pe ceafa

încreţită şi arsă de soare a lui Rideout pe podea. Mişcându-se de parcă s-ar fi aflat sub apă, Kat a dat să-l lovească cu perii măturii. Nu l-a nimerit. Ghemul a dispărut sub pat, nu rostogolindu-se, ci lunecând. Jensen s-a tot târât până a lovit cu capul în zidul de lângă cadrul uşii.

– Unde sunt? Nu văd nimic!

Stând în capul oaselor, Newsome se uita stupefiat.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

A împins cu mâinile capul lui Rideout ca să-l dea la o parte de pe el. Pastorul a alunecat moale din pat pe podea. Melissa s-a aplecat deasupra lui.

– Pleacă de-acolo! i-a strigat Kat, dar era prea târziu.

Era greu de spus dacă creatura era cu adevărat un zeu sau doar un soi de lipitoare ciudată, cert e că se mişca iute. A ieşit de sub pat, s-a rostogolit pe umărul lui Rideout, de acolo pe mâna Melissei şi în sus, pe braţ. Melissa a încercat s-o îndepărteze scuturând braţul, dar n-a reuşit. Trebuie să fie vreo secreţie lipicioasă pe ventuzele alea mititele, a transmis acea parte a creierului lui Kat care încă funcţiona către cealaltă, mult mai mare, care tot refuza să coopereze. La fel ca lipiciul de pe picioarele muştelor. Melissa văzuse de unde a ieşit creatura şi, cu toată groaza care o stăpânea, a avut înţelepciunea să-şi astupe gura cu ambele mâini. Creatura s-a căţărat iute pe gâtul ei, a traversat obrazul şi s-a cuibărit pe ochiul stâng ca într-un culcuş. Vântul a urlat şi Melissa a urlat odată cu el. Era urletul unei femei adâncindu-se într-o suferinţă a cărei intensitate nu putea fi reprezentată în fişele medicale. Acolo scara durerii merge de la unu la zece; suferinţa Melissei se situa mult peste sută – asemenea agoniei unui om azvârlit de viu în apă clocotită. S-a tras înapoi clătinându-se, cu degetele înfipte ca nişte gheare în creatura care îi acoperea ochiul.

Pulsa mai repede acum și Kat a auzit un sunet slab și lichid când ciudățenia și-a reluat ospățul. Era ca un plescăit.

Nu-i pasă din cine se hrănește, s-a gândit ea, ca și când gândul ăsta ar fi avut vreo noimă. S-a trezit că o pornește către femeia care țipa și bătea aerul cu mâinile, urmărind cu interes fenomenul.

– Nu te mișca! Melissa, NU TE MIȘCA!

Dar Melissa n-a băgat-o în seamă. Continua să se tragă înapoi. S-a lovit de ramura groasă care pătrunsese în cameră și a căzut pe spate. Kat s-a lăsat într-un genunchi lângă ea și a îndreptat cu îndemânare coada măturii spre fața Melissei. Spre creatura care se hrănea din ochiul ei.

S-a auzit un pleoscăit și deodată creatura a luat-o la vale pe obrazul infirmierei, lăsând în urmă o dâră umedă și vâscoasă. A străbătut podeaua presărată cu frunze, dând să se ascundă sub creangă, cum se ascunsese sub pat mai devreme. Kat a sărit în picioare și a călcat pe ea. A simțit-o pocnind sub talpa groasă a pantofului sport. O zeamă verzuie a țâșnit de o parte și de alta a pantofului, de parcă ar fi călcat pe un balonaș umplut cu muci. Kat s-a lăsat din nou în jos, de data asta pe ambii genunchi, și a cuprins-o pe Melissa în brațe. La început s-a zbătut și i-a simțit pumnul ștergându-i urechea. Apoi s-a potolit, respirând șuierat.

– A plecat? Spune, Kat, a plecat?

– Mă simt mai bine, a anunțat Newsome uimit de undeva din spate, dintr-o altă lume.

– Da, a plecat, a liniștit-o Kat.

S-a uitat atent la fața Melissei. Ochiul pe care poposise creatura era injectat, dar părea nevătămat.

– Vezi cu ochiul ăla?

– Da. Încețoșat, dar se limpezește. Kat... durerea... mă cuprinsese cu totul. Parcă era sfârșitul lumii.

– Cineva să-mi clătească ochii cu apă! a țipat Jensen.

Părea revoltat.

– Du-te singur și clătește-te, l-a apostrofat vesel Newsome. Ai două picioare zdravene, nu? Și poate că o să am și eu, îndată ce le va pune Kat la treabă. Uitați-vă careva și la Rideout. Aș zice că e mort, amărâtul.

Melissa a ridicat privirea spre Kat; un ochi era albastru, celălalt, sângeriu și plin de lacrimi.

– Durerea aia... Kat, nici nu ai idee cum durea.

– Ba da, a răspuns Kat. Să știi că am. Acum am.

A lăsat-o pe Melissa stând lângă creanga de copac și s-a îndreptat spre Rideout. A controlat dacă avea puls și n-a simțit nimic; lipsea până și zbaterea dezordonată a unei inimi care încă se luptă din răsputeri. Suferința pastorului părea să fi luat sfârșit.

Generatorul s-a oprit.

– Băga-mi-aș! a izbucnit Newsome aproape la fel de binedispus. Am dat șaptezeci de mii de dolari pe porcăria asta japoneză.

– Să mă clătească cineva la ochi! Kat! a răcnit Jensen.

Kat a deschis gura să-i răspundă, apoi s-a oprit. În întuneric i se târa ceva pe dosul mâinii.

IASCĂ, AMNAR ȘI CREMENE

CAITLÍN R. KIERNAN

Nu știe cum sau unde sau de ce a început totul. Nu poate să spună nici măcar când a început. Amintirea acestor lucruri e la fel de pierdută pentru ea ca și propriul ei nume. Uneori, în orele pustii dintre incendii, născocește scenarii, elaborate sau simple, ușor neverosimile și complet bizare, pentru a lămuri cum poate o femeie să ajungă moașă de infernuri. Aceste consolări imaginare se numără cu zecile de mii, cele mai multe fiind curând uitate. Se ridică din ființa ei ca bucățelele înnegrite de hârtie, cu marginile incandescente, purtate din ce în ce mai sus de suflul dorințelor ei fără pereche. Plutesc departe și se așternpe acoperișuri neștiutoare și pe petice de iarbă uscată și sfărâmicioasă sau zac mocnind în tufărișurile de chaparral din munți. Astfel, sunt aidoma cu dorurile tuturor celor singuri.

„Sunt fiica lui Hefaistos și sunt muritoare", șoptește ea în urechea întunericului. Sau: „M-am născut în Valea lui Hinom și sunt un copil al Gheenei. Cadavrul mamei mele gravide a fost lăsat acolo printre gunoaie și morți, dar eu, deși vătămată, am supraviețuit." Sau se îmbărbătează spunându-și că a fost doar violată de un dragon catalan ori că e o salamandră scăpată din neatenție de un alchimist arab, care a luat apoi formă umană, ca să nu mai fie în veci aflată.

„Am fost concepută în creuzetul luminos unde s-a născut Pământul, pe atunci o masă lichidă", spune ea, o scânteie rătăcită și conștientă, aruncată din acel disc protoplanetar care creștea întruna. „Am străbătut înot mări de magmă, apoi m-am scufundat și am dormit milenii întregi sub litosfera tot mai rece, așteptând să mă nasc dintr-o convulsie stratovulcanică."

Desigur, nu crede în niciuna din propriile povești, nici măcar o clipă. Sunt plăsmuiri, nimic mai mult. Dar fără ele ar fi pierdută. Și dacă s-ar pierde ea, cine ar mai rămâne martor al incendiilor?

Pe o întindere pustie de autostradă în Midwest, la jumătate de oră după miezul nopții, într-o noapte fierbinte de vară, un tânăr o vede în lumina orbitoare a farurilor mașinii. Nu face autostopul. Nici măcar nu înaintează, ci stă așa, singură, pe banda de urgență, contemplând cerul vast și spuzit de stele. Când el trage pe dreapta, își coboară privirea, care o întâlnește pe a lui prin parbriz, și zâmbește. E un zâmbet prietenos, dezarmant, și el o întreabă dacă vrea să urce și adaugă că merge mai departe pe I-29 până la Sioux City, dacă într-acolo se îndreaptă și ea.

– Ești foarte amabil, răspunde ea, iar cuvintele sunt rostite cu un accent pe care el nu l-a mai auzit până atunci și pe care și-l închipuie a fi de pe undeva din Europa.

Deschide ușa din dreapta și se strecoară lângă el. El își zice că niciodată n-a mai văzut păr măcar pe jumătate așa de negru, deși pielea ei e albă ca laptele. Ea râde și îi întinde mâna și, reflectând luminile de pe bord, ochii ei par de un căprui-auriu, străbătut de fire de culoarea chihlimbarului. Mai târziu, într-o cameră de motel de la periferia orașului Onawa, el avea să vadă că ochii ei sunt doar verzi-căprui.

Când o întreabă cum o cheamă, alegerea ei se oprește asupra numelui Aiden, pe care nu l-a folosit în ultima vreme (deși

Mackenzie, Tandy, de asemenea, și Blaise i-au venit și ele imediat în minte). Nu se grăbește să adauge numele de familie, iar tânărul, pe care îl cheamă doar Billy, nu cere să-l afle. Observă că unghiile ei nelăcuite sunt roase aproape din carne. Când închide portiera și el bagă în viteză, simte un ușor damf de lemn ars. Nu o întreabă de unde vine sau încotro se îndreaptă, fiindcă nu e treaba lui; e atent la drum, ține ochii pe linia albă discontinuă care aleargă prin stânga lui, în timp ce *ea* vorbește.

– Tatăl meu este pompier, minte ea, deși asta e o minciună veche, deja tocită pe margini. De fapt, nu chiar pompier, nu. E expert autorizat în pirogenie. Adică tipul care stabilește dacă focul a fost sau nu pus de cineva și, dacă da, cum au procedat incendiatorii.

Ea vorbește și Billy ascultă, iar mirosul difuz de fum care pare să fi intrat în mașină odată cu ea apare și dispare. Uneori miroase a lemn ars, alteori parcă a sulf, ca atunci când tocmai ai scăpărat un chibrit. La răstimpuri îi amintește de butoiul vechi și ruginit în care tatăl ei ardea gunoiul și de felul cum mirosea butoiul ăla după câte o ploaie zdravănă. Așteaptă ca ea să-și aprindă o țigară, dar asta nu se întâmplă.

– Știai, îl întreabă ea, că benzina, până să fie folosită drept combustibil pentru motoarele cu ardere internă, se vindea în sticluțe simpatice ca să omoare păduchii? Oamenii și-o pulverizau în păr.

– Nu, zice el, nu știam, și ea zâmbește din nou și ridică privirea spre stele, iar vântul care pătrunde pe geamul deschis îi biciuiește părul de abanos.

– Pe atunci nu i se spunea „benzină", continuă ea, ci pur și simplu „petrol".

– Dar nu era periculos? se interesează el.

– Ce? Să i se spună „petrol", în loc de „benzină"?

– Nu, răspunde el, simulând exasperarea, să își dea oamenii cu benzină pe păr.

Ea râde și *când* râde lui i se pare că mirosul de ars devine mai înțepător.

– De ce crezi că acum nimeni nu mai face așa? întreabă ea, dar Billy nu răspunde.

Își vede mai departe de condus, învăluit de această noapte din Iowa de Vest, iar ea lasă vântul să-i alerge prin plete și vorbește ca să-l țină treaz. El nu pomenește nimic de somn sau de faptul că e pe drum de când s-a crăpat de ziuă, dar ea vede destul de limpede oboseala pe fața lui și i-o aude în glas. El se oferă să pornească radioul, adăugând însă că nu prinde nimic, în afară de predici și de câteva posturi cu muzică country, iar ea spune nu, noaptea e frumoasă și fără radio, fără muzică și glasuri fără trup care ne amenință cu pucioasă și osânda veșnică. Nici nu-i trece prin minte că lui i s-ar putea părea ciudat faptul că subiectul conversației (care este de fapt mai mult un monolog, fiindcă el vorbește foarte puțin) nu se îndepărtează deloc de la incendii. Pe ea o preocupă prea puțin gândurile altora ca să bănuiască, sau măcar să-i pese, ce li s-ar putea părea celorlalți bizar. Și, sincer vorbind, el este atât de recunoscător că fata asta ciudată îi ține companie, încât ideile ei fixe sunt lesne de trecut cu vederea.

Ea povestește miturile triburilor Algonquin, Creek și Ojibwa și în toate trei un iepure de câmp sau de casă fură focul și-l dăruiește oamenilor. Vorbește despre Prometeu și *Cartea lui Enoh* și despre temperaturile relative ale diferitelor regiuni și straturi ale Soarelui. El este nevoit s-o întrerupă și să ceară să-i explice cum e cu gradele Kelvin și, atunci când ea transformă valorile în grade Celsius, trebuie să întrebe cât înseamnă pe scara Fahrenheit.

– 5 800 grade Kelvin, explică ea, referindu-se la suprafața Soarelui, și vorbind fără urmă de condescendență sau nerăbdare în glas, este aproximativ egal cu 5 526 de grade Celsius, ceea ce înseamnă un pic mai mult de 9 980 de grade Fahrenheit. Dar, dacă pătrunzi mai în adânc, până în *miezul* Soarelui, ajunge foarte aproape de 13 600 000 de grade Kelvin, sau aproape 25 de milioane de grade Fahrenheit.

Apoi îl informează că, prin comparație, cea mai mare temperatură înregistrată vreodată pe suprafața Pământului a fost de numai 136 de grade Fahrenheit, în deșerturile din El Azizia, în Libia, pe 13 septembrie 1922.

– Asta a fost cu șaizeci de ani înainte de a mă naște eu, remarcă el, și continuă. Acum Libia e în Africa, nu?

– Da, răspunde ea, și acum, și în 1922.

Râde, chiar dacă ea nu intenționase să facă o glumă.

– Deci unde e cel mai cald în America?

– În America de Nord? întreabă ea. Sau vrei să spui Statele Unite ale Americii?

– Vreau să spun Statele Unite ale Americii.

Ea cântărește întrebarea preț de doar câteva secunde, apoi îi răspunde că, înainte cu șaizeci și nouă de ani ca el să se nască, pe 10 iulie 1913, în Valea Morții, California, a fost înregistrată o temperatură de 134 grade Fahrenheit.

– De fapt, în Valea Morții sunt cele mai mari temperaturi din Statele Unite, dar și din întreaga emisferă vestică, cu o medie de 98 de grade în timpul verii.

– 98, repetă el. Nu e așa de mult.

– Nu, se învoiește ea. Chiar că nu este.

– Toate lucrurile astea le înveți de la tatăl tău? se miră Billy. Un expert autorizat în pirogenie are nevoie să cunoască toate legendele despre indieni și cât de cald este pe Soare?

– Tatăl meu e producător de artificii, precizează ea, parcă fără să-şi dea seama sau fără să-i pese că această minciună o contrazice pe cea de mai înainte. E specializat în artificiile tip buchet sau ploaie. Are fabrici în Taiwan şi China.

Şi apoi, înainte ca Billy să poată obiecta, începe deja să-i explice cum diferiţi compuşi chimici produc flăcări de diferite culori.

– Halogenurile de cupru dau culoarea albastră, spune ea. Nitratul de sodiu, ei bine, ăsta face un galben frumos. Cesiul arde cu flacără indigo.

Billy a rămas corigent la chimie în clasa a unsprezecea şi toate astea nu îi spun mai nimic. O întreabă totuşi cum se obţin artificii de culoare roşie.

– Depinde, oftează ea şi se lasă pe spate în scaun, îndepărtând de pe faţă şuviţe de păr negru răvăşite de vânt.

– De ce anume?

– De ce fel de roşu vrei să obţii. Carbonatul de litiu dă o foarte frumoasă nuanţă de roşu stins. Dar, dacă vrei ceva mai intens, carbonatul de stronţiu este cea mai bună soluţie.

– Şi pentru verde?

– Compuşi de cupru, clorură de bariu.

– Şi pentru auriu? Ce trebuie să arzi pentru a obţine artificii aurii? Astea au fost întotdeauna preferatele mele. În special cele ca o ploaie de stele.

Ia o mână de pe volan cât să mimeze un proiectil explodând şi şuvoiul poleit de scântei care urmează. Ea întoarce capul şi îl urmăreşte o clipă, apoi spune:

– Tati foloseşte de obicei negru de fum pentru auriu.

În dreapta lui, un indicator reflectorizant promite o ieşire din autostradă, cu moteluri, restaurante şi benzinărie, doar la opt kilometri distanţă. Verifică nivelul benzinei şi vede că acul roşu al indicatorului e puţin peste zero.

– Nu vreau să par ignorant, dar habar n-am ce e negrul de fum, îi mărturisește el femeii care-și zice Aiden.

– Sunt mulți care nu știu, răspunde ea și închide ochii. De fapt e doar un cuvânt vechi pentru „funingine". Funinginea știi ce este?

– Da, *știu* ce este funinginea.

– Ei bine, negrul de fum este un fel de funingine foarte fină, uneori numit „vacs", și care se adună în urma arderii incomplete a unor hidrocarburi. A fost folosit ca pigment din timpuri preistorice și este considerat una dintre substanțele cel mai puțin reflectorizante cunoscute de om.

– Îmi propun să te cred pe cuvânt, spune el, iar ea zâmbește din nou cu zâmbetul acela relaxat și dezarmant și deschide ochii care par numai căprui-aurii, cu fire sclipitoare de chihlimbar. Am, de asemenea, de gând să profit de prima ieșire din autostradă, pentru că ne trebuie benzină și ne-ar prinde bine o cafea.

– Și eu trebuie să fac pipi, zice ea și un moment regretă că nu are o hartă rutieră, deoarece poziția stelelor și a planetelor deasupra câmpiilor și lanurilor de porumb nu-i poate spune mai mult.

– Bei cafea? întreabă Billy și ea dă din cap aprobator.

– Beau cafea.

– Bănuiesc că o bei cu lapte, dar fără zahăr.

– Beau cafea, repetă ea, parcă temându-se că nu s-a făcut înțeleasă de prima dată. Deși nu mi-a plăcut niciodată prea mult gustul. E amară și eu nu mă dau în vânt după lucrurile amare.

Billy se mulțumește să dea din cap, fiindcă nici lui nu-i place prea mult gustul cafelei. Apoi ajung la banda de ieșire, el trage de volan spre dreapta și părăsesc autostrada îndreptându-se spre luminile stridente ale magazinelor non-stop și ale stațiilor de benzină. Ieșirea către Onawa nu se deosebește cu nimic de majoritatea zonelor de servicii aflate mai la distanță, e tot o oază

de lumină, cu automobile parcate și panouri impozante cu reclame la orice, de la bere până la clubul de striptease din zonă. Femeia, pe care n-o cheamă Aiden, așa cum n-o cheamă nici McKenzie, observă câteva restaurante fast-food: un McDonald's, un Dairy Queen și un Subway și, ici-colo, câțiva copaci piperniciți și stingheri. Zona este preponderent agricolă și ea bănuiește că localurile fast-food sunt mai binevenite decât copacii. Billy trage mașina în parcarea unei stații BP, nu departe de un motel; ambele parcări sunt pline-ochi cu TIR-uri și camionete.

– Am putea eventual să luăm o cameră, spune el cât mai degajat cu putință, având în vedere că o cunoaște doar de câteva ore. Am putea să luăm o cameră și să tragem un pui de somn înainte de a porni spre Sioux City.

– Am putea lua o cameră, zice și ea, iar cuvintele îi trec nepăsător peste buze, aproape ca un ecou. Trebuie să fac pipi, repetă, schimbând subiectul ca și când au căzut deja de acord, și el oprește mașina lângă pompe, sub strălucirea de halogen a copertinei de aluminiu.

După ce el scoate cheia din contact, ea coboară și intră în benzinărie. WC-urile sunt într-un colț, în apropierea unei vitrine frigorifice pline cu sucuri și băuturi energizante. Toaleta femeilor miroase înfiorător a urină, a produse de curățenie și a odorizant de toaletă scârbos de dulceag. Dar a îndurat ea mirosuri mult, mult mai rele de nenumărate ori. Iese după ce termină și îl găsește închizând portbagajul. Deși nu întreabă nimic, Billy se grăbește să-i explice:

– Se auzea ceva alunecând dintr-o parte în alta. S-a dovedit a fi cheia pentru prezoane, care se desprinsese de la locul ei.

E o poveste la fel de bună ca oricare alta, așa că ea n-o contestă.

– Ai auzit și tu, nu? o întreabă.

– Eu nu, îi răspunde și urcă iar în mașină.

El iese din benzinărie și mută mașina în parcarea unui Motel 6 din apropiere; ea rămâne singură în timp ce el merge la recepție să se înregistreze. Billy se oferă să achite camera, fiindcă, la urma urmei, a fost ideea lui, iar ea nu are obiecții. În așteptare, ea privește cerul nopții prin parbriz, încercând să distingă stelele prin aburul portocaliu-albicios al poluării luminoase. Dar mai toate au fost șterse privirii. Doar cele mai strălucitoare și mai hotărâte sunt vizibile, chiar și pentru ea, care cunoaște cerul nopții, cum se spune, ca pe propriul buzunar. Își amintește, în treacăt, că niciunul dintre ei nu a băut cafea la benzinăria BP.

Billy se întoarce la mașină cu un pliculeț de hârtie cu antetul motelului și cu un card de plastic din cele cu un fel de bandă magnetică pe o parte.

– Mi-e dor de cheile adevărate, spune ea, vechile chei de culoarea alamei, care erau prinse de niște romburi mari de plastic, cu numărul camerei pe ele. Cheile alea puteai să le furi și te făceai cu un suvenir. În schimb, chestiile astea, continuă după o scurtă pauză, arătând spre plic, nu prea sunt suvenire interesante.

– De unde ești? întreabă el pe când strecoară mașina într-un loc de parcare mai apropiat de camera lor. Nu identific accentul.

– Chiar are importanță? întreabă ea.

În loc de răspuns, el ridică din umeri și niciunul nu mai spune mare lucru. Poate din pricină că au trecut dincolo de pragul până la care e necesară conversația. Asta ar răspunde ea, dacă ar întreba-o cineva. Noaptea a adunat în ea suficient elan și nu mai e nevoie de imboldul conversației.

Când ajung înăuntru, ea se duce la chiuvetă și își răcorește fața și ceafa cu apa rece ca gheața. Billy deschide televizorul și prinde un canal care difuzează non-stop filme vechi, apoi dă

sonorul la minimum. Ea nu recunoaște filmul, dar îi convine că este alb-negru. Asta creează un binevenit contrast cu tapetul și cuvertura, țipătoare și prost asortate, cu covorul urât și tabloul și mai urât care atârnă deasupra patului dublu.

– Aveam numai paisprezece ani când s-a întâmplat prima oară, începe el, dar ea îl oprește punându-i un deget umed pe buze.

– Nu contează, îi spune. Nici pentru mine, nici pentru altcineva.

Atunci el se așază pe marginea patului și o privește în timp ce se dezbracă. E slabă, dar nu așa de slabă cum credea. Are sânii mici și abdomenul plat. Părul pubian e la fel de negru ca pletele, un V întunecat între coapsele palide. Își împăturește cu grijă hainele murdare și prea îndelung purtate la drum; asta îl surprinde mai mult decât triunghiul stacojiu tatuat între omoplați. O întreabă ce reprezintă și ea îi zice că este simbolul alchimic al focului, deși poate însemna multe alte lucruri. Mai întreabă unde și când și l-a tatuat, iar ea îi răspunde, sincer de astă dată, că nu-și mai aduce aminte.

– Dar e foarte mult de atunci, adaugă ea, apoi începe să-l dezbrace.

Îi scoate tricoul, îi desface cureaua, iar de restul se ocupă Billy. Patul este moale și răcoros și cearșafurile albe miros puternic a balsam de rufe cu parfum floral. Când o sărută simte gust de tăciune, dar nu spune nimic. Ea îl încalecă, iar el o pătrunde fără efort. Ejaculează aproape imediat, dar ea nu pare deranjată. Îi susură în urechea stângă cuvinte liniștitoare, în timp ce își rotește apăsat coapsele deasupra lui. Atunci îi trece prin minte că s-ar putea să fie doar un vis, pentru că totul pare atât de neverosimil, pentru că de ani buni îl aduc la orgasm doar propriile mâini și tubul de lubrifiant. Și pentru că vorbele pe care i le șoptește se contopesc în mintea lui în imagini

atât de vii, atât de clare, încât nu poate fi întru totul sigur că nu le *vede* cu adevărat prin pleoapele închise. Ea îl călărește, dinții ei și limba și saliva și cerul gurii au gust de tăciune, iar viziunile i se revarsă fără zăgaz de pe buze – spectre ale holocaustului, orbitoare și intense – și el ejaculează încă o dată. Deschide ochii și gâfâie zgomotos și ea zâmbește și îl sărută din nou.

– Închide ochii, îi poruncește ea pe un ton aproape dușmănos. *Ține*-i închiși. Strânge din ochi cât poți.

Billy se supune și acum înțelege că viziunile fulgurante nu sunt ce *vrea* ea să-i arate, ci mai degrabă ceea ce simte el *nevoia* să vadă.

– Bravo! îi șoptește ea și îi cuprinde capul în palme.

Fac dragoste acum cu o cadență, cu o forță pe care el o va descrie mai târziu, în caietul cu spirală pe care îl folosește ca jurnal, drept violentă. *Aproape că mi se părea că mă violează*, va scrie el. *Dar nu era viol. Nu era câtuși de puțin un viol.* Va mai scrie acolo și cât de tăcută era ea, va scrie despre tăcerea grea și deconcertantă a orgasmelor ei, dar mai ales va scrie despre incendii. Va scrie mai departe: *Mă gândesc că poate era hawaiiană. Era o femeie hawaiiană a cărei stră-stră-străbunică făcuse dragoste cu zeița Pele.*

Ea îl călărește și limbile de foc îi ling creierul și dosul pleoapelor și tapetul sordid al camerei de hotel.

– Acesta e darul meu, îi șoptește. E singurul lucru pe care-l am de dăruit.

Preț de o clipă, este o altă noapte de vară, 18 iulie, cu o mie patruzeci și cinci de ani înainte de noaptea când o găsește pe marginea drumului, pe o autostradă interstatală din Iowa. Și el se află pe o stradă în Roma, în fața unor prăvălii îngrămădite lângă Circus Maximus. De două nopți nu mai e lună plină și focul a izbucnit deja. Va arde șase zile și șapte nopți și Nero

va susține că niște incendiatori din rândul creștinilor au pornit vâlvătaia.

Billy simte mâinile femeii, unghiile ei scurte înfigându-i-se în pielea capului, făcând-o poate să sângereze. Dar nu deschide ochii și nu-i cere să se oprească.

Frântura aceea de clipă se stinge, luând cu ea Roma, ștergând veac după veac, până când se trezește pe malul râului Sumida, privind către orașul japonez Edo. Este a doua zi a lui martie, anul 1657, și dinspre nord-est suflă vânturi având puterea uraganelor, care aţâţă flăcările ce devorează orașul cu case de lemn și hârtie, cu bambusul uscat precum iasca după seceta din anul anterior. Dar Billy nici nu simte vântul. Abia dacă îl atinge. Deasupra capului, cerul nu se mai zărește din pricina fumului. Luminate de jos de flăcările incendiului, valurile negre-cenușii de fum dogoresc la fel ca într-un infern imaginat de Dante sau de Milton. În următoarele trei zile vor muri mai mult de o sută de mii de oameni.

Iată-l apoi stând într-o tribună de lemn plină de lume, sub cupola înaltă a circului Ringling Brothers and Barnum & Bailey. E o zi umedă de vară, iulie 1944, și sus de tot, deasupra capului, zburătorii Wallenda tocmai și-au început numărul la trapez. În doar câteva secunde cortul va începe să ardă. Pânza a fost impregnată cu un amestec de parafină și petrol. În mai puțin de opt minute, cortul va fi distrus de flăcări, iar parafina topită se va scurge ca o ploaie de napalm peste capetele a 6 800 de oameni care încearcă să scape din incendiu. Spre sfârșit, lui Billy i se pare că aude animale sălbatice zbierând, dar nu, spune ea, nu, acelea sunt glasuri de oameni. Nici măcar un exemplar dintre feline sau elefanți sau cămile nu a fost ucis în ziua aceea.

– Destul, șoptește el și de la ziua respectivă se rostogolește spre alta.

Dar nu se rostogolește prea departe de data asta. Chiar deloc. Doar un pic mai mult de un an și este în Hiroshima, în ziua de 6 august 1945, și întâmplarea face ca Billy să nu se evapore când bomba atomică având numele de cod Little Boy detonează la o înălțime de 600 de metri. Mingea de foc care urmează exploziei preface nisip și sticlă în băltoace vâscoase care clocotesc, iar totul arde. Unii dintre cei 140 000 de oameni care mor sunt de-a dreptul nimiciți, în urma lor rămânând doar umbre pe poduri și pe zidurile clădirilor. Din alții nu rămâne nici atât.

Și nu contează de câte ori sau cu câtă disperare îi cere el să înceteze. Strigă și zbiară și suspină, dar carnagiile care se derulează în spatele pleoapelor și sub țeastă continuă nemilos.

– Eu am fost acolo, spune ea. Am fost acolo pentru fiecare dintre ei. Eu port în mine amintirile, iar acesta este darul meu pentru tine.

Este 18 aprilie 1906 și în San Francisco peste 3 000 de oameni pier într-un cutremur și în incendiul care urmează.

Dresda, Germania. La câteva minute după miezul nopții, în dimineața zilei de 14 februarie 1945, de sărbătoarea numită Miercurea Cenușii, sute de bombardiere britanice lansează sute de tone de explozibil și de dispozitive incendiare asupra orașului, al șaptelea ca mărime din Vaterland. Billy se înghesuie împreună cu alte 60 000 de persoane în cel mai mare dintre adăposturile antiaeriene publice, aflat sub gara centrală. Aproape toți vor fi în scurt timp morți. Până la răsăritul soarelui, aproape întregul oraș va cădea pradă unui incendiu ale cărui temperaturi vor atinge mai mult de 2 700 de grade Fahrenheit. El privește, incapabil să întoarcă spatele, și simte că femeia care își zice Aiden este undeva pe aproape. Destul de aproape ca el să o audă citind cuvintele pe care un supraviețuitor le va așterne într-o zi pe hârtie.

– Am văzut lucruri îngrozitoare, citește ea, adulți calcinați, reduși la dimensiunile unor copilași, bucăți de brațe și picioare, morți, familii întregi arzând ca torțele, oameni cuprinși de flăcări alergând care încotro, autobuze arse, pline cu refugiați civili, salvatori și soldați morți. Mulți strigau și își căutau copiii și familiile și era foc peste tot, pretutindeni foc, și tot timpul vântul fierbinte al furtunii de foc gonea oamenii înapoi în casele în flăcări din care încercaseră să se salveze.

– Nu știu de ce îmi arăți toate astea, strigă el ca să se facă auzit în vacarmul de explozii și țipete.

– Ba da, șoptește, și el o aude cât se poate de bine. Știi exact de ce.

Și urmează altele, conflagrații fără număr, deși mai târziu el *va încerca* să le aștearnă pe toate pe hârtie: incendierea Atlantei, ordonată de generalul unionist William Tecumseh Sherman. Pe 8 octombrie 1871, și în aceeași zi cu Marele Incendiu din Chicago, arde orașul Peshtigo, Wisconsin, împreună cu orașele Holland, Manistee și Port Huron din statul Michigan. Sute de suflete mor în Chicago, iar în Peshtigo, bărbații și femeile care încearcă să-și găsească salvarea în apele râului care împarte orașul în două sunt fierți de vii. Furtuna de foc dă naștere unei tornade care azvârle în aer case și vagoane de marfă ca pe niște jucării incandescente...

– Deschide ochii, spune ea și el o ascultă.

Și rămân doar camera murdară de motel, murmurul televizorului și fata goală de deasupra lui. El suspină și ea îl privește cum ai urmări un fenomen bizar, care nu poate fi niciodată cu adevărat înțeles. Se dă jos de pe el și Billy se așază pe marginea patului și plânge. Trec aproape cincisprezece minute până să poată vorbi.

– Nu mai fac, promit. Să dea dracu' dacă mai fac așa ceva în viața mea!

Și ea râde, iar râsul îi sună ca aburul care scapă dintr-o țeavă perforată. Un râs ca plesnetul unui tunet, ca trăsnetul când își atinge ținta.

– Nu am *venit* să te *opresc*, Billy. Am venit să mă asigur că nu te vei opri *niciodată*.

El simte în gură gust de tăciune și când clipește și se șterge la ochi prin aer dansează amintirea a mii și miliarde de stropi de jăratic sclipind pe un fundal de infinite ceruri fumegânde.

– Nu credeam că e nevoie să-ți explic lucrul ăsta, spune ea, amintindu-și de toți cei care au îngenuncheat și s-au târât la picioarele ei și, după ce termina cu ei, o implorau să le arate mai mult.

– Aveam doar paisprezece ani prima dată, zice el din nou.

– Știu. Te-ai descurcat bine, cred. Vei săvârși fapte mari până la capăt.

Și apoi își pune hainele, mai puțin pantofii, pe care îi ia în mână, și pleacă lăsându-l singur în cameră. Fără să-și mai spună de acum Aiden, femeia care nu știe cum, nici unde, nici de ce a început totul și nici măcar când a început, străbate parcarea motelului. Trece pe lângă mașina lui și pe lângă bomba artizanală ascunsă în portbagaj, împachetată bine și așezată sub roata de rezervă în geanta ei de aluminiu cu încuietoare. Ea va fi în Sioux City când va exploda bomba, desigur. Acum însă simte nevoia să meargă pe jos. Spre răsărit orizontul capătă nuanțe de roz și violet pe când lumea se rostogolește către o nouă zi. Și, până să ajungă la autostrada interstatală, pe sensul care duce spre nord, deja începe să-și spună o poveste nouă, despre pasărea Phoenix care putea să-i fie mamă și despre cuibul pe care pasărea aceea fără seamăn l-a construit din tămâie și nuieluțe de mirt cu ajutorul ei. Și cum a dat foc cuibului...

FANTOME CU DINȚI

PETER CROWTHER

Oroarea ororilor! Să îndepărtezi oasele,
lăsându-le pe fete în viață!
Casa groazei de SEABURY QUINN

Bau!
Fantomița Spooky

Prolog

Pe Hugh l-au trezit sunetul sirenelor și o durere între tâmple care, în comparație cu o migrenă, era ca bomba atomică de la Hiroshima pe lângă petardele de la sărbătoarea de 4 Iulie. Mai întâi a constatat că era o idee bună să stea nemișcat – să nu miște capul, brațele, picioarele, fundul, degetul – *de ce oare numai la gândul acela, de a mișca un singur deget... de ce oare a simțit că-l năpădește dintr-odată neliniștea?* – să nu miște nimic. Până și respirația îi crea probleme, așa că respira cât putea de rar. A închis ochii. Și asta durea.

Sirenele mașinilor s-au oprit chiar în fața casei – de fapt, i se părea că trăseseră chiar lângă el... Prin urmare, putea să se afle în plină stradă. A deschis din nou ochii și a întors încet

capul. Nu. Era într-o cameră. Luminile erau aprinse. Zăcea pe un covor. Era camera lui, o cameră din casa lui.

Casa *lui?*

Casa lui și a lui *Angie.*

Deci zăcea cu fața în jos pe podeaua din sufrageria casei lui. Și-a răsucit capul într-o parte și a văzut că un scaun și canapeaua erau răsturnate... și că pe podea era sânge. Sângele lui, a presupus. Pentru Dumnezeu, era imposibil să ai asemenea dureri fără să fii rănit. A murmurat gemând numele soției. Iisuse, oare ce se întâmpla?

S-a auzit un tropăit la ușă.

– Nu mă pot mișca, a strigat Hugh, dar vocea îi era slabă și răgușită.

– Poliția, a anunțat o voce severă. Deschideți.

Simțea nevoia să bea. Ceva...

Pune de cină, zise doica hapsână. Mâncăm și-apoi plecăm.

...care să-i alunge senzația de uscăciune din gură și din gâtlej.

– Intrăm, s-a auzit vocea de afară.

– Angie, a îngăimat Hugh.

Și atunci a început să-și amintească totul.

I

Ziua anterioară.

Tuboise, statul Maine – și se pronunță *Tuh-bwah*, nu *Two boys* –, nu este un oraș, cel puțin nu în sensul obișnuit. E o curbă pe șosea; o virgulă între cuvinte, un vânt între două scaune... partea a doua a unei trilogii. O distracție nevinovată între treburi serioase, cum sunt Portland și Bangor, ambele aflate la o jumătate de oră de mers cu mașina.

Tuboise: o localitate alcătuită din șaptesprezece case – doar patruzeci și unu de oameni, cam câți ar putea locui într-un cămin –, așezată de o parte și de alta a Autostrăzii 1, la o aruncătură de băț de șoseaua interstatală I-95, pe partea dinspre coastă, atât de aproape de Atlantic, că uneori poți să zărești talazurile înspumate sau să simți gust de sare când adie briza.

Dar au parte de ploaie pe-acolo, și încă zdravăn.

Hugh Ritter a întors capul către soția lui, Angie, și a mângâiat-o ușor pe genunchi, singura părticică vizibilă din corpul ei, în afară de frunte.

– Aproape am ajuns, iubito. Mai avem puțin până acasă.

Angie s-a întins și a căscat. S-a învelit mai bine după ce s-a ițit de sub haină și a privit lung pe fereastră.

– Hopa! Asta ce mai e? a exclamat Hugh.

Chiar când să facă dreapta, le-a apărut în față silueta familiară a ajutorului de șerif Maude Angstrom, care punea pe șosea o baricadă de lemn pe care scria DRUM ÎNCHIS.

Hugh a tras de volan și a oprit chiar în fața panoului, iar Maude, ajutorul de șerif, s-a ivit îndată la fereastra mașinii, înfășurată în mantaua de ploaie.

– Bună, Maude, a salutat-o Hugh. Care-i treaba?

– Bună, Hugh. Bună, Angie.

– Salut, Maude. Ai de gând să ne colinzi de Halloween?

Angie se aplecase așa de mult s-o vadă pe Maude Angstrom, încât aproape că ajunsese cu fața în dreptul șlițului soțului; a simțit pe dată cum îi urcă sângele în obraji.

– Aș vrea eu! a strigat ajutorul de șerif, încercând să acopere zgomotul ploii și al vântului și strângând mai bine gulerul mantalei de ploaie. Mai în față drumul începe să se erodeze de la ploaie și o să ne trezim cu vehiculele în șanț. Frank zice să-i întoarcem pe oameni de aici. Tocmai instalez bariera. Tot ce puteți face este să faceți cale-ntoarsă și să o luați la stânga

până la Wheeler's Point. Acolo parcați mașina și o luați peste câmp, pe terenurile lui Archie Goodlowe, și ieșiți în oraș.

– Ei, bravo! a strigat și Hugh. Avem portbagajul plin de geamantane, Maude... Toate hainele... și alte lucruri.

– Ați fost plecați undeva, Hugh?

Hugh a dat din cap că da.

– Am fost în vizită la Nan, sora lui Angie, și la băiatul ei, mai sus de Boston. Nu prea mă încântă ideea să mă târâi doi kilometri și mai bine cu toate astea în cârcă. Chiar nu se poate să ne lași și pe noi să trecem și să pui baricada după ce plecăm?

– Nu știu ce să zic, Hugh. Frank a fost destul de categoric.

Maude a ridicat din umeri și s-a uitat de la Hugh la Angie și înapoi la Hugh. A zâmbit, spre regretul de o clipă al lui Hugh. Zâmbetul semăna mai mult a rânjet, cu buza de jos dezvelind dinții pătați la bază și gingiile de un vinețiu-închis.

– Te rugăm noi mult de tot, Maude, a plusat Angie.

– Hai, ducă-se! s-a înduplecat Maude Angstrom, ridicând de pantaloni prin impermeabil și apoi ștergându-și fața fără să scoată mănușa. Ziceam că de acum nu mai las pe nimeni, dar n-o fi foc dacă mai trec doi.

A tras baricadele la o parte din drum.

– Hai, treceți. Și-așa n-o să mai plecați nicăieri după aia, a râs ea încet, scoțând mai degrabă o tuse șuierătoare. Vezi, să conduci cu grijă, a mai strigat, pe când Hugh închidea fereastra mașinii.

– N-o să-i spunem nimic lui Frank dacă îl vedem, a asigurat-o Hugh.

– Ah, Frank deja o să știe, a strigat Maude Angstrom în urma lor. Dar eu va trebui oricum să-i spun.

– Ce ciudat! a zis Hugh după ce trecuseră de mașina de poliție.

– De ce ciudat? Mi se pare de bun-simț. Și tu las-o mai ușor cu pedala aia, că o să ajungem într-un canal și ne face Frank de rahat... și pe noi, și pe Maude, că ne-a lăsat să trecem.

– Nu, nu de asta ziceam, a murmurat Hugh, holbându-se în oglinda retrovizoare. Unde a dispărut?

Fără a răspunde, Angie a lăsat și ea în jos oglinda. Hugh avea dreptate. Ajutorul de șerif dispăruse.

– Probabil că stă aplecată și vorbește cu Frank, să-l anunțe că ne-a lăsat să trecem.

Angie s-a răsucit spre el:

– Hai, iubitule, doar știi că nu face nimic fără aprobarea lui Frank. Și apoi a adăugat, mai mult pentru sine decât către soțul ei: Nu se poate să fi dispărut.

Hugh a încetinit brusc.

– Un lucru e sigur, în mașină nu e.

A oprit și a tras frâna de mână.

Când a ieșit din mașină și a privit înapoi, Hugh a văzut baricadele – toate aliniate ca niște soldăței, la marele fix – și mașina de poliție. Dar Maude nu era nicăieri. A auzit claxonul în spatele lui.

– Închide portiera, iubitule, o să ne inundăm.

El a închis-o și a pornit într-acolo.

– Hai, lasă, iubitule. Poate s-a dus la baie, i-a strigat Angie din urmă.

– Adică să facă un pipi, dulceață. Dacă vrei să spui că face pipi, atunci zi așa.

Dar, ce-i drept, poate că asta era.

Acum, că venise vorba, parcă părea cam încordată. Și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să dea Hugh peste ea când stătea cu chiloții în vine. A făcut stânga-împrejur și s-a întors fuga la mașină.

Câteva secunde mai târziu porniseră la drum... deși, până când au trecut de cotul drumului, Hugh nu și-a putut dezlipi privirea din oglinda retrovizoare, așteptând parcă să apară brusc ceva în spatele lor – chiar și mașina lui Maude Angstrom, de exemplu.

II

Când au intrat pe strada principală, Angie a început să râdă pe înfundate.

– Ce este?

Hugh încetinise ca să ocolească un Lincoln abandonat de careva pe marginea drumului – de fapt, uitându-se în spate în oglindă, a văzut că roata din față era urcată pe bordură. Chiar mai rău, era evident că mașina continuase să ruleze și se oprise în zidul vechiului Muzeu Maritim. „Doamne, cum sunt unii!" a mormăit el.

– Trebuie să fi venit una din fiice în vizită la bătrâna doamnă Slater.

– Și ce e amuzant?

La radio, o voce de femeie, cu un puternic accent de Maine, vorbea despre fantome în cadrul unui program special de Halloween. Hugh a întins mâna și a oprit radioul.

– Păi, stătea acolo – fiica, nu doamna Slater – aproape lipită de fereastră – și aici Angie și-a schimbat vocea, imitând pe cineva aflat în mod clar la ananghie: „Ajutați-mă să ies de aici, pentru numele lui Dumnezeu!"

Hugh a zâmbit. Peste drum, în dreapta lui, autobuzul școlii era oprit în stație, dar șoferul nu se zărea nicăieri.

– Dar apoi, a continuat ea, când m-am uitat în urmă, că întorsesem privirea câteva clipe, nu mai era acolo. Și am impresia că s-a ferit când a observat că mă uit la ea.

Soțul ei tocmai se pregătea să remarce că strada era incredibil de liniștită pentru ora de vârf, deși în Tuboise ora de vârf nu ținea nici pe departe șaizeci de minute și nici nu reprezenta un vârf de trafic. Realitatea era că nu se zărea nimeni pe nicăieri. Una peste alta însă, era la fel de adevărat că furtuna care se abătuse prin partea locului luase proporții aproape biblice.

A aruncat o privire spre ferestrele largi ale farmaciei Maxell pe când treceau pe acolo și a fost surprins nu numai de lipsa clienților, ci și de absența lui Moș Maxell, care stătea de obicei pe terasa din față, pe scaunul lui vechi de răchită, indiferent de vreme.

Hugh a aplecat capul și a privit cerul prin parbriz. Nu se zărea nicio vrăjitoare și în cel mult o oră avea să fie la ordinea zilei colindatul de Halloween; iarna stătea în culise, lângă cortină, așteptând să-și facă intrarea în scenă.

S-a concentrat din nou asupra drumului.

– În casa de lângă cea unde stă Jerry este o femeie care se uită afară pe geam.

– Casa aia scoasă la vânzare de atât timp?

A simțit că soția încuviințează din cap.

– Credeam că nu locuiește nimeni acolo.

Prin urmare, ce sunt fenomenele poltergeist? întreba femeia de la radio, adresându-se invitatului ei din studio, autor de literatură SF, desigur.

Hugh s-a încruntat, privind în jos spre radio.

– Am crezut că l-am oprit, a bombănit.

Angie s-a răsucit în scaun ca să se mai poată uita spre casă.

– Și eu la fel. Vreau să zic că și eu am crezut că e nelocuită.

Apoi s-a întors la loc privind înainte chiar când au intrat pe locul lor de parcare.

– Ei bine, trebuie să recunosc că mă bucur că s-a terminat, a declarat Hugh. A oprit motorul şi a scos faţa detaşabilă a CD player-ului din locaşul ei.

– Hugh... a murmurat Angie, punând o mână pe mâna lui.

A ridicat privirea şi s-a trezit că o priveşte drept în ochi pe Eleanor Ferguson, care îşi lipise faţa de geamul maşinii chiar în dreptul lui.

– Iisuse, Ellie, ce...

– Hugh? Angie? Voi sunteţi?

El şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a deschis uşa maşinii. Eleanor s-a tras înapoi, ţinând strâns cu mâinile gulerul puloverului în jurul gâtului.

– Ellie, eşti...?

– Au venit, Hugh, l-a întrerupt ea înăbuşindu-şi un suspin în gâtlej şi apoi înghiţindu-l iute.

A întors capul şi a privit peste drum. Joe McHendricks stătea pe aleea din faţa casei lui cu o sapă în mână, cu mânecile suflecate şi cu şapca de baseball purtând emblema clubului Red Sox împinsă pe ceafă. Se uita la ei. Hugh i-a făcut un scurt semn de salut şi s-a întors spre Ellie, dar aceasta plecase de lângă ei, iar acum se îndrepta spre plajă păşind prin iarba de pe marginea drumului. Mergea cu spatele, tot înfăşurându-se în pulover şi clătinând din cap, cu ochii cât cepele şi mutându-şi privirile de la Hugh şi Angie la silueta dreaptă a lui Joe McHendricks. A făcut către Hugh un semn de reproş cu arătătorul sau poate era o ameninţare? Ori un avertisment?

Peste drum, domnul McHendricks plecase de pe alee şi acum se îndrepta spre femeie păşind încrezător, dar fără grabă, cu sapa atârnându-i în mână, ca sulița unui luptător.

– Hai, las-o, iubitule, a şoptit Angie.

– Toți! a strigat Eleanor, iar vocea i se pierdea acum în bătaia vântului. Sunt *toți* aici.

Era de Halloween, într-o după-amiază de sâmbătă a unei ierni care promitea deja să fie cea mai umedă din câte se abătuseră asupra statului Maine din 1973 încoace. În iarna aceea, Atlanticul rupsese zăgazurile de la Sunny Hollow și ajunsese până la șoseaua care merge în paralel cu coasta, oprindu-se la câțiva metri de Griggs' Mall. Ploaia bătea acum aproape orizontal, iar Hugh și Angie erau uzi până la piele, fără să se simtă însă în stare să se miște din loc. Cerul se făcea tot mai întunecat, dar Hugh, oricât era de ud și de înghețat, nu se împăca deloc cu gândul de a intra în casă și a o lăsa pe bătrână acolo, pe drum.

– O s-o ajungă din urmă domnul McHendricks, a strigat Angie, care ieșise deja din mașină și pornise spre ușa de la intrare.

– Ce dracu' face? a bombănit Hugh. L-a apucat grădinăritul pe ploaia asta nenorocită?

Urmărind din spate silueta vecinului de peste drum, care înainta cu pași mari, Hugh și-a zis că, într-adevăr, cam asta urma să se întâmple – McHendricks avea s-o ajungă. Dar gândul ăsta nu prea l-a umplut de optimism.

– Hai să intrăm în casă, l-a îndemnat Angie.

S-a întors din prag și s-a uitat spre cer. Hugh s-a tras într-o parte să se uite de-a lungul străzii; chiar atunci l-a văzut pe domnul McHendricks făcându-i și el un semn scurt și apoi dispărând pe drumul care ducea de la vechea fabrică de cherestea la iaz. A clătinat din cap și și-a întors privirile către casa lui McHendricks.

– Ia stai așa...

– Ce este?

Hugh a arătat spre casa de peste drum.

– Mi s-a părut... Gata, s-a dus.

– Cine anume? Hugh, vii odată cu cheia aia?

– A, da, scuză-mă.

S-a scotocit și a scos cheia. A descuiat ușa.

– Mi s-a părut că-l văd pe McHendricks. Înăuntru, în casă.

– Nu mi se pare nimic ciudat. La urma urmei, e casa lui.

Angie a deschis ușa. În acel moment s-a declanșat alarma preliminară, și ea s-a dus direct la tabloul de control și a introdus codul de dezactivare.

– Hei, la dormitor! a exclamat deodată Hugh.

Angie și-a pus mâna pavăză la ochi să se uite în sus.

– Fir-ar să fie! Am lăsat iar geamul deschis?

A ieșit din nou afară și a văzut că fereastra era bine închisă. L-a cercetat din priviri pe Hugh.

– Ce e asta, o festă de Halloween sau ceva?

– Mai degrabă *ceva*, i-a răspuns. Mi s-a părut că văd pe cineva la fereastră.

Hugh s-a întors și s-a uitat peste drum la casa lui McHendricks.

– Și acolo, la el. La McHendricks. Acum nu mai e nimeni.

– Ți-a jucat o festă lumina.

– Hm, poate.

– Și domnul McHendricks unde e?

– S-a dus după Ellie.

– Deci n-are cum să fie în casă, nu?

– Hm, poate.

– Mai știi să spui și altceva?

Hugh s-a întors spre ea și pe față i-a apărut un zâmbet larg.

– Poate.

Atunci Angie l-a plesnit peste braț. Hugh s-a prefăcut că-l doare și apoi s-a uitat de-a lungul străzii până la drumul către fabrica de cherestea și din nou la casa lor.

– Îmi explici și mie ce se întâmplă aici?

Hugh a ridicat din umeri.

– Probabil că nimic altceva decât ploaia și umbrele.

Angie s-a uitat din nou în sus, spre fereastra dormitorului.

– Crezi că ar trebui să dăm un telefon?

Hugh a deschis portbagajul și a scos cele două geamantane.

– Să dăm un telefon?

A închis portbagajul, l-a încuiat din telecomandă și s-a aplecat către soția lui, care își întindea gâtul ca să se uite în dormitorul de la etaj.

– La cine, mă rog?

– *Cui?*

Hugh a oftat.

– Cui, mă rog?

– Șerifului, eu așa mă gândeam. Mi-e și frică să intru în casă.

Hugh a clătinat din cap.

– Dar ai intrat adineauri și ai oprit alarma.

Angie a ridicat din umeri.

– Da, în fine, știi tu ce vreau să spun.

Și chiar știa. Dacă alarma nu detecta prezența cuiva înăuntru...

– S-ar fi declanșat alarma dacă ar fi intrat cineva, a spus, mai mult ca să se încredințeze pe sine decât pe soție. A fost din cauza ploii, probabil.

Ea a încuviințat.

– Da. Și a oboselii.

Și-a înclinat capul într-o parte și l-a privit printre gene.

– Ești obosit, nu-i așa, iubitule?

– Păi, e un pic de drum. Să traversezi Bostonul și tot restul.

– Ce zici, să-ți fac o cafea?

– Sigur, s-a învoit Hugh. Dar mai întâi mă duc să-mi schimb pantalonii. M-am udat fleașcă... doar venind de la mașină până aici.

– Da, sigur, și când te-ai dus să vezi dacă Maude face pipi – și adineauri, când stăteai în ploaie și vorbeai cu Ellie. Ce-o fi vrut să spună când a zis că sunt toți aici? a adăugat.

El a ridicat din umeri.

– Oare la cine se referea?

– Habar n-am.

Angie s-a instalat pe unul din scaunele din fața barului și a început să-și șteargă părul cu un prosop.

– Cu siguranță nu părea prea încântată.

Soneria a răsunat cu un ecou și Angie nu-și dădea seama dacă asta o făcuse să tresară – faptul că răsunase ca într-o casă goală și – *să o ascult, să îi șoptesc, să-i privesc fiecare mișcare...* – părăsită, sau faptul că nu știa cine stă afară în ploaie și sună la ușă.

– Imediat! a strigat.

– Ce zici? a întrebat Hugh de sus.

– E cineva la ușă, i-a răspuns soția lui în timp ce deschidea.

– Da, e ceva la ușă, a imitat-o Frank Gozinsky cu un rânjet afectat.

Și-a scos cascheta și a zâmbit.

– M-ați căutat?

– Cine, noi?

– Așa zicea Maude.

– Zău?

– Cine e, scumpo?

Frank și-a îndreptat atenția asupra scării și l-a urmărit pe Hugh coborând agale în timp ce-și încheia cămașa.

– Salut, Frank.

Frank a dat din cap, a clipit și a privit spre Angie cu coada ochiului.

– Salut, Hugh.

– S-a întâmplat ceva?

– Frank credea că l-am căutat, iubitule. Zice că așa i-a spus Maude.

– Și așa e? Adică l-am căutat? Ce ți-a spus Maude, mai exact?

– Am înțeles eu greșit. Nu-i nicio problemă.

– Dă-i un telefon, a sugerat Angie. Poate că era vorba de altcineva.

Au așteptat ca Frank s-o sune pe mobil, dar el nici nu s-a clintit.

– Gata, nu-i nicio problemă, a repetat Frank răsucind cascheta în mâini. A fost o neînțelegere din partea mea.

A așteptat o clipă și apoi le-a făcut un semn de reproș cu degetul.

– Dar să știți că mi-a spus că v-a lăsat să treceți. Neascultătoare fată.

– Da, eu sunt de vină, a admis Hugh. Să nu te superi pe ea.

– M-am supărat deja, a glumit Frank, scoțând un sunet care semăna a cloncănit.

– Noi abia am ajuns acasă, a spus Angie, hotărâtă să abată discuția de la Maude.

– A, da? a făcut Frank.

Picăturile de ploaie îi alunecau de pe frunte și se adunau într-o mică băltoacă pe prag.

– De la Boston, s-a simțit dator să pluseze Hugh.

– Am fost s-o vedem pe sora mea, a adăugat Angie.

– Nan, a precizat Hugh. Așa o cheamă.

– Ei, dar eu o țin minte pe Nan. Ați uitat că trăiesc în orașul ăsta?

S-a uitat spre Hugh și a râs.

– Vorbește cu mine de parcă n-aș cunoaște-o pe soră-sa.

Hugh a râs și el, cu o expresie care parcă spunea: Da, închipuie-ți.

Frank a dat din cap.

– *Zise somnorosul: Haideți la culcare, iar leneșul: ba să mai stăm; Pune de cină, zise doica hapsână. Mâncăm și-apoi plecăm.*

Nimeni n-a scos o vorbă preț de câteva clipe (care lui Angie i-au părut veacuri), după care Hugh a întrebat:

– E o poezie pentru copii?

Frank a devenit deodată serios. Angie s-a tras înapoi fără să-şi dea seama.

– Nu, a răspuns Frank. Aşa se zice pe Wall Street.

Hugh s-a încruntat şi a dat să spună ceva, dar Frank n-a mai rezistat şi a izbucnit în râs, apoi l-a lovit în joacă pe Hugh cu cascheta.

– Aiurea. Aşa este, e o poezioară pentru copii. De când eram mici.

Au râs cu toţii – Angie şi Hugh mai mult din obligaţie, după cum şi-au dat singuri seama – şi apoi ea a zis:

– Stai aşa. Mai-mai să uit...

– Zău? Ce să uiţi?

– Hugh a văzut pe cineva în casă.

– Când am sosit, a completat soţul ei, încercând să pară indiferent.

– Zău? Şi aţi văzut cine era?

El a făcut semn din cap că nu şi a fulgerat-o din priviri pe soţia lui.

– Nici măcar nu sunt sigur... În fine, cred că a fost din cauza ploii.

– Adică ploua în casă?

Zâmbetul lui Frank părea lipsit de umor. A făcut un pas înainte. Preţ de câteva secunde, şeriful a rămas aproape nas în nas cu Angie, până când ea s-a tras un pas înapoi. *E în casă,* a şoptit un glas abia auzit din străfundul minţii ei. *Nu e o idee aşa de bună.*

– Poate că ar fi bine să...?

– Nu cred că e o idee bună, a rostit Angie confuză.

– Nu e o idee bună să verific casa? Când soţul tău zice că a văzut un străin înăuntru?

– Nu era un străin.

– Vrei să spui că era cineva care avea voie în casă? Șeriful și-a mutat privirea spre Angie și apoi din nou spre Hugh.

– E deranj în casă, s-a scuzat Angie.

Și-a dat imediat seama cât de penibil sunase explicația, dar nu-i venise nimic altceva în minte. A schițat un pas înainte.

– Când ne liniștim puțin, o să ne uităm bine prin toată casa...

– Și o să-ți dăm telefon, și într-un caz și în altul.

– În cazul în care mai sunteți în viață, a completat șeriful Frank Gozinsky cu o figură impenetrabilă. Apoi a pufnit în râs și l-a plesnit din nou pe Hugh cu cascheta. Hei, mă distram și eu un pic pe seama voastră – zău că trebuie să vă mai înveseliți.

S-a răsucit pe călcâie și și-a pus cascheta pe cap. Plecând din prag a mai zis:

– Dar să știți că se întâmplă tot felul de lucruri, a zis el fără să se întoarcă. Bunăoară, o femeie – și se pare că era chiar de aici – a fost ținută prizonieră mai mult de o zi. Ucigașul ei – cunoscut drept Torționarul – a spintecat-o și i-a scos din măruntaie... le-a pus pe...

– Frank... a încercat Hugh să-l oprească.

– Iisuse, ce oribil! a șoptit Angie mai mult pentru sine.

– ...le-a pus pe farfurii chiar în fața ei. Și i-a imobilizat capul și i-a tăiat pleoapele ca s-o forțeze să privească.

– *Frank!*

– Și zici că femeia era de aici? a întrebat Angie.

– Îhî, a mormăit Frank.

– Dar n-am văzut nimic despre asta în ziare. Și nici la știri n-am auzit.

– N-a ajuns încă în ziare. Nici la televizor. Dar va ajunge sigur.

– Bine, o să urmărim, a zis Hugh.

– Îhî. Douăspe ore s-a chinuit până să moară, a adăugat șeriful clătinând din cap.

S-a uitat la cer, cu mâna pavăză la ochi.

– Mi se pare că nu mai are de gând să stea.

S-a întors și a schițat un salut.

– Pe curând.

Și a plecat alergând prin ploaie până la mașină.

Urmărindu-l cum se îndepărtează, Angie a simțit deodată că ceva nu e în regulă, dar nu-și dădea seama ce anume. Nu mai conta. Oricum era prea târziu.

III

Hugh a închis ușa și a dat să urce din nou la etaj.

– Unde te duci, iubitule?

– Mă gândeam să despachetez.

– Aș putea să mă ocup eu mai târziu...

Hugh a clătinat din cap.

– Măcar să încep.

Când a ajuns pe palierul de sus, după ce urcase șirul mai lung de trepte și mai avea doar câteva, Hugh a simțit deodată o undă de neliniște pe care n-o putea reprima.

Poate din pricina lui Ellie. Poate din pricina felului cum pornise Joe McHendricks pe șosea în urma ei.

Sau poate... *au venit*

...era senzația oarecum îngrijorătoare...

și-așa n-o să mai plecați nicăieri după aia

...că ceva era în neregulă. Că era cineva acolo sus în casă... *cu* el. Poate că ar fi trebuit să-l lase pe șerif să arunce o privire. Era singur, la distanță apreciabilă de normalitatea de la parter, de unde se auzeau radioul și zgomotul îndepărtat al ușilor unui bufet. Parcă era altă lume, în care nimerise nepoftit și nedorit.

S-a oprit o clipă, înclinându-și capul într-o parte și privind țintă spre ușa dormitorului din față.

De la parter a urcat până la el sunetul radioului. O voce de femeie spunea: *Nu, nu este adevărat că fantomele sunt pur și simplu puse pe rele, nici pe departe.* A urmat un cârâit provocat de interferență, care, după ce a fost prins un alt post, a lăsat locul sonorităților bine cunoscute ale cântecului *Hotel California* al formației Eagles.

A intrat în dormitor și a pornit radioul, verificând să fie reglat pe postul de știri, apoi a deschis larg ușile șifonierului. În spatele lui, o voce de bărbat spunea: *Închipuiți-vă că ați avea o întreagă familie de fantome neastâmpărate. Asta sună ca din* Casper, stafia prietenoasă, *a gângurit un glas de femeie. Cu Fantomița Spooky, Wendy, zâna cea bună și Trioul Fantomatic și toți, mai puțin Casper și Wendy, bântuind și speriind oamenii cu câte un* Bau!

Publicul a râs.

Pe când trecea în revistă cămășile înșirate pe umerașe, a auzit sunetul inconfundabil făcut de cineva care se răsucește în pat.

– E cineva acolo? a întrebat Hugh în șoaptă întorcându-se într-acolo.

Nu voia să-l audă Angie. Să fi fost un oftat?

E un mit, a explicat bărbatul de la radio. *Fantomele jucăușe nu sunt niște pisicuțe ale lumii spectrale, ci mai degrabă...* A făcut o pauză, în mod evident pentru a încerca să găsească termenul corect.

– E cineva acolo? a șoptit Hugh din nou.

A ieșit din dormitor și s-a dus pe palier să se uite de la balustradă. N-o vedea pe Angie, dar auzea zăngănit de tigăi în bucătărie.

...niște răpitoare, a continuat invitatul.

Răpitoare? Așa ca în Jurassic Park?

Da. Fantome cu dinți.

Hmm, a făcut femeia, *înfricoșător!*

Hugh și-a dat jos pantalonii și i-a lăsat pe podea; apoi s-a furișat pășind lateral de-a lungul balustradei și mai departe pe lângă peretele alăturat, până la ușa dormitorului din față. Și-a întins gâtul ca să vadă mai bine, întâi prin ușa deschisă – nimic sinistru acolo: șifonierul, fereastra pe care se vedea ceasul din turnul bisericii de alături, un mic teanc de cărți și reviste pe podea – și apoi pe lângă tocul ușii. Prin fanta îngustă nu i se dezvăluia nimic în plus – doar patul frumos strâns, niște cearșafuri curate pe care Angie trebuie să le fi pus acolo la îndemână pentru ziua din săptămână când se schimbau așternuturile și marginea din dreapta a ferestrei, la care lui Hugh i se păruse (și ce prostie i se părea acum) că vede silueta vagă a unui intrus care supraveghea intrarea, ca și când el ar fi fost stăpânul casei. (*Era* oare un „el"? Nu era deloc sigur, deși își închipuia că este. Sau *fusese.)* A înaintat cu mai puțină precauție acum, până când s-a aflat chiar în cadrul ușii.

– Ești sigur că vrei cafea, și nu o ceașcă de ceai? i-a strigat deodată Angie de jos.

Răsucindu-se iar cu fața spre ușă, el și-a dus mâna dreaptă la inimă expirând profund.

– Orice.

– Hai, spune ce preferi.

– Bine. Atunci, cafea.

– Cu lapte sau cu frișcă?

Ce Dumnezeu, Angie?

– Cu frișcă, s-a hotărât. Să trăim periculos.

Ea s-a îndepărtat (trebuie să fi fost chiar dedesubt, în hol) și a început să fredoneze o melodie.

În spatele lui, afară, în stradă, motorul unei mașini scotea un zgomot asemănător cu tusea cuiva care expectorează ca să-și

curețe gâtlejul. Preț de o clipă, Hugh s-a gândit să nu se întoarcă, ci să iasă pur și simplu din cameră și apoi s-o ia la fugă pe scări, sărind câte două sau chiar trei trepte o dată până când avea să ajungă jos, în hol. În loc de asta, și-a ținut răsuflarea, s-a întors foarte încet, croindu-și drum mai întâi cu ochii și gata să pună capăt testului dacă aceștia i-ar fi dezvăluit ceva neplăcut. Nu era nimeni acolo. „Bineînțeles că nu e nimeni acolo", a zis el, scuipând cuvintele de parcă ar fi fost carne putredă.

Ce spui de toate astea, Hugh? a vrut să știe femeia de la radio. Hugh a simțit o mișcare seismică în epigastru. Însă apoi ea a adăugat: *Sunt oare șanse să întâlnim fantome, cu sau fără dinți, în noul sezon din serialul* House?

După numai câteva minute, își găsise jeanșii preferați și un tricou fără guler, într-o nuanță spălăcită de verde, și cobora în fugă treptele, nebăgând în seamă vântul care se întețise în așa măsură că lovea în fereastră, făcând-o să răsune ca și când niște mici (și frumușele – de unde naiba îi venise și gândul ăsta?) tălpi osoase ar fi tropăit în urma lui.

IV

– Deschid eu, a strigat Hugh cu gura plină de alune. Poate e tot Frank.

– Sper că nu. Și tu ce faci, mănânci? a sărit Angie de la celălalt etaj, întinzându-și gâtul peste balustradă. Diseară nu capeți cartofi la cină.

Hugh a scos limba la ea, mai-mai să scape pe gresia din hol bila de alune mestecate pe jumătate, dar Angie se întorsese deja la treburile ei.

A recunoscut silueta lui Gary prin sticla colorată a ușii de la intrare.

– E Gary! a strigat.

– Dă-mi drumul înăuntru! a implorat Gary. Sunt urmărit.

Hugh a tras ușa înspre el și a întins brațele.

– Intră atunci, drumeț ostenit.

Ajuns în hol, Gary Aaronson a zis cu reproș:

– În sfârșit!

– Dar am venit de cum am auzit soneria, a protestat Hugh. Vrei cafea? Sau poate o tărie?

– Cafea mai bine. Dar numai dacă bei și tu.

– Noi tocmai ne-am băut cafeaua. Dar o să mai beau una dacă insiști.

– Insist. Știi că nu suport să beau singur.

Hugh a luat-o înainte spre bucătărie.

– Asta a fost pierzania mea la prea multe petreceri, a zis el peste umăr.

– Poți să refuzi, să știi.

– Da, bine, bine, a răspuns Hugh, pornind aparatul de cafea. Și asta te-ar împiedica să-mi mai torni un pahar de vin?

– Probabil că nu. Apropo, poate trec pe la magazin în drum spre casă și iau câteva sticle – părea pustiu pe-acolo și au o ofertă la vinurile Oyster Bay... reduceri de vreo zece dolari.

– Pare un adevărat chilipir.

Gary a dat energic din cap.

– De fapt, a continuat el, mai tot orașul e pustiu.

– Vremea e de vină. S-au săturat oamenii să iasă și...

S-a oprit, amintindu-și ce zisese Maude: *Și-așa n-o să mai plecați nicăieri după aia.*

– Ăsta e al doilea lucru, a continuat.

– Al doilea? Cred că am clipit și mi-a scăpat primul lucru.

– Maude Angstrom s-a instalat la ieșirea din autostrada interstatală I-95, unde se face șoseaua spre Oguncuit, și întoarce mașinile din drum.

– Zău?

– Zău.

– Şi de ce e asta *un lucru?*

Hugh a clătinat din cap.

– Fiindcă mi se pare cam exagerat. Cică să nu ajungă oamenii cu maşinile în şanţ.

– Păi, chiar că drumul ăla e o mizerie.

– De acord, e un drum...

– Şi se pare că ploaia nu se va opri prea curând, aşa că şansele de a derapa şi de a te trezi în şanţ sunt destul de mari.

– Da, mă rog, poate...

– Iar pe tine nu te-a pus să te întorci, nu?

– Aici nu sunteţi la tribunal, domnule Mason.

Gary a râs.

Hugh a luat o gură de cafea.

– Şi al treilea lucru...

– Aoleu, dar ştiu că se ţin lanţ *lucrurile* astea acuma, nu?

– ...A zis ceva.

– Cine, Angie?

– Nu, Maude, a sărit Hugh. Fii atent aici, ce naiba?

– Ce-a zis Maude?

– A zis: *Şi-aşa n-o să mai plecaţi nicăieri după aia.*

– Aşa, şi voi aveaţi de gând să plecaţi?

– Nu... nu aveam. Dar...

– Deci avea dreptate.

– Da, dar...

– Dar n-aveaţi de gând să plecaţi.

– Nu, n-aveam de gând.

Hugh a oftat şi s-a frecat pe frunte.

Dar nu asta a vrut să spună.

– Ce anume? Că n-aveţi de gând să ieşiţi?

Hugh a făcut un gest de lehamite.

– Şi a mai fost şi Ellie Ferguson.

– Ea ce-a mai făcut?

– A zis aşa: *Au venit... sunt toţi aici.*

– Toţi cine? Sau e mai corect *care toţi?*

– Nu mi-a spus. A zis *au venit, Hugh...*, apoi a adăugat *cu toţii...* şi la urmă a zis *sunt toţi aici.*

– Crezi că e cineva care strecoară ouă de extratereştri sub paturile oamenilor?

– Bineînţeles, tipic! Tipic pentru tine, Gary.

– Ce anume? Ce e tipic pentru mine?

– Să-i ironizezi pe cei care încearcă să aducă un subiect în discuţie.

– Vrei să ştii ce cred eu, amice?

– Nu neapărat, dar o să-mi spui oricum.

– Evident.

După ce a aşteptat o jumătate de minut, Hugh l-a îndemnat:

– Bine, spune-mi.

– Mi se pare că ai parte de prea mult sex.

Lui Hugh nu-i venea să creadă.

– Ţi se pare că *ce?*

– Adică, dă-o încolo... La urma urmei, de cât timp sunteţi căsătoriţi?

– Nu înţeleg.

– Ce nu înţelegi? Bine, hai să o luăm încet: De. Cât. Timp. Sun...

– Nu, dobitoc ce eşti!

Hugh a scos o cutie cu fursecuri din dulap.

– Nu înţeleg cum adică am parte de...

– Uite ce e, amice, eşti...

– Vrei să încetezi? Nu-mi mai zice „amice".

Gary şi-a înclinat capul într-o parte, coborându-şi privirea.

– Şi încetează şi cu asta!

– Cu ce?

– Cu privirea asta rănită. Expresia asta pe care o adopți ca să arăți că te simți jignit.

Gary a dus un fursec la gură și a început să-l rontăie. Apoi, cu gura încă plină, a zis:

– V-am văzut, pe tine sau pe Angela. Poate să fi fost Angela, dar eu zic că tu erai.

A mai mușcat o dată și a mestecat mulțumit, făcându-i din nou cu ochiul lui Hugh.

– Gary, nu știu despre ce vorbești. M-ai văzut când?

– Azi-dimineață.

– În Boston?

– Nu în Boston – hei, știi că sunt bune astea?

Gary a mai luat un fursec din cutie și a continuat să rumege.

– Eu te-am văzut *aici*, a zis molfăind și arătând cu capul în sus. În dormitorul de la stradă. Ăla e cuibușorul vostru de nebunii? Știu că tu și Angie dormiți în...

– Gary, noi am fost la Boston. Tocmai ne-am întors de la Nan.

– Ia zi, ce mai face?

– Bine. Nan e foarte bine.

– Minunat! Întotdeauna mi-a plăcut...

– Când zici că ai trecut pe aici?

Gary s-a încruntat deodată văzându-i expresia de pe față.

– Pe la nouă, nouă și jumătate. Tocmai terminasem plimbarea cu câinele.

– Noi ne-am întors abia de o jumătate de oră.

Gary s-a strâmbat și a ridicat din umeri.

– Și mai e un lucru.

– Doamne sfinte, ce de *lucruri!*

– A trecut șeriful pe aici.

– Dar ce ați făcut?

– Nimic.

Gary a făcut o grimasă.

– Prin urmare a venit fiindcă...?

– I-a spus Maude că voiam să vorbim cu el.

– Dar voi de fapt nu voiați?

– Când ne-am întâlnit cu Maude, nu, dar mai apoi, când lucrurile au devenit...

– Iar nenorocitele astea de *lucruri!*

Hugh a oftat adânc și și-a frecat fruntea.

– Deci zici că eram în dormitorul de la stradă... sau mai exact acea persoană era în dormitorul de la stradă?

Gary a făcut semn din cap că da și a zâmbit.

– Te-ai tras de la geam când ai văzut că mă uit în sus.

– Gary, eram plecat – PLE-CAT... ce nu înțelegi?

A ridicat mâinile în semn că se dă bătut.

– Bine, bine, nu te ambala. Erai plecat, nu erai în casă.

Hugh l-a privit cu luare-aminte pe prietenul lui.

– E în regulă, mă bucur pentru tine.

Câteva minute niciunul nu a scos un cuvânt.

În sfârșit, Gary a întrebat:

– Nu vrea și Angie cafea?

– Mă îndoiesc. Stai să văd.

Hugh a traversat din nou salonul și a ieșit în hol.

– Doamne, bune mai sunt fursecurile astea! De unde le-ați luat?

– Angie? Mai vrei o cafea?

A așteptat.

– Zi-i mai bine să se grăbească, dacă vrea să mai apuce prăjituri, a strigat Gary din bucătărie.

Hugh s-a prins cu mâna de stâlpul de susținere a scării și s-a înclinat ca să privească în sus spre locul unde se apleca soția lui de obicei peste balustradă.

– Angie?

Nu a primit niciun răspuns.

– Are radioul deschis? s-a interesat Gary, făcându-și deodată apariția în spatele lui Hugh cu ceașca într-o mână și un fursec cu fulgi de ciocolată în cealaltă.

Hugh nu i-a răspuns. A urcat pe prima treaptă și a strigat-o din nou. Apoi, neprimind niciun răspuns, a mai urcat o treaptă și încă una.

– Angela!

Numele ei de duminică... cel pe care îl folosea mereu în rarele ocazii când era supărat pe ea. *Sau speriat,* i-a șoptit o voce în gând.

– Vrei să urc și eu? a întrebat Gary.

N-a zis nimic. Ultimele trepte le-a urcat în fugă, câte două o dată. Gary s-a ținut după el tot timpul.

– Angie?

– Angie! a strigat și Gary – știa că urăște această degradare a numelui ei și era sigur că o va provoca să comenteze. Dar fără rezultat.

– Hai, Angie... nu te mai prosti.

Hugh s-a dus să controleze în baie, apoi în dormitorul lor – nimic. În dormitor, un bărbat cu un accent european – să fi fost neamț? suedez? Hugh n-a reușit să-și dea seama – tocmai spunea: *De-a lungul anilor au existat multe cazuri dovedite de, să zicem, infestare spirituală, dar, în majoritatea lor, a fost vorba de o singură fantomă. Imaginați-vă că ar putea fi mai mult de una.*

Adică, l-a întrerupt femeia, *două sau chiar trei?*

Aa, mă gândesc la mai mult de atât. La mult mai mult de atât.

Gary a lăsat ceașca pe măsuța de lângă șezlong, s-a aplecat peste balustrada scării care ducea la ultimul etaj – etajul de oaspeți, cum îl numeau Hugh și Angie – și a strigat, dar nici de acolo n-a venit niciun răspuns. A alergat în sus pe scări și Hugh

l-a auzit trecând dintr-o cameră în alta și strigând-o pe Angie... Acum folosea și el numele ei de duminică.

V

Când Gary s-a întors de sus, l-a întrebat:

– Nu e acolo, nu?

Gary a clătinat îndelung din cap.

– Nu. Nu e.

Hugh s-a răsucit spre ușa dormitorului dinspre stradă.

– Acolo te-ai uitat? l-a întrebat Gary.

Cu glasul abia depășind vibrația aerului care îi ieșea printre dinți, Hugh a recunoscut:

– N-am curaj.

Gary a trecut pe lângă prietenul lui și a intrat în cameră. S-a întors imediat. N-a spus nimic despre ce văzuse înăuntru; în schimb, a întrebat:

– Oare să fi ieșit din casă?

– De ce să fi ieșit? Adică, fără să-mi *spună?*

– Nu, a zis, iar cuvântul a sunat și obosit, și nepotrivit.

– Stai așa, a exclamat Hugh.

Fața lui Gary s-a luminat.

– *Trebuie* să fi ieșit.

Gary a dat încurajator din cap, dar zâmbetul cu care se pregătea să întâmpine răspunsul – *mi-a zis că dă o fugă până la magazin, sau ceva asemănător* – se ștergea cu repeziciune.

– Sigur, a zis.

Apoi a întrebat:

– Dar ce făcea acolo sus?

Hugh a ridicat din umeri. Stomacul i se răscolise și dintr-odată i s-a părut că ar fi o idee bună să se ducă la WC și să-l deșerte.

– Făcea curat. Aranja lucrurile... treburi de-astea.

Gary a aruncat o privire spre ușa dormitorului.

– După cum arată așternutul, s-ar zice că a tras un pui de somn. A făcut cu ochiul spre Hugh. Ești sigur că n-ați fost amândoi aici și...?

Hugh n-a mai ascultat până la capăt. A ajuns aproape clătinându-se până la dormitor și de cum a pășit înăuntru a încremenit de-a dreptul. Într-adevăr, așternuturile erau șifonate – de fapt erau vraiște.

– Gary, a spus, aici se întâmplă ceva.

Folosiți termenul de infestare referindu-vă la fantome...

Da, cred că e o descriere justificată.

Și cum îți dai seama de infestare? Care ar fi, adică, semnele prevestitoare?

Poate cărărezii de fantomă? a sugerat Hugh Laurie.

Publicul a izbucnit în râs.

– Stai să închid radioul ăsta nenorocit, a zis Hugh.

Și l-a închis.

Urmându-l în dormitor, Gary a rămas tăcut, privindu-și mâna în care fulgii de ciocolată i se topiseră între degete. A dus fursecul la gură și și-a lins degetele pe rând în timp ce scruta fața prietenului său.

În cele din urmă, a întrebat:

– Nu v-ați... nu v-ați certat, nu-i așa?

– Să ne certăm?

– Știi ce vreau să spun... o neînțelegere, să zicem.

A arătat spre așternuturi.

– Mă întrebi dacă nu cumva a pornit o ceartă de la *sex?*

– Ei, nu chiar...

– Ce Dumnezeu, Gary?

– Nu, eu...

– Adică, dă-o-n Dumnezeul mă-sii, Gary!

Acesta a tăcut.

Au rămas așa, fără un cuvânt, parcă pentru o veșnicie.

– Unde poate *fi*, Gary? a întrerupt Hugh tăcerea în cele din urmă.

– Nu știu.

– Parcă a dispărut pur și simplu și a plesnit din degete: *Pufff!*

Gary n-a spus nimic. În fond, și-a zis Hugh, ce-ar fi putut să spună? Se holba pur și simplu la așternuturi. Apoi a ieșit în hol și s-a dus la telefon.

VI

– Iată-ne din nou împreună, a spus Frank când Hugh a deschis ușa. Salut, Gary, a mai zis pe când intra în hol, cu cascheta în mână.

– Hai că ai parte de o zi pe cinste, i s-a adresat Gary.

Frank a dat din umeri.

– De obicei nu ne ocupăm de cazurile de persoane dispărute decât la douăzeci și patru de ore de la reclamație, dar... în împrejurările astea...

Hugh s-a abținut să întrebe care anume era diferența față de alte reclamații privind persoane dispărute, dar și-a zis că n-ar fi constructiv să facă pe grozavul. Îi cunoștea de o viață aproape pe Frank și pe fratele lui, Gordy – acesta din urmă comisar districtual de poliție în Boston – și știa prea bine cât sunt de serioși când venea vorba de profesie, poate Frank mai mult chiar decât fratele lui, în ciuda faptului că Tuboise nu se putea compara cu Boston.

Gary sunase acasă și o rugase pe Sarah să vină și ea acolo. Acum ea era în bucătărie, făcând cafea și tartine cu unt de arahide și gem de căpșune. Lui Hugh numai de mâncare nu-i ardea,

dar știa că are nevoie să acumuleze ceva energie. Se simțea complet epuizat.

– E o simplă formalitate, a spus Frank.

Avea fața crispată și, când tăcea, ținea buzele strâns lipite. Atunci când vorbea cu Hugh i se uita fix în ochi, citindu-i fiecare reacție și fiecare răspuns.

– Dacă vrei să știi părerea mea, ce facem noi e o pierdere de timp. A zâmbit și și-a dat ochii peste cap. De cele mai multe ori, a adăugat el cu voce mai scăzută și aruncând o privire spre ușa de după care băgase capul în încăpere Sarah, pe femei le apucă așa, câte o mică criză și pornesc pe străzi fără nicio țintă. S-ar putea să se întoarcă înainte să termin eu de scris raportul.

– Dar până acum n-a plecat niciodată așa de acasă.

– Uneori soțiile se comportă ciudat, a intervenit Gary în șoaptă.

Șeriful a dat aprobator din cap.

– Să începem. Ce vârstă are soția ta, Hugh?

– Patruzeci și șase.

– Prenumele complet?

– Angela Rose.

– Bun, acum spune-mi despre omul pe care zici că l-ai văzut în cameră.

– Nu prea pot să spun mare lucru. Noi...

– L-am văzut și eu, a intervenit Gary, reluându-și locul pe scaunul de lângă pian.

– În aceeași cameră? a întrebat Frank indicând cu capul spre etajul superior. Tot în dormitorul dinspre stradă?

– Am crezut că e Hugh, a continuat el. S-a ferit când m-a văzut.

– Deci nu erai tu, Hugh?

– Nu, noi – Angie și cu mine – ne întorceam de la Boston. Cum ți-am spus și mai devreme.

– Sistem de alarmă aveţi?

– Da, avem.

– Mda, mi s-a părut mie că văd o telecomandă în bucătărie.

Frank a mai scris ceva, apoi s-a oprit în mijlocul propoziţiei şi şi-a ridicat privirile.

– Zău?

– Ce, nu-i aşa? s-a încruntat Frank.

– Telecomanda în bucătărie?

– Da, am văzut-o.

– Când ?

– Când am văzut telecomanda?

– Îhî.

– Altă dată, cred.

Hugh tăcea.

– Ai o problemă cu asta?

– Nu, n-am nicio problemă.

Frank a fluturat din mâini, cu palmele în sus.

– Dar o spui ca şi când...

– Nicio problemă, Frank. Doar că nu-mi amintesc când ai intrat tu la noi în bucătărie, asta e tot.

Şeriful a râs şi s-a uitat la Gary, care a râs şi el şi s-a uitat la Hugh. Acesta a râs şi a scuturat din cap.

– Aţi avut vreun necaz cu ea?

– Cu alarma?

Frank a încuviinţat din cap şi Hugh a continuat:

– Nu, deloc. De câteva ori a fost pană de curent, dar are o baterie de rezervă care ţine 72 de ore. O singură dată a trebuit să-i chemăm pe cei de la firmă ca să reseteze tot sistemul, dar necazuri propriu-zise nu am avut.

– Cu toate astea, n-a sunat. Vreau să zic, atunci când ai văzut acea persoană la întoarcerea acasă şi – răsucindu-se spre Gary – când l-ai văzut tu pe el de dimineaţă.

– Nu prea înțeleg ce vrei să mă întrebi, Frank.

– Vreau să zic, Gary, că alarma nu suna atunci când l-ai văzut pe Hugh aici – scuze, când *ți s-a părut* că-l vezi pe Hugh – în dormitor azi-dimineață. Corect?

Gary s-a uitat spre Hugh. Îndreptându-și apoi din nou atenția spre șerif, a răspuns:

– Da, corect.

– Adică nu se declanșase alarma.

– Nu, alarma nu suna.

– Și nu suna nici când am ajuns noi acasă, a precizat Hugh.

– Dar fusese activată pe timpul cât ați lipsit?

– Da. Mai exact, tot timpul cât am fost plecați din oraș.

– Asta presupune că era activată și atunci când a văzut Gary acea persoană în dormitorul vostru?

– Da, doar a fost tot atunci. În fine, în aceeași sesiune... parcă așa se spune.

– Dar n-ați avut niciun fel de probleme cu alarma? Bănuiesc că e de la firma SuperSafe, așa e?

– Da, e de la SuperSafe. Sunt unii din Boston.

– Da, ne sunt familiari.

– Familiari în sensul că ați avut probleme cu ei până acum?

– Nu, n-am avut probleme, a zis Frank ridicând din umeri. Pur și simplu știm de ei.

– Ciudat, totuși, a murmurat Hugh.

Frank și-a mutat privirea de la unul la altul și înapoi. Și-a ținguiat buzele.

– Bun, cred că pentru moment cam asta e. Să vedem dacă apare Angie și reluăm atunci.

Șeriful și-a închis carnețelul și a pus pixul în buzunar.

– Bine, Frank. O lăsăm așa deocamdată, a zis Hugh și l-a bătut pe umăr.

– Ai s-o revezi, l-a asigurat Frank. N-ai nicio grijă.

Hugh și Gary au rămas în pragul ușii până când mașina de poliție nu s-a mai văzut. În timp ce închidea ușa, Hugh a observat:

– Foarte ciudat ce a spus!

– Ce anume, că nu trebuie să-ți faci griji? Nu mi se pare...

– Nu, că o s-o revăd pe Angie.

– Păi, o s-o revezi.

– Bine, dar unde *este*, Gary?

VII

Gary voia să-l ia pe Hugh la ei acasă, dar el a refuzat.

– Vreau să fiu aici când se întoarce.

Sarah a spus că-l înțelege. Dar nu mai aveau cu ce să-l ajute, a explicat ea. Ar veni să stea cu el, a adăugat, dar aveau invitați la cină, pe director și pe soția lui. Gary a sugerat că ar putea contramanda (deși privirea pe care Hugh a surprins-o în ochii ei părea să indice că nu e o idee bună), dar el nici nu a vrut să audă.

– Mă descurc, i-a asigurat din ușă, pe când seara de iarnă își făcea simțită prezența, sorbind lumina din tării.

În parcul de peste drum, pâcla venită dinspre mare își răsfira degetele de abur printre crengile copacilor.

– Ești sigur?

– Sunt sigur.

Privirea fugară pe care au schimbat-o între ei prietenii lui ar fi scăpat altcuiva, dar nu și lui Hugh. Vezi așa ceva doar la oamenii care se cunosc de ani și se simt bine unul cu celălalt. Poate că Sarah a făcut un imperceptibil gest de încuviințare sau poate nu, fapt este că s-a întors, a strâns din umeri ca să-și așeze mai bine haina și, scoțând din buzunar cheile, a anunțat că se duce să pornească mașina.

– În regulă, a zis Gary. S-a întors spre Hugh și l-a iscodit din priviri. Te simți bine?

El a dat din cap.

– Doar ți-am spus.

– Da, da, știu.

Gary a mijit ochii, încercând parcă să străpungă zidul protector pe care îl clădise în jurul său Hugh. Motorul a pornit cu un clănțănit puternic, dar imediat a început să toarcă ușor.

Pe când privea mașina îndepărtându-se și asculta scrâșnetul roților pe pietrișul aleii, Hugh s-a simțit cuprins brusc de panică. A vrut să alerge după ei și să le spună că s-a răzgândit... că, da, ar vrea ca ei să rămână și să facă totul să fie ca mai înainte și să râdă de toate. Poate chiar să o aducă înapoi pe Angie, care avusese și ea „o criză", cum îi plăcea pe vremuri mamei lui să zică.

A rămas pe loc, dar a surprins privirea de profundă tristețe din ochii lui Gary. Părea însă că Sarah spunea ceva ca să-și înveselească soțul, fiindcă fața ei zâmbea, scăldată în lumina verzuie a instrumentelor de pe bord. În curând mașina a fost înghițită de ceață, iar el s-a întors cu fața spre casă și, cu inima grea, a făcut primul pas într-acolo.

Tăcerea care l-a învăluit de cum a încuiat ușa era așa de adâncă, de parcă surzise deodată. De aceea, când a început să sune telefonul, zgomotul lui a vibrat strident și aproape palpabil.

Strâmbându-se și rugându-se să înceteze, s-a îndreptat cu pași nesiguri către sufragerie. Poate era Angie, care voia să-i explice ce se întâmplase și unde era. *Mă tem că am simțit nevoia să stau puțin singură, iubitule,* își imagina el că o va auzi rostind în receptor atunci când l-a ridicat din furcă și a spus „alo". Câteva momente nu s-a auzit decât un hârâit, apoi o voce de bărbat a întrebat:

– Domnul Ritter?

Semăna puțin la voce cu Gary și pentru o fracțiune de secundă s-a gândit că, poate, ajunși acasă, Gary și Sarah au găsit-o pe Angie stând pe trepte. Dar nu, n-aveau cum să fi ajuns deja – e drept că locuiau la numai un kilometru și jumătate distanță, dar plecaseră doar cu două-trei minute înainte. S-a răsucit iute – poate prea iute – și a apucat să zărească pe cineva stând afară, în fața ferestrelor înalte din sufragerie.

Tocmai se întreba de ce stă acolo și vorbește la telefon – în timp ce ceața din spatele ferestrei se îndesise atât de tare, încât abia dacă mai zărea gardul viu din fața casei, când și-a dat seama că era propria lui reflexie.

– Da, a răspuns în cele din urmă, întrebându-se dacă ceața afecta în vreun fel liniile telefonice, făcând vocea să sune ciudat de precipitată și în același timp încetinită.

– Domnul Ritter? a întrebat din nou vocea.

– Da, Hugh Ritter la telefon.

– V-ați luat rămas-bun de la prieteni, domnule Ritter?

– Poftim?

– Dar de la șerif? V-ați luat rămas-bun și de la el?

– Cine e...?

– Ei, suntem mulți, domnule Ritter, sau aș putea să-ți spun Hugh? a intonat deodată alene glasul șerifului. Mai întâi suntem asta, a adăugat vocea lui Angie, iar pe urmă suntem asta, a continuat vocea lui Gary, după care suntem cineva sau ceva cu totul diferit.

Aceasta din urmă era Sarah Aaronson, care a rostit apoi cu o voce spartă, cea a lui Maude Angstrom, presărată cu chicote vesele: „Și o să ne distrăm pe cinste. La urma urmei, nu mai plecați nicăieri." Telefonul a amuțit.

– Alo?

Telefonul a rămas mut.

Întotdeauna se întrebase cum s-ar descurca într-o astfel de situație, într-un moment de haos și de confuzie totală și de neînțeles. E drept, situația la care se gândea de fiecare dată era moartea lui Angie. Dar își zicea că într-o asemenea împrejurare ar avea timp să se obișnuiască cu ideea. Și oricât de îngrozitor ar fi fost un astfel de scenariu, cel puțin avea o logică. În schimb, întâmplările zilei pe care o trăise erau cu totul lipsite de logică.

A îndepărtat receptorul de la ureche și l-a privit acuzator; imediat s-a înfuriat pe sine că alunecase atât de iute într-un asemenea clișeu. Ce rost avea să se uite la receptor? Niciunul. Aspectul receptorului nu-i putea oferi o explicație pentru modul cum pusese capăt convorbirii interlocutorul lui. Sau era mai corect să spună „interlocutorii"? Era oare posibil ca toate vocile acelea să fi fost ale unei singure persoane? Dacă da, era o farsă dată dracului. Dar poate că nu închisese el. Sau ei. Poate că se întrerupsese pur și simplu convorbirea. Asta părea mult mai verosimil, mai ales cu toată ceața aia. Și-a ridicat privirea spre fereastră și și-a văzut în geam propria reflexie. Stătea și se uita la el. I se păruse oare sau într-adevăr mâna lui Hugh cel din fereastră – cea cu care ținea receptorul – continuase să se miște chiar și după ce Hugh cel adevărat încetase să miște din mână?

Părea absurd.

– E absurd, a exclamat Hugh.

S-a uitat din nou la receptor și a format *69. O voce de femeie l-a informat pe un ton cam prea familiar că avusese un apel la 7.02 p.m. Singura problemă era că numărul indicat de ea era...

– Dar ăsta e numărul meu, a protestat Hugh. Cum să mă sun singur de pe numărul meu?

A format din nou *69. Acum suna ocupat. Era gata să se întrebe cu voce tare cum era posibil să sune ocupat, când și-a

dat seama că tonul discontinuu însemna nu că persoana apelată era deja angajată într-o altă convorbire, ci mai degrabă că cineva ridicase receptorul într-o altă parte a casei. A bătut în furcă să capete ton și a strigat:

– Alo!

Poate că era doar vântul bufnind prin streșinile casei și cercetând hornurile, totuși nu putea alunga senzația că aude o răsuflare – nu respirația regulată a unui om adormit, ci veghea reținută a unuia care stă la pândă.

– Alo! Cine e acolo?

S-a auzit un declic, după care telefonul a început din nou să sune.

– Alo!

– Domnul Ritter?

– Ce mă-ta mai vrei?

Persoana de la celălalt capăt al firului – un bărbat – a părut sincer surprinsă.

– Poftiți?

– N-ai sunat acum câteva minute?

A urmat o scurtă pauză, sugerând că interlocutorul dădea din cap că nu; totuși, pentru mai multă siguranță, acesta a răspuns:

– Nu, eu acum am sunat.

– Prima oară?

– Da, prima oară.

Hugh a stat câteva secunde să-și recapete calmul, apoi a zis:

– Îmi cer scuze pentru ieșirea de adineauri. E vorba de soția mea. Sunt deja...

– În legătură cu soția vă sun și eu, domnule Ritter.

– Știți unde se află?

– Nu e prea târziu, domnule Ritter? Prea târziu să vă deranjez, vreau să zic?

– Cum? Aa, nu... nu e deloc târziu. Cine ziceați...

– Sunt Shelley Mitford, de la postul de poliție de aici, din Tuboise. Mi-a zis șeriful să vă sun.

– În legătură cu soția mea?

Cine dracu' e Shelley Mitford? și-a zis Hugh. Nu mai auzise de el până atunci.

– Aveți...?

– Vă sun în legătură cu alarma, domnule.

– Cu alarma?

– Am luat legătura cu cei de la SuperSafe – știți, cei care montează alarme.

– Așa, și?

– Și șeriful m-a pus să vă întreb dacă n-ar fi posibil să nu fi pus alarma când ați plecat de acasă azi.

– Să nu fi pus alarma?

– Da, domnule.

– Mă rog, e oricând posibil să uiți, dar... Nu... Când eu și Angie – a simțit deodată nevoia să se așeze într-un colț și să plângă –, când ne-am întors acasă, ea a dezactivat alarma înainte să intrăm.

A urmat o pauză.

– Cine mai știe codul, domnule?

– Cine mai știe codul?

Hugh începea să se simtă ca un papagal.

– Păi, Gary... Gary Aaronson. Era și el aici când a venit șeriful după-amiază – asta înseamnă, probabil, că îl știe și Sarah. Ăă...

– Care Sarah, domnule?

– Sarah Aaronson. Asta fiind – vreau să spun – Sarah este soția lui Gary.

– Și altcineva, domnule?

– Ar mai putea fi prietena lui Angie, cred, a zis Hugh după ce s-a gândit un minut.

– Și anume cine?

– Florence. Florence Gilliard.

– Îmi puteți dicta pe litere?

I-a spus numele literă cu literă.

– Și este de aici, din localitate?

N-ar prea avea sens să aibă căcatul ăla de cheie, dacă n-ar fi din localitate, a zis Hugh în sinea lui.

– Da, a răspuns și i-a dat adresa.

– Vă mulțumesc.

– Înainte să închideți...

– Vă ascult, domnule.

– Ce au zis? Cei cu alarma, adică. Parcă ziceați că ați luat legătura cu ei.

– Au zis că nu e posibil să fi umblat cineva prin casă în condițiile în care alarma era activată.

Hugh a așteptat să continue, dar omul n-a mai adăugat nimic.

– Și asta ce înseamnă?

– Înseamnă că în casă se afla cineva care cunoștea codul de acces sau...

– Sau?

– Sau v-ați înșelat în una sau mai multe părți ale relatării.

– M-am înșelat?

– Da, domnule.

– Adică am mințit.

– Eu n-am spus...

– Dar asta ați vrut să spuneți, nu?

– Trebuie să avem în vedere toate variantele, domnule. S-ar putea chiar să fie vorba de un fenomen paranormal. A tușit și și-a îndreptat vocea, rostind ceva care suna ca *fadromecuminți*, a adăugat polițistul după câteva secunde.

– Cum ați zis?

– Poftim? Am zis că trebuie avute în vedere toate...

– Nu, după asta.

– N-am mai spus nimic după asta, domnule.

Probabil că ceața afectase liniile telefonice, fiindcă, pentru câteva secunde, s-a auzit ca și când omul se străduia să-și stăpânească râsul.

– Vă urez noapte bună, domnule.

Hugh a lăsat jos receptorul.

S-a dus în bucătărie și a început să formeze codul de activare a alarmei, dar s-a oprit. Dacă se întorcea Angie acasă? Ar trebui să aibă cheia... dar dacă n-o are? S-a dus să verifice micul panou pentru agățat cheile. Cheia ei lipsea... dar, desigur, asta nu însemna nimic.

Fantome cu dinți, a șoptit o voce într-un colț al minții lui Hugh. *Așa a spus tipul atunci, la telefon. Fantome cu dinți.*

VIII

– A sunat la ușă?

Gary Aaronson și-a trântit haina pe masa din bucătărie și a început să se scotocească prin buzunare după cheile casei.

– La ce oră le-ai spus să vină?

– La opt, a strigat Sarah. Nici focul nu l-am aprins.

El s-a îndreptat spre ușa de la intrare. Prin sticla sablată a zărit o singură siluetă care părea prea înaltă ca să fie directorul școlii.

– Îmi ia mai puțin de un minut, i-a răspuns, strigând la rândul lui.

Silueta din prag era învăluită în umbră și câteva clipe Gary nu și-a dat seama cine este, deși îi părea cunoscută.

– Grăbește-te și închide... a mai apucat să spună Sarah, repezindu-se pe urmele soțului. Aaa! a exclamat apoi.

Persoana din prag a înaintat zâmbind.

– Ai uitat ceva? l-a întrebat Gary pe şerif.

– Aţi găsit-o? a intervenit Sarah.

– Hai să închidem uşa, nu ziceţi? s-a auzit vocea şerifului şi, imediat ce a intrat în casă, cadrul cu plasă s-a trântit şi după el s-a închis uşor şi uşa interioară.

– Cum... cum ai făcut asta? a murmurat Gary.

– Hai să vorbim despre fantome, a zis Frank Gozinsky.

Şi când s-a răsucit, Gary a văzut că în spatele lui mai erau şi alţii, dar se ţineau deoparte, aruncând priviri vesele pe după umerii lui, ca şi când ar fi vrut să facă o surpriză unui copilaş. S-au răsfirat în lateral unul câte unul, până când s-au făcut cu toţii văzuţi. Ai fi zis că veniseră să repare ceva, fiindcă aveau tot felul de scule: fierăstraie, ciocane şi freze, dar şi colaci de funie.

– Gary? a murmurat Sarah.

Gary simţea un îndemn aproape indescriptibil de a se întoarce şi a o lua la goană... de a ieşi din casă prin vânt şi ploaie. Dar imboldul pe care îl simţea nu i se deslușea pe faţă şi nici nu se transmitea către mâini şi picioare. Afişa pe dinafară o linişte care nu se regăsea şi în interior, unde stomacul i se răscolea, iar inima îi bubuia de parcă era un cal de curse intrat pe ultima turnantă.

Deodată a pornit radioul şi o voce a spus: *Bună seara, Gary şi Sarah. Bun venit la petrecerea de Halloween! Oaspeţii voştri au venit să vă înveselească. Vă rog să-i salutaţi.*

Gary s-a trezit zâmbind în timp ce schiţa un gest de salut. Cu coada ochiului a zărit-o pe Sarah făcând acelaşi lucru. A îngăimat „Sarah", fără să fie sigur că ea îl auzise.

Erau acum şase persoane înşirate până la uşă.

El s-a întors cu faţa spre Sarah, care a făcut la rândul ei acelaşi lucru. Buzele ei i-au rostit numele, dar nu s-a auzit niciun sunet. Şi să fi fost oare o lacrimă ivită în colţul ochiului?

– *Hai, oameni buni, salutaţi-vă oaspeţii, fiţi politicoşi!*

– Bună, a șoptit Gary.

– Bună, a zis și Sarah.

– Ne așteaptă o noapte lungă, a spus Frank, așa că ar fi mai bine să-i dăm drumul. Ne dați ori nu ne dați?

IX

Lui Hugh i s-a părut la început că aude marea. Visa. Era pe o barcă – Angie era și ea acolo, parcă manevrând pânzele bărcii cu ajutorul funiilor, și îi zâmbea. O privea ca și când ar fi urmărit-o într-o filmare. Când a pornit spre ea – lucru de care și-a dat seama când și-a văzut brațele întinzându-se înainte – a observat că plângea. *Vai, iubitule,* a rostit ea. Se vedea cum buzele ei pronunță cuvintele, dar nu se auzea niciun sunet... era doar ecoul lor așa cum îl recrea creierul lui, la fel cum îi deslușea și glasul mării care se întindea în jur. *Îmi pare atât de rău,* a continuat Angie.

De ce îți pare rău? și-a trimis el gândul către ea.

Barca despica apa, înălțându-se mândră și apoi afundându-se în valuri. *Șșșș!* fușnea ea.

Angie s-a întors spre dreapta, cu speranță, dar și cu teamă, cu ochii larg deschiși, cu buzele întredeschise. *Vine,* a spus. Când a întors capul să se uite într-acolo, ceva foarte mare și foarte negru s-a ridicat înaintea lui ca o cortină groasă și un zgomot asurzitor l-a făcut să deschidă ochii.

Zăcea întins în patul lui – nu, nu în patul lui; în patul pe care îl împărțea cu nevasta lui. Patul *lor.*

A fost, dar nu mai este, iubitule, au susurat din ce în ce mai stins în mintea lui frânturi din glasul lui Angie.

Și-a întors privirea spre ceas: 1.37.

Lumina era încă aprinsă.

S-a uitat la cămașa de noapte a lui Angie, care zăcea pe pat într-un ghem mototolit; apoi a întins mâna și a tras-o spre el, și-a îngropat în ea fața și a inspirat adânc.

Șșșș!

– Cine e?

Pe palier umbla cineva. Hugh a lăsat cămașa de noapte să alunece pe pernă și s-a furișat jos din pat.

– Angie?

Mișcarea s-a oprit chiar de partea cealaltă a ușii dormitorului și Hugh a simțit un val de energie venind spre el, de parcă înfrunta un vânt cu forță de vijelie. Inima îi zvâcnea în piept, dar și în tâmple... ceea ce într-un fel era mai rău, pentru că estompa zgomotele făcute de cine se afla dincolo de ușă; le estompa, dar, în adâncul ființei lui, Hugh le simțea prezența. Ușa, care nu fusese bine închisă, ci doar apropiată, a început să se miște înspre el, care o urmărea cu un soi de fascinație detașată. S-a deschis de un lat de palmă, poate puțin mai mult, apoi s-a oprit. Era liniște, dar nu o liniște bună, nu o liniște calmă sau blândă. Era altceva decât un gol, altceva decât absența zgomotului: părea o tăcere căreia i se amputase sufletul.

Hugh ar fi vrut să rostească numele soției, să-l spună în șoaptă iar și iar, dar acea primă silabă, *An,* care se prelungea așa cum ai întinde o bucată de nuga moale – i se cuibărise în gâtlej și nu voia să se mai miște de acolo. Ce dracu' i se întâmpla? se întreba el.

A străbătut cu pași mari încăperea și a dat ușa în lături cu putere.

– Ah, iată-te! a exclamat șeriful Frank Gozinsky.

– Dar unde credeai că sunt? Doar locuiesc aici.

– Că bine zici, Hugh.

– Cum ai intrat?

– Pe ușa din față. Nu te-ai supărat că am dat buzna, nu-i așa, Hugh?

– Dar am încuiat ușa.

Fruntea șerifului s-a umplut de cute pe când făcea stânga-împrejur ca s-o pornească pe scări în jos.

– Nu se poate s-o fi încuiat, Hugh, i-a azvârlit el peste umăr, fiindcă, iată, mă aflu înăuntru.

– Ba am încuiat-o, a repetat Hugh. Și am și strigat. Dar nu mi-ai răspuns.

Au coborât treptele încet și în tăcere.

X

Când au ajuns la capătul de jos al scării a început să sune telefonul.

– Telefonul, a zis șeriful.

Hugh a fost cât pe-aci să-i dea o replică sarcastică de genul *Vai, mersi, nu-l auzisem,* dar s-a stăpânit și a ridicat receptorul.

– Alo?

– Bună!

– Tu ești, Nan? Totul în regulă?

– Da, toate bune, Hugh. La voi?

– Nan, e foarte târziu, a spus el uitându-se la ceas. Doamne, care târziu?... e aproape două noaptea. Ar trebui să fii la culcare.

– Da. *Zise somnorosul: Haideți la culcare, iar leneșul: ba să mai stăm.*

– Poftim?

– *Pune de cină, zise doica hapsână. Mâncăm și-apoi plecăm.*

Hugh n-a mai zis nimic. Se zgâia prin sufragerie încercând să-și dea seama unde a dispărut șeriful.

– Așa îmi spunea ea pe vremuri, Hugh. Doica cea hapsână.

– Nan, sora ta e la tine? De asta mi-ai dat telefon? Angie e acolo?

Cum să fi ajuns acolo, totuși? Nan locuia la Boston...

A urmat o scurtă pauză, apoi Nan a continuat:

– Angie e cu *tine*.

– Știi, de fapt...

– E cu *tine*, Hugh.

S-a auzit un zornăit în bucătărie și el s-a lăsat într-o parte să se uite, dar n-a văzut nimic. Apoi șeriful a strigat:

– Unde ții cuțitele? Aa, gata... Le-am găsit.

– Nan, să știi că Angie...

– Vrei și tu o porție de ceva, Hugh? a întrebat Nan.

Vocea îi era parcă mai groasă și avea un ton amenințător.

Amenințător? Doar vorbea cu sora mai mică a lui Angie. Dar ce Dumnezeu făcea – sau, mai bine zis, ce o făcea – să sune la două noaptea?

– Zi, vrei? a strigat de alături șeriful.

Hugh a șoptit cât a putut de încet în receptor:

– Nan, mai ești acolo?

Dar Nan închisese deja. A format *69. Așa cum se aștepta, fusese apelat chiar de pe numărul lui. Ceea ce era, desigur, imposibil.

A format numărul lui Nan Brannigan. S-a îndepărtat de ușa sufrageriei și a rămas cu receptorul la ureche, ascultând.

– E cam târziu să dai telefoane, nu crezi? a comentat șeriful, vorbind ceva mai tare ca înainte.

Hugh s-a dat încă un pas înapoi și s-a împiedicat de treaptă. Chiar atunci Frank intra cu o ceașcă de ceai într-o mână și în cealaltă cu telefonul mobil, pe care îl ținea lipit de ureche.

– Mai știi, poate că dormeam, a bombănit el în telefon.

Apoi a pus ceașca de ceai pe podea lângă Hugh și s-a dus din nou în sufragerie, de unde a întrebat:

– Avem ceva noutăți?

O voce somnoroasă a murmurat în urechea lui Hugh:

– Alo! Cine sunteți?

– Nan? Eu sunt.

– Hugh? Ce s-a întâmplat, e totul în regulă? Angie e bine? E foarte târziu...

– Știu, iartă-mă.

S-a tras înapoi urcând câteva trepte și ținând receptorul departe de ureche, ca să-l poată auzi pe polițist, care mormăia prin sufragerie.

– Angie a dispărut.

– A dispărut? Cum așa?

– Nu știu. Ar fi trebuit să te sun mai devreme.

– V-ați certat?

– Nu, nu ne-am certat.

A așteptat ca Nan să spună ceva, dar, cum ea tăcea, a continuat:

– Noi nu ne certăm niciodată, știi foarte bine.

– Nu există să nu te certi niciodată, Hugh.

– În fine, știi ce vreau să spun.

S-a auzit un zornăit în sus pe scări.

– Ce-a fost asta?

Hugh și-a ațintit privirea asupra ușii de la intrare – cineva înaintase pe trotuarul din fața casei și se făcuse nevăzut printre tufe.

– Ce-a fost asta, Nan?

– S-a auzit un zgomot, a șoptit ea. Ca și când s-ar fi răsturnat ceva.

Hugh a auzit în receptor sunetul unei sonerii. La ușa surorii lui Angie suna cineva la ora două noaptea.

– Of, Doamne, e cineva la ușă, a zis Nan. Mă duc să...

– Nan, s-a repezit Hugh, să nu deschizi!

– ...deschid. Ce spuneai?

– Nu te duce la uşă, Nan!

– Să nu mă duc la uşă? Dar de ce?

– Este...

Este ce? Ce anume era? Duhul nopţii de Halloween? Omul Negru? Sau o creatură nouă, venind dintr-un loc unde nu este nici lumină, nici zâmbet, unde nu este dragoste şi nici blândeţe, ci numai durere, întristare şi suspin, jale şi părere de rău... o creatură care putea să ridice talpa ca pentru a face un pas aici, în ploiosul Tuboise, pentru ca, înainte să apuci să clipeşti, să pună talpa jos în îndepărtatul Boston? Sau care putea fi toate astea la un loc?

Hugh a auzit-o pe Nan punând receptorul pe măsuţa ei de mahon din hol.

– Aşteaptă o clipă! a strigat ea apoi.

Ding dong, a răsunat soneria.

– Nan! a răcnit Hugh.

Pe fir s-a auzit vântul şuierând şi după aceea glasul lui Nan: „Cine e?"

După aceea a urmat vocea îndepărtată a şerifului: „Ia ziceţi, doamnă, ne daţi ori nu ne daţi?"

– Doamne, Nan! a exclamat Hugh.

Zise somnorosul: Haideţi la culcare, iar leneşul...

Hugh a pus receptorul în furcă şi s-a ridicat în picioare. Chiar atunci s-a auzit scârţâind portiţa grădinii. O siluetă neclară a străbătut cărarea, a întins o mână şi a sunat la uşă.

– E cineva la uşă, a strigat şeriful.

Hugh a coborât fără grabă ultimele trepte, a traversat holul şi a deschis uşa.

– Salut, a rânjit şeriful Gozinsky din faţa uşii. Bau! Sau ar trebui să zic *Ne daţi ori nu ne daţi?*

– Ce se întâmplă aici, dom' șerif? Cum ai reușit să...? Cum poți să fii și acolo, afară și – s-a întors și a arătat spre sufragerie și spre bucătăria aflată dincolo de ea – înăuntru? a continuat el.

– Vrei să zici cum pot să fiu în ambele locuri în același timp?

Hugh a încuviințat din cap.

– Fiindcă sunt șerif. Sunt stâlpul legii. Pe față i s-a așternut un rânjet larg; apoi s-a încruntat, în timp ce-și explora cu limba incisivii înnegriți de pe maxilarul inferior. Pe unul din ei l-a împins de mai multe ori, pe urmă și-a băgat degetele în gură și l-a scos pur și simplu, apoi s-a răsucit și l-a aruncat afară, în curte.

– Nu știu ce se...

– Petrece aici? a completat Gozinsky, dându-și teatral ochii peste cap, apoi a continuat cu vocea schimbată. Auzi, frate... care-i treaba, frate?

– Farmer?

– Da, chiar el. Nebunul târgului. Fii atent!

Șeriful a pășit înăuntru, închizând ușa cu piciorul, după care și-a trecut palma mâinii drepte peste față. În momentul când palma i-a ajuns la bărbie, nu mai era șeriful, ci Moss Farmer, care trăia într-o baracă ce dădea spre Angel Rocks.

– Răposatul Moss Farmer, care s-a mutat la cele veșnice, a murmurat Gozinsky.

Și-a scos pălăria și a luat o figură tristă.

– Mai bine zis pe care l-am mutat, a adăugat chicotind. Și acum, iată!

Și-a plimbat din nou palma peste față, apoi a coborât-o în dreapta lui... Sau mai bine zis în dreapta ei.

– Dați-i drumul! Și-așa n-o să mai plecați nicăieri după aia, a rostit Maude Angstrom cu inconfundabila ei voce tărăgănată.

– Maude? a murmurat Hugh.

– Eeg-zact, a răspuns sosia lui Maude. Fii atent, am o ghicitoare pentru tine. Și-a trecut mâna cu oase fine peste față și șeriful a reapărut.

Hugh a aruncat o privire spre ușa închisă.

– Știi ce? Las-o baltă!

A fluturat cuțitul zimțat către Hugh și a clătinat din cap.

– Te ajung înainte să apuci să faci doi pași, a anunțat.

Șeriful Frank a tras aer în piept și a zâmbit. Părea obosit.

– Eu și prietenii mei suntem un fel de profesori, a vorbit el în cele din urmă. Și pot spune că elevii noștri au fost fascinați de ce au avut de învățat de la noi.

A dat din cap încântat.

– Da, zău așa. Ei, câteodată au fost surprinși și... ce să zic, nu de puține ori s-au simțit cam jenați. Dar, știi cum e o vorbă: Știința e putere. Și forță.

Și-a înclinat capul pe o parte.

– Așa se spune, nu, Hugh?

– Habar n-am despre ce vorbești și nu am nicio...

– Știai că intestinul subțire are o lungime de șapte metri?

– Ce face?

– Intestinul subțire, zic. Șapte metri lungime. Nu știam asta. Și nici soția ta nu știa. Pe cuvânt. Dar, știi ceva? a continuat plesnindu-și teatral palmele. Arată mortal ca material didactic.

S-a rezemat de perete și a privit în zare.

– *Mortal*... tare cuvânt, nu? Acum nu se mai folosește aproape deloc. Mi-a părut rău când s-a demodat.

Hugh s-a uitat în jur căutând ceva ce ar fi putut folosi ca armă.

– Cine ești?

– Păi, aș zice că putem porni liniștiți cu toții de la ideea că nu sunt șeriful.

Și-a străpuns palma stângă cu cuțitul, a privit-o cu capul înclinat pe o parte și apoi a tras afară lama. Nu se vedea nici strop de sânge.

– Ești nebun. Dement. Psihopat, a izbucnit Hugh. Apoi a clătinat din cap. De fapt nu, poate că e vina mea. Poate eu sunt cel care...

– Tu, Hugh, dragă? Vai, dar nu e nimic în neregulă cu tine.

A chicotit și și-a coborât privirea către cuțitul pe care îl ținea în mână.

– Cel puțin, nu acum.

A ridicat din umeri și a clipit repede, de trei ori la rând.

– Recunosc deschis că e un oarece dezechilibru aici, a zis el ciocănindu-și tâmpla cu încheieturile degetelor, dar aș putea pleda pentru acordarea de circumstanțe atenuante.

– Dar de ce aici? De ce tocmai noi? a protestat Hugh aproape în șoaptă.

Șeriful s-a așezat pe unul din scaunele din fața barului și și-a întins brațele pe masă.

– Cum se face că toți pun întrebarea asta, *De ce tocmai eu?* a scâncit el cu glas ascuțit. *Ce rău am făcut?*

A arătat spre unul din scaune și a rostit simplu:

– Șezi. Sau poate ar trebui să spun *Ba să mai stăm?*

Hugh s-a supus, iar când se așeza și-a dat seama că nu mai era în stare să-și miște mâinile și picioarele. Putea face doar acele lucruri pe care i le îngăduia șeriful. Frank sau cine o fi fost în pielea lui, căci Hugh era acum cu totul încredințat că acea prezență din bucătăria lui nu era Frank Gozinsky, s-a ridicat în picioare și a început să cotrobăie prin încăpere, deschizând și închizând ușile dulapurilor și sertarele și vorbind în tot acest timp.

– Greșeala pe care o faceți toți este că vă închipuiți că aceste noțiuni, aici și eu, înglobează nu știu ce valoare afectivă... că sunt oarecum deosebite. Ei bine, regret să o spun, dar nu sunt.

Nu eşti cu nimic deosebit, dragă Hugh. Aşa cum nu este – sau nu era – nici Maude Angstrom. Nici prietenul tău, Gary. Nici soţia lui, Sarah. Nici doamna Slater, nici Eleanor, nici Moş Maxell, nici Ellie, nici Joe McHendricks, nici Archie Goodlowe, nici Jerry Fettinger, nici Nan, nici – Frank i-a enumerat pe degete şi apoi, trăgând sertarul mare de lângă plita aragazului, a plesnit tare din palme – nici măcar minunata ta soţie.

A întors capul spre Hugh şi i-a zâmbit, după care a scotocit în sertar şi a scos o mână de cuţite.

– Uneltele meşteşugului meu, a explicat el, şi a aliniat cuţitele unul lângă altul.

Hugh îşi simţea inima zbătându-i-se în piept. Când a vrut să înghită, gâtlejul parcă îi era dat cu şmirghel.

– Ţi-e frică, Hugh?

El a dat din cap că da.

– Ce ai de gând să faci?

– Încă nu m-am hotărât.

Falsul Frank a stat pe gânduri câteva clipe, apoi a întrebat:

– Soţia ta era un om maleabil, Hugh?

– Cum?

– Fiindcă acum e ţeapănă.

A râs.

– Te-ai prins? *Ţeapănă?*

– Ce i-ai...?

– Am omorât-o, Hugh. Şi în filmul ăsta n-o să apară nici poliţia călare, nici n-o să zăreşti pe fereastră lumina lanternelor sau vreun umflat cu o portavoce în mână încercând să mă convingă să renunţ, pentru că...

A imitat cu stângăcie un mers ţanţoş şi şi-a dus la gură mâna făcută goarnă: *Hai, şerifule, ieşi de acolo, eşti înconjurat.* A ridicat apoi un deget spre buze, mimând o descoperire surprinzătoare:

– Numai că, hopa, ce să vezi? Eu nu sunt şeriful!

Hugh își privea fix mâna încercând să le poruncească degetelor să se miște. Nu mergea.

– Și nu reacționez la lucrurile la care te-ai aștepta să reacționeze o ființă înzestrată cu rațiune și afectivitate. Cum se cheamă asta? Tendințe sociopate? Ceva de genul ăsta, parcă. Ideea este că fac ce fac nu pentru că îmi place pur și simplu – deși, la drept vorbind, îmi place – o fac pentru că trebuie. Are vreo logică?

Arătătorul de la mâna stângă a lui Hugh se ridica încet de pe genunchi, unde mâinile lui zăceau inerte. A făcut semn din cap că da, apoi că nu, în timp ce-și relaxa degetul.

– Nu... nu, n-are nicio logică.

– Ei, haide, Hughie, hotărăște-te.

Falsul Gozinsky a ridicat un cuțit de tăiat pâinea, cu lamă zimțată, și s-a îndreptat spre Hugh, încovoindu-se deasupra lui.

– Care-i treaba, încerci să faci mai multe lucruri deodată?

Hugh s-a încruntat.

– Cum adică...?

Șeriful s-a uitat la mâinile lui Hugh și a dat din cap.

– Încerci să-mi distragi atenția punându-mă să vorbesc – fiindcă îmi place să vorbesc, asta e realitatea –, iar în timpul ăsta te chinui să te eliberezi de controlul pe care îl exercit asupra ta.

A rostit ultimele cuvinte cu o voce adâncă și tremurătoare.

Șeriful a așezat cuțitul de pâine pe genunchiul lui Hugh, chiar lângă mâna stângă.

– Mă întreb, vezi tu... mă întreb dacă n-ar trebui – și l-a bătut peste deget cu cuțitul – dacă n-ar trebui să-l retezăm pur și simplu, ca să nu ne mai distragă de la mica noastră discuție. Ce părere ai, Hughie? Nu e o idee bună?

– Nu.

– Cum? Am impresia că nu te aud prea bine. Ai zis cumva „Da, sigur, dă-i drumul, șerifule, retează degetul ăla neastâmpărat!“ Asta ai zis, Hugh?

El a scuturat din cap.

– Hugh, haide să ne închipuim că nu te văd și nu-mi dau seama că scuturi din cap că nu. Să ne închipuim că pot doar să-ți aud vocea... și că, dacă nu capăt un răspuns bun, mă apuc de treabă și-ți tai degetul ăla.

A scos un *ți-ți-ți*.

– Iar ce ar trebui să te preocupe cu adevărat este unde o să mă opresc. Înțelegi?

– Da. Da, înțeleg.

– Pentru că eu sunt unul dintre Torționari, Hugh. De fapt, sunt însuși Torționarul.

Frank și-a plesnit palmele una de cealaltă.

– Ta-taaa! Cu livrare la domiciliu, suferințe incredibile. Dincolo de cea mai aprinsă imaginație.

S-a aplecat mai mult deasupra lui, cu nasul și cu ochii mici și rotunzi ca de porc chiar lângă fața lui.

– Cu asta mă ocup eu, Hugh. Înțelegi? E meseria mea. Cum spuneau la radio? Fantome cu dinți? Îmi place cum sună.

A chicotit și a clătinat din cap.

– Zău că-mi place!

– Meseria ta e să provoci durere, a murmurat Hugh.

Șeriful a aprobat din cap.

– Să provoc durere, a repetat, fără asprime în glas de data asta. Hai să coborâm. Mergem în pivniță.

– Să coborâm?

Frank a dat din cap din nou, numai că acum nu mai era Frank. Era Maude Angstrom, care l-a prins de mână pe Hugh și a tras de ea în sus, așa încât Hugh să vină după mână și să meargă cu ea.

– Stai un pic, a zis ea pe când aduna toate cuțitele. Nu trebe să-mi uit sculele. Nu-i chip să-mi fac treaba de nu-mi iau sculele. Da, zău, chiar așa.

– Nu vreau să merg în pivniță, s-a opus Hugh.

Acum Maude era Moș Maxell.

– La dracu', băiete, îți dau dreptate, pe legea mea. Necazu' e că nu putem să facem numa' ce ne e nouă pe plac, așa-i?

– Nu vreau să merg...

– Ssst, gata cu vorba! i-a zis blând Moș Maxell. Mă zăpăcești de nu mai pot judeca limpede. Și io când nu mai judec limpede, păi... atunci musai să tai și să ciopârțesc. Sau chiar să dau cu ferăstrăul sau cu burghiul... Și socot că nu ne trebe așa ceva. Nu socoți și tu la fel?

Moș Maxell se transformase în Nan, sora lui Angie, și tocmai pusese mâna pe unul dintre telefoanele portabile.

– O să am nevoie de ăsta, a spus Nan.

– Nan?

– Fir-ar să fie... nu, nu sunt eu, Hugh.

– Ai de gând... ai de gând să mă omori?

– Hai să pornim. Ai grijă la prima treaptă.

Nan a răsucit comutatorul din capul scării.

– Aa, nu! s-a împotrivit Hugh.

– Ține-te de nas, l-a sfătuit creatura din fața lui, acum un amestec curios de Maude Angstrom și Moș Maxell, cu pielea zbârcindu-se și părul încrețindu-se și formând mici onduleuri.

– Ah, Hristoase, nu! a exclamat Hugh.

– Ei, nu, flăcăule, aici nu e jurisdicția Lui, a rostit Maude cu vocea baritonală a lui Moș Maxell. Ăsta e teritoriul meu.

Hugh și-a acoperit fața cu o mână, în timp ce cu cealaltă se ținea zdravăn de mâna lui Moș Maxell.

– Ce ai făcut?

– Treabă multă, măi flăcău, a anunțat mândru Moș Maxell chiar când au ajuns la ultimele trepte.

Întreaga măreție în culori tari a pivniței li se înfățișa acum privirilor.

Fiecare oaspete avea locul său anume. Unii stăteau pe scaune, alții atârnau – fie spânzurați de gât, fie cu picioarele în sus – iar alții zăceau întinși pe jos. Hugh a observat doi, dintre care unul era sigur Joe McHendricks – prefăcuți în mormane de carne care fusese curățată parcă de pe os. Duhoarea era pestilențială, un amestec de rahat, vomă și mâncare lăsată multă vreme la soare.

Maude/ Moș Maxell redevenise acum șeriful Frank și îi zâmbea larg lui Hugh.

– Bine ai venit, prietene, la spectacolul care nu se sfârșește niciodată! Am văzut chestia asta odată într-un film, a adăugat; a lovit cu mâna abajururile lămpilor din tavan și le-a făcut să se balanseze, scăldând întreaga scenă într-un vârtej respingător de lumini și umbre, în care nefericiții păreau că mișcă și sunt vii. Dar nu erau. Nu mai erau de mult. Mai lipsea un scârțâit de vioară.

– Angie, a murmurat Hugh.

Angela Ritter avea pleoapele retezate, iar ochii i se căscau înfiorător. Era legată cu un lanț care cobora dintr-o grindă a pivniței. Brațele și picioarele îi fuseseră frânte în câteva locuri și apoi legate de trunchi, în așa fel încât banda adezivă cafenie înfășurată în jurul capului la nivelul gurii îi ținea tălpile lipite de urechi. Era despuiată. Șeriful Frank – cel adevărat – zăcea pe podea într-o băltoacă păstoasă. Avea labele picioarelor tăiate și ochii scoși.

Hugh i-a privit pe rând pe ceilalți – i-a și recunoscut pe câțiva dintre ei – și apoi a întors capul.

S-a simțit inundat de o liniște ciudată, ca atunci când îl atingea un val în timp ce lipăia cu tălpile goale pe plaja de la Oguncuit sau de la Wells. Și-a ridicat mâinile în dreptul ochilor și le-a privit. Fiecare fibră a ființei sale, fiecare celulă a creierului îi striga să răzbune moartea acelor oameni... doar că el nu putea

face nicio mișcare – în orice caz, nicio mișcare agresivă. Parcă fusese... paralizat.

Falsul Frank a întins mâna și l-a apucat de guler pe adevăratul șerif, târându-l după el pe podea.

– Ai niște datorii civice de îndeplinit, șerifule, a zis. De pildă, să dai un telefon și să lași niște amprente. Dar mai înainte trebuie să tragi un foc de armă asupra cuiva.

A scos pistolul.

– Întoarce-te cu fața încoace, i-a poruncit lui Hugh.

– Dement neno...

– Întoarce-te, n-auzi?

Hugh s-a supus.

Falsul Frank i-a sprijinit țeava pistolului de tâmplă și a tras.

Bummmm!

XI

Pe Hugh l-au trezit sunetul sirenelor și o durere între tâmple, care, în comparație cu o migrenă, era ca bomba atomică de la Hiroshima pe lângă petardele de la sărbătoarea de 4 Iulie. Mai întâi a constatat că era o idee bună să stea nemișcat – să nu miște capul, brațele, picioarele, fundul, degetul – *de ce oare numai la gândul acela, de a mișca un singur deget... de ce oare a simțit că-l năpădește dintr-odată neliniștea?* – să nu miște nimic. Până și respirația îi crea probleme, așa că respira cât putea de rar. A închis ochii. Și asta durea.

Sirenele mașinilor s-au oprit chiar în fața casei – de fapt, i se părea că trăseseră chiar lângă el... Prin urmare, putea să se afle în plină stradă. A deschis din nou ochii și a întors încet capul. Nu. Era într-o cameră. Luminile erau aprinse. Zăcea pe un covor. Era camera lui, o cameră din casa lui.

Casa *lui?*

Casa lui și a lui *Angie.*

Deci zăcea cu fața în jos pe podeaua din sufrageria casei lui. Și-a răsucit capul într-o parte și a văzut că un scaun și canapeaua erau răsturnate... și că pe podea era sânge. Sângele lui, a presupus. Pentru Dumnezeu, era imposibil să ai asemenea dureri fără să fii rănit. A murmurat gemând numele soției. Iisuse, oare ce se întâmpla? S-a auzit un tropăit la ușă.

– Nu mă pot mișca, a strigat Hugh, dar vocea îi era slabă și răgușită.

– Poliția, a anunțat o voce severă. Deschideți.

Simțea nevoia să bea. Ceva... *Pune de cină, zise doica hapsână. Mâncăm și-apoi plecăm.* ...care să-i alunge senzația de uscăciune din gură și din gâtlej.

– Intrăm, s-a auzit vocea de afară.

– Angie, a îngăimat Hugh.

Ușa s-a deschis cu un bufnet și pe gresia din hol s-au împrăștiat așchii de lemn.

Hugh și-a simțit capul inundat de o ploaie de ordine date cu voce lătrată.

– Ah, Hristoase, nu! și-a amintit el că spusese – într-o bizară babilonie de cuvinte și fraze fără înțeles, amestecată cu tropăitul pașilor care se îndreptau spre el, înaintând de pe pardoseala de gresie pe covorul din sufrageria unde zăcea.

Hugh și-a tras brațele sub el ca să se sprijine pe ele și să-și poată ridica trunchiul și capul, dar o voce puternică... *bun venit, prietene, la spectacolul care nu se sfârșește niciodată...* a țipat la el să stea potolit.

– Nu mișcați, domnule! Întindeți mâinile în față.

Hugh a făcut întocmai; când a întins mâinile, a descoperit că avea sub palma dreaptă un cuțit de bucătărie cu lama retezată. S-a întrebat ce naiba căuta acolo.

Pașii au trecut pe lângă el, îndreptându-se spre... *angie...* pivniță.

– Nu, a rostit el cu greutate sau poate a crezut doar că rostește, un singur cuvânt, pierdut în haosul și confuzia din jur.

A auzit pași urcând treptele acoperite cu covor dinspre hol și apoi coborând treptele de lemn care duceau...

Treabă multă, măi, flăcău, care duceau... duceau...

Undeva s-a auzit sunând un telefon.

– Hai, să mor eu! a exclamat o voce.

Altcineva a strigat:

– Sfinte Iisuse Hristoase!

Pașii au încetinit, dar nu s-au oprit... doar răsunau din ce în ce mai stins.

– Angie, a scâncit Hugh Ritter.

A auzit glasuri înfundate din capul scării care ducea la pivniță.

– Câți sunt? a întrebat cineva.

– Nenorocitul dracului! s-a auzit un altul.

Cineva a vomitat cu putere.

Niște mâini i-au prins cu brutalitate brațele la spate și i-au pus cătușe. Apoi aceleași mâini l-au săltat în picioare. Parcă fusese lovit în cap cu o bâtă de baseball. S-a zărit o clipă în oglindă – fruntea îi era o rană sângerie, cu marginile negre, iar de la rădăcina părului îi atârna aproape până peste ochiul stâng o bucată de piele.

– Vreau... vreau s-o văd, a mormăit Hugh.

– Pe cine? Pe cine vrei să vezi, mama mă-tii de dement? a strigat o voce.

– Liniștește-te, Mike, s-a auzit unul din dreapta lui Hugh.

– Pe soția mea. Vreau s-o văd pe soția mea.

S-a auzit sunând un telefon și cineva a răspuns imediat.

– Zece, cincisprezece... nu se știe, a zis altcineva în șoaptă.

– Le-a scos oasele, s-a mai auzit un glas înecat de stupefacție.

– Ei i-a tăiat pleoapele.

Ăsta era altul.

– Toți dinții din gură...

Și încă unul.

– Unghiile de la mâini și picioare...

Avea vederea încețoșată, dar încetul cu încetul a început să distingă formele. Unul din polițiști îl apucase de brațul drept și-l tot trăgea în sus, așa că Hugh trebuia să se încline spre stânga. Ăsta trebuie să fie Mike, și-a zis.

– Ridică-l! a strigat cealaltă voce. Citește-i drepturile.

Mike s-a întors și l-a tras spre scară.

Polițistul l-a săltat mai tare și l-a împins înainte; s-au precipitat în jos pe scară, mai-mai să nimerească într-o baltă de vomă care se întindea pe două trepte.

De sus s-a auzit sunetul soneriei.

– N-am făcut eu asta, a murmurat Hugh când a cuprins cu privirea toată scena din subsol.

Acum și-o amintea, își amintea că o mai văzuse.

– N-am făcut nimic din toate astea, a repetat.

– Bineînțeles că nu, a zis Mike și o clipă Hugh s-a lăsat amăgit de ceva ce suna ca o undă de compătimire... până când s-a întors și a citit pe fața polițistului ură și dezgust.

Un bărbat îmbrăcat în combinezon alb a bătut din palme și a strigat:

– Vă rog, toată lumea să urce înapoi. Cine nu e în salopetă albă n-are ce căuta aici.

Mike a dat să-l întoarcă pe Hugh spre scară, însă el s-a dezechilibrat și și-a eliberat brațul din strânsoare. O văzuse pe Angie. Sunetul care i-a scăpat din gâtlej i-a încremenit pe toți

și nici lui Hugh nu-i venea să creadă că pornea de la el. Nu putea rosti cuvinte, putea doar să urle de durere.

– E tare de tot ăsta, a zis unul din ei, strecurându-se pe lângă Hugh și Mike ca să ajungă la scară.

– Haide! i-a ordonat Mike.

Hugh s-a întors și gura i s-a căscat într-un țipăt mut. Pe pardoseală, la baza scării, zăcea șeriful Frank Gozinsky. Labele picioarelor îi fuseseră tăiate cu fierăstrăul. Mâna dreaptă îi era încleștată încă pe pistol. În mâna stângă ținea receptorul unui telefon. O bucată de lamă zimțată de cuțit îi ieșea din orbita ochiului drept.

– Nu știu cum a reușit să facă asta, a exclamat un tânăr cu un pronunțat accent de Massachusetts. Trebuie să fi fost tare de tot tipul. Vă dați seama? Să fii în stare să dai telefon cu un cuțit în ochi.

Hugh s-a răsucit brusc și s-a repezit spre tânăr, care s-a tras înapoi, vizibil speriat.

– Nu el a făcut-o, i-a strigat Hugh, că era deja mort. Cel care a făcut-o a fost... a fost...

Cine a fost? s-a întrebat el. Sau mai bine zis, *ce* a fost cel care a săvârșit toate astea? *Fuse o arătare de-aia care se poate preface în orice vrea, Muskie*[1]*, să știi,* a răsunat în mintea lui Hugh o voce care semăna cu a lui Deputy Dawg[2]. *Fuse un diavol ouat de Talpa-Iadului, cu predilecție către tortură, iaca ăsta le veni de hac oamenilor ălora.*

Dar i-ar da ei crezare?

– N-am fost eu, a rostit Hugh, chinuindu-se să-și păstreze vocea calmă și netulburată. N-am făcut nimic din toate astea.

---

[1] Personaj dintr-un desen animat (n. tr.).

[2] Idem.

Stai, stai, ascultă-mă puțin, s-a rugat el de polițistul care îl târa în sus pe scări. Uită-te... pentru Dumnezeu, uită-te la el!

Polițaiul s-a oprit și s-a uitat în jos, apoi din nou la Hugh.

– Are un pistol în mână, cel cu care a tras în mine, da?

Hugh și-a vârât fața și mai ales fruntea sub nasul copoiului Mike.

– Cam în același timp – cu câteva clipe înainte sau după – eu i-am străpuns un ochi cu cuțitul de pâine și apoi am frânt lama, lăsându-i o parte din ea înfiptă în cap. Apoi am ajuns împleticindu-mă până sus – întâmplător, fără să-mi fi dus treaba la bun sfârșit și ținând încă în mână partea cu mânerul – ca apoi să mă prăbușesc în salon, tot cu căcatul ăla de cuțit în mână. În tot timpul ăsta, șeriful stă cu pistolul în mână, ignorând cu bărbăție cuțitul din ochi, precum și faptul că i-am tăiat labele picioarelor cu fierăstrăul și, păstrându-și calmul, vă sună pe voi acolo în... unde anume?

– În Portland, a răspuns Mike.

– Vă dă telefon acolo, în Portland, și pe urmă moare, înainte să ajungeți voi aici. Cam așa ceva, nu?

Mike a dat din cap.

– Presupun că așa ceva, da.

Imitându-l, Hugh a început să dea și el din cap.

Doi dintre tipii în combinezoane au început să care cadavrele de lângă scară și să le înșire sprijinite de peretele cel mai îndepărtat. Al treilea vorbea într-un reportofon.

Hugh a arătat cu cotul spre șerif.

– Bine, idiotule, și atunci cum a format numărul? Spune-mi și mie. Uite-l, cu un cuțit în ochi, cu picioarele retezate, iar cadavrul are o mână țintuită pe pistol și cealaltă pe receptor. Cum a format numărul?

Mike a părut încurcat.

– Păi, dacă nu s-a întâmplat așa și nici n-ai fost tu făptașul, atunci cine a fost, a întrebat el după aceea.

– V-am mai spus. Mi-a fost destul de greu să explic prima oară, acum mi-e și mai greu să repet. A fost un fel de... un fel de entitate care are capacitatea de a...

Polițaiul a scăpat pixul din mână.

Hugh l-a urmărit căzând.

Apoi l-a urmărit pe Mike cum îi zâmbește, se uită în spate să vadă ce fac criminaliștii, după care se apleacă să ridice pixul. Înainte însă de a-l lua de jos, a apucat de pistol și a tras cât a putut. La început a mers greu – probabil că șerifului îi fusese într-adevăr țintuit în palmă –, dar în cele din urmă s-a desprins. Omul legii a ridicat de jos pixul și s-a îndreptat de spate.

Hugh nu-l scăpa din priviri.

El a zâmbit și a strecurat pixul în buzunarul vestonului.

– Bine că l-am găsit, a zis, iar fața i s-a transformat, căpătând o clipă trăsăturile familiare ale Angelei Ritter, iubitule.

Hugh s-a dat înapoi clătinându-se, s-a lovit de trepte și a căzut.

Trăsăturile polițistului au revenit și Angie a dispărut din nou.

– Cred că ăsta e unul din jocurile mele preferate, a mărturisit el încet, smucind de cătușele prinse la spatele lui Hugh și răsucindu-l ca să înceapă să urce treptele. Toate celelalte – frângerea oaselor, tăiatul pleoapelor, scoaterea organelor interne, retezatul mâinilor și picioarelor – toate sunt doar rutină. Vorbim aici de metode de tortură, da?

Hugh nu i-a răspuns. Se uita în jur căutând o cale de ieșire, un om cu care să stea de vorbă, să-i explice... poate chiar să formuleze un raționament. Oare nu exista o metodă de a stabili ora morții examinând cadavrele? În felul ăsta s-ar putea demonstra că șeriful nu avea cum să dea telefon la poliție.

Falsul polițai încă vorbea când au ajuns în bucătărie.

– Dar asta este – cum să spun – psihologie. Am auzit cu toții de săpun sau abajururi făcute din trupuri de copilași – e oribil, desigur. Dar acea cruzime mentală – tortură mentală – să ceri victimei să aleagă care dintre copiii săi să aibă parte de acest tratament, ei da... iată un lucru deosebit, nu? Altceva decât tehnicile de bază... mult mai cerebral.

Un ofițer de poliție mai mare în grad s-a îndreptat spre ei, iar Mike polițistul-care-nu-era-polițist s-a oprit, ținându-l în continuare pe Hugh de cătușe.

Hugh s-a lăsat brusc pe o parte și l-a trântit pe Mike pe spate. Șeful polițiștilor a scos bastonul și l-a ridicat, gata să lovească.

– Nu-nu-nu-nu-nu-nu, a strigat Hugh, înainte de asta, ascultați ce am de spus.

Încăperea era deja plină de polițiști; cei trei criminaliști s-au ivit și ei în capul scării care ducea în pivniță.

Atunci Hugh le-a povestit despre șerif.

Și despre telefon.

Și despre pistol.

Și despre cuțitul de pâine.

Le-a spus tot ce s-a întâmplat.

Și în sfârșit le-a povestit și despre Mike, polițaiul-care-nu-era-polițai – cum a desprins pistolul din mâna șerifului și și-a lăsat amprentele pe el.

– Verificați, a insistat Hugh cu glasul aproape răgușit. Luați-i amprentele și confruntați-le cu cele de pe pistol. Veți avea dovada.

– Mike, i s-a adresat șeful lui, așa ai făcut, cum spune el? Ai desprins arma din mâna mortului?

Mike a dat din cap că da. Avea o figură gravă.

– Prin urmare, amprentele ar face dovada spuselor lui?

Aceeași mișcare din cap.

Șeful lui a oftat adânc.

– Nasol de tot!

S-a întors spre ceilalți și a zâmbit.

Ceilalți polițiști în uniforme și-au scos bastoanele.

Mike l-a trântit pe Hugh la pământ și și-a fluturat și el bâta.

– *Zise somnorosul*, a început Mike.

– *Haideți la culcare*, a preluat șeful.

– *Iar leneșul*, a continuat altul.

– *Ba să mai stăm*, a sărit și al patrulea.

– *Pune de cină*, s-a auzit glasul novicelui din Massachusetts.

– *Zise doica hapsână*, a adăugat Mike.

– *Mâncăm și-apoi plecăm*, a încheiat șeful.

Apoi cineva a stins lumina.

Și o voce a strigat „Să înceapă petrecerea!", iar în încăpere s-a revărsat o simfonie de oase sfărâmate.

FIICA MEȘTERULUI DE COȘCIUGE

ANGELA SLATTER

Ușa e dintr-un lemn roșu întunecat, bogat sculptată cu scene pilduitoare, înfățișând încercările lui Iov. Un cap de înger din alamă turnată stă pe post de ciocan; bat cu el în poartă și, când îl las din mână, ochii i se deschid deodată, indignați, și mă privesc cu suspiciune. În spatele meu este grădina luxuriantă – cascade de flori cățărătoare, colțișoare ferite pentru îndrăgostiți, bănci de citit ascunse printre tufișuri – toate astea îi dau casei un aer de huzur și intimitate.

Ușa o deschide fiica defunctului.

Este ca un trandafir, cu nuanțe de piersică și caimac. Îmi vine să-mi plimb limba pe pielea ei, să văd dacă și la gust e la fel de plăcută ca la vedere.

– Hepsibah Ballantyne! Scârbă ce ești! Concentrează-te, ai venit aici cu un interes!

Taică-meu mă altoiește la fel cum o făcea și când trăia. Acum însă pumnii lui trec prin mine, stârnind doar un fior de răceală care mi se scurge prin vene. Nu duc dorul vânătăilor.

Fata nu mă recunoaște, deși am lucrat în casa lor aproape un an încheiat, dar asta pentru că eu eram cea care stătea cu ochii pe ea, nu ea pe mine. Când maică-mea a plecat de acasă definitiv, a devenit limpede că nu avea să-i mai dăruiască lui Hector alți copii, cu atât mai puțin un fiu care să preia afacerea.

Atunci el a hotărât că o să-i învăţ eu meşteşugul, iar firma de deasupra intrării în atelier a fost schimbată – doar că nu în BALLANTYNE & FIICA, ci în BALLANTYNE & ALŢII.

1.

– Zi ceva, idioato! şuieră tata, de parcă ar fi important să vorbească în şoaptă.

Nimeni nu l-a mai auzit pe Hector Ballantyne în ultimele opt luni, de când ceea ce păruse o răceală rebelă l-a băgat în pământ.

Ochii aceia albaştri, cu pleoapele înroşite de plâns, ar trebui să arate urât pe faţa ei ovală şi drăgălaşă, dar suferinţa o prinde pe Lucette D'Aguillar. Totul îi stă bine, de la rochia cernită până la pieptănătura severă, cu părul strâns la spate, aşa cum poartă femeile îndoliate, şi asta, pentru că face parte din categoria rară a celor norocoşi din născare.

– Da, vă rog? întreabă ea, parcă sugerând că nu am niciun drept să tulbur casa îndurerată.

Îmi dau jos de pe cap basca, simţind în ce hal îmi stă părul, şi o ţin la piept ca pe un scut. Unghiile îmi sunt rupte şi mâinile, pline de cicatrice şi pătate de lac şi vopsea pentru lemn. Îmi strâng degetele, ascunzându-le cât pot de mult sub stofa băştii.

– Am venit în legătură cu sicriul, zic eu. Sunt Hepsibah. Hepsibah Ballantyne.

Privirea ei rămâne la fel de inexpresivă, dar face un pas în lături şi îmi dă drumul înăuntru. La drept vorbind, ar fi trebuit să intru pe uşa din spate, pe la intrarea servitorilor. Hector aşa ar fi făcut – aşa a făcut toată viaţa lui – însă eu ofer un serviciu valoros. Dacă se bizuie pe mine să făuresc patul în care morţii lor nepreţuiţi îşi vor dormi somnul veşnic, atunci pot şi să mă primească pe uşa din faţă. Toată lumea ştie că a murit

cineva – este imposibil să nu se afle când e vorba de o casă mare, iar eu n-am de gând să mă strecor înăuntru ca şi când m-aş ruşina de menirea mea. La început Hector a bombănit când am avut atitudinea asta – sau mai degrabă a zbierat, abia mai târziu zbieretele au cedat locul bombănelilor – dar, aşa cum i-am spus şi lui, ce puteau să facă?

Sunt singura din oraş care face coşciuge. Aşa că mă lasă să intru.

O urmez pe Lucette într-un salon zugrăvit în nuanţe de cenuşiu, alese cu gust, cu perdele albe de dantelă, atât de fine, că trebuie să fi fost ţesute de păianjeni. Se priveşte în oglinda mare de pe poliţa aflată deasupra căminului. Mama ei stă pe o sofa; şi ea îşi priveşte imaginea reflectată în oglindă, asigurându-se că e încă acolo. Lucette se aşază lângă ea şi amândouă mă privesc pieziş. Tata îşi exprimă zgomotos dezgustul şi pe bună dreptate. Aici o să stea potolit; chiar dacă nu îl pot auzi decât eu, nu îmi va distrage atenţia. Nu vrea să tulbure *afacerile*.

– Oglinda ar trebui acoperită, zic eu şi mă aşez, neinvitată, pe un fotoliu care mă îmbrăţişează ca un urs blând şi somnoros.

Îmi aranjez poalele rochiei maro (pentru şedinţele funerare) şi îmi sprijin mâinile pe braţele fotoliului, apoi îmi amintesc cât de inestetice sunt şi mi le încleştez în poală. Doar marginile oglinzii sunt îmbrăcate cu panglici negre, o interpretare modernă a obiceiului, dar care nu asigură suficientă protecţie.

– Toate oglinzile. Ca să ne păzim. Până când scoatem mortul din casă.

Schimbă o privire, jignite.

– Dumneavoastră hotărâţi, desigur. Înţeleg că sunt familii încântate să ştie că o parte din fiinţa defunctului sălăşluieşte în oglinzile lor. Le place sentimentul că sunt vegheaţi tot timpul. Îi face să se simtă mai puţin singuri.

Zâmbesc cu prefăcută blândețe.

– Și răposaților pare să le facă plăcere, în special celor decedați subit. Fiindcă nu au avut timp să se pregătească, tind să se agațe de cei pe care i-au iubit. Bănuiați că inima soțului era firavă sau a fost o surpriză nefastă?

Doamna D'Aguillar îi întinde șalul lui Lucette, care acoperă oglinda și apoi se așază iar lângă mama ei.

– Ați ținut trupul acoperit, nu? întreb eu, iar ele dau din cap că da.

Aprob și eu din cap pentru a le da de înțeles că au făcut cât de cât ce trebuia. Că sunt niște femei nechibzuite și încrezute, pentru care e mai important să se admire în oglindă decât să țină un suflet în trupul lui.

– Bun. Mai departe cu ce vă pot ajuta?

Întrebarea asta le descumpănește din nou, le aduce la mâna mea. Trebuie să mă roage ca să capete ce doresc. Amândouă par încurcate și simt un mic fior cât se poate de răutăcios văzându-le în starea asta. Le zâmbesc iarăși: *Dați-mi voie să vă ajut.*

– Avem nevoie de un coșciug. Altfel, de ce te-ai mai afla *tu* aici? se stropșește Madame.

Lucette pune o mână pe brațul femeii.

– Avem nevoie de serviciile tale, Hepsibah.

Inima îmi tresaltă auzindu-mi numele pe buzele ei.

– Avem nevoie de ajutorul tău.

Da, așa e. Au nevoie de un meșter de coșciuge. Au nevoie de un pat de veci în care să-l *închidă* pe defunct, pentru a se asigura că nu le va bântui viața pe care vor să o trăiască de acum înainte. Au nevoie de *măiestria* mea.

– V-aș recomanda un coșciug din lemn de abanos, cu căptușeală din cea mai fină mătase, umplută cu levănțică, pentru odihna sufletului. Armături din aur ca să întărim îmbinările.

Și aș monta și trei lacăte aurite, pentru siguranță. Cu trei e cel mai sigur și mai rezistent.

Apoi le spun și prețul – până la centimă, pentru a face socoteala să pară bine cântărită –, o sumă care pe niște femei cinstite le-ar face să se îmbățoșeze, să zbiere, să mă acuze că le jecmănesc.

În loc de asta, Madame D'Aguillar zice doar:

– Lucette, condu-o pe domnișoara Ballantyne în birou și plătește-i avansul.

Mamă, cât de nerăbdătoare trebuie să fie să-l vadă sub pământ!

Mă ridic și schițez o reverență înainte de a porni după fustele lui Lucette ce se leagănă grațios spre încăperile din spate.

Îmi întorc privirea politicos în timp ce ea scotocește după caseta cu bani în al treilea sertar al biroului masiv pe care îl folosise până deunăzi tatăl său. Când îmi întinde săculețul de piele cu monedele de aur, degetele ei îmi ating palma și am impresia că zăresc o sclipire în ochi. Cred că își dă și ea seama și roșesc de parcă m-aș afla goală în fața ei. Îmi mut privirea pe portretul preaiubitului defunct, dar ea îmi prinde mâna și o ține strâns.

Ah!

– Te rog, Hepsibah, te rog, fă-i un coșciug trainic. Ține-l închis bine sub pământ. Iar pe noi – pe *mine* – ține-mă la adăpost de primejdii.

Îmi sărută apăsat podul palmei; buzele îi sunt umede, întredeschise și atât de moi! Nu pot trage aer în piept, plămânii parcă nu mă mai ascultă. Își plimbă limba subțire și roz, ca de pisică, de-a lungul liniei vieții, și mai departe până la încheietura mâinii, unde pulsul îmi bate albăstrui și tare și îmi trădează emoția. De afară, din hol, se aude zgomot: pașii grăbiți ai unei servitoare. Lucette zâmbește și se trage înapoi, dându-mi drumul la mână cu părere de rău.

Îmi amintesc să respir; îmi plec capul, supusă de dorință. Hector a rămas tăcut în tot acest timp. Îl văd stând în picioare

în spatele ei, încercând să-i mângâie gâtul de lebădă, dar fără succes, căci degetele noduroase trec prin ea. Mă cutremur de mânie, dar mă controlez. Dau iarăşi din cap, chinuindu-mă să mă mişc cu dezinvoltură. Ochii mei îi întâlnesc pe ai ei, neruşinat de îndrăzneţi. Citesc în ei o promisiune.

– Trebuie să văd cadavrul, să-mi fac măsurătorile, să pregătesc toate cele. Am nevoie să rămân singură.

– Târfă mică şi proastă!

De când ne-am întors în atelier, Hector a rupt tăcerea în nenumărate rânduri şi mai mult decât atât. Nu i-am răspuns pentru că simt gelozie în tonul lui.

– Ce greu trebuie să-ţi vină, tată, să ai tot atâta putere cât o băşină, numai aer şi zgomot!

Dacă ar putea, ar da de pământ cu tot ce ar găsi la îndemână, dălţi, rindele şi tocile, fără să-i pese că strică scule prea scumpe ca să fie înlocuite, unelte indispensabile meşteşugului nostru, moştenite de la străbuni cărora nu li se mai ştie numărul. Bucăţile astea de lemn au fost cumpărate cu mare cheltuială şi tratate cu grijă nepământească pentru a-i ţine pe morţi *dedesubt*.

Îi ignor toanele şi bombănelile şi continui munca la coşciugul domnului D'Aguillar. Are acum forma şi dimensiunile necesare, e încheiat cu cuie zdravene de fier şi cu cleiul acela urât mirositor, făcut din măduvă umană şi din oase fierte, pe care îl aplic cu grijă la îmbinările scândurilor, ca să nu rămână spaţii libere prin care să se strecoare ceva de natură efemeră. Pe banca cea mai îndepărtată, îndeajuns de departe pentru a fi ferită de pete, vopseluri şi boieli, stă salteaua de mătase de un liliachiu-deschis, pe care am umplut-o cu puf de gâscă şi flori de levănţică. În seara asta am să o matlasez cosând-o cu împunsături dese şi precise, iar apoi am s-o potrivesc în sicriu, folosind de

data asta un lipici plăcut mirositor pentru a o fixa şi pentru a acoperi mirosul cleiului de oase.

Om umfla noi preţurile la servicii, de bună seamă, dar meşterii din neamul Ballantyne nu oferă niciodată decât lucrări de cea mai bună calitate.

Dau găurile pentru mânere şi balamale cu ajutorul unui burghiu gravat cu iniţialele lui Hector – nu cu mult înainte să moară, burghiul vechi de aproape o sută de ani, transmis din generaţie în generaţie, se stricase. Mânerul se crăpase în mâna lui, sfâşiindu-i palma. Făcuse altul la comandă, care costase o grămadă de bani. E aproape nou. Îmi pot închipui că sunt iniţialele mele, că obiectul acesta strălucitor e al meu şi numai al meu.

– Ai reuşit? întreabă Hector, sătul să tot stea îmbufnat.

Dau din cap că da în timp ce înşurubez prima balama la locul ei; strălucirea aurie mată pare aproape murdară în lumina slabă din atelier. Curând o să aprind lămpile ca să pot lucra toată noaptea; aşa o să o pot revedea mâine pe Lucette fără să par prea nerăbdătoare, fără să fie nevoie să inventez nu ştiu ce scuză ca să-i trec pragul încă o dată.

– Stai să văd.

Mă îndrept de spate fără pic de graţie şi mă întind. În buzunarul fustei, lângă un cleşte-patent, e o cutie mică de tablă, pe care o folosea pe vremuri Hector ca să-şi ţină mahorca în ea. Zdrăngăne când o deschid. Înăuntru, un dinte – negru, cariat în mijloc şi puţind mai rău decât ar fi cazul. Încă mai e o bucată bună de gingie prinsă de rădăcină, dar dincolo de mirosul putrid se simte un iz trădător de digitalis. Stăpânul D'Aguillar se va duce în mormânt înainte de vreme, iar eu am un obiect de adăugat la colecţia noastră de otrăvuri/factori cauzatori de moarte ce nu vor fi recunoscute, nici nu vor stârni suspiciuni.

– Ooo, minunat! exclamă Hector. Şi subtil. Ai fi putut să înveţi ceva de la ele. Aia cu guturaiul în ceaşca de ceai n-a fost

o idee prea ingenioasă, nu crezi? Mă aşteptam la o moarte mai nobilă, să ştii.

– Nu a fost niciun guturai, tată. Ridic în aer burghiul cel nou. M-am folosit de ăla vechi. Mânerul era impregnat cu otravă din seminţe de măr şi am pilit pinionul pentru a-l slăbi. N-a mai fost nevoie decât de o mică rană deschisă. Ţi se pare suficient de ingenios, Hector?

Pare descumpănit, aşa că se întoarce la tortura lui preferată.

– Fata aia, să ştii că nu te vrea.

Respir adânc.

– Faptele par să te contrazică.

– Neroado! Neroadă mică şi disperată! Cum de am crescut un copil aşa de idiot? Nu te-am învăţat eu cum să citeşti oamenii? Vede oricine că nu e de nasul tău una ca domnişoara Lucette D'Aguillar. Râde. Ai s-o visezi la noapte, Hepsibah?

Arunc cu burghiul în el; trece prin conturul lui subţire şi loveşte peretele cu un zgomot puternic, metalic.

– Am avut grijă să te ţin înfăşurat! Am acoperit oglinzile! Ţi-am făcut coşciugul cu mâna mea şi l-am încleiat bine – cum se face că eşti încă aici? strig eu.

– Poate că nu sunt. Poate că te simţi atât de singurică, fata mea, încât m-ai adus chiar tu înapoi gândindu-te la mine.

– Dacă m-aş simţi aşa de singură, m-aş gândi la o companie mai agreabilă.

Dar s-ar putea să fie un strop de adevăr în spusele lui, chiar dacă mă dor.

– Ei... nimic nu se compară cu familia, cu tăticul tău drag, care iubeşte fiecare bucăţică din tine.

– Când o s-o am pe ea, spun eu cu voce calmă, nu o să mai am nevoie de *tine*.

Fantomă sau plăsmuire a unei imaginaţii aprinse, orice ar fi, asta îl opreşte – îşi cunoaşte el interesul – şi, negăsind alt răspuns, împroaşcă iar cu venin.

– Cine să te vrea pe tine?

– Tu m-ai vrut, tată, sau ţi-a întunecat moartea memoria?

Ruşinea îi reduce la tăcere până şi pe morţi, aşa că dispare, lăsându-mă în pace cel puţin o vreme.

Respir adânc, căutând să-mi potolesc tremurul mâinilor şi încep să fac măsurătoarea, să văd unde montez încuietorile.

– Sicriul este gata, zic eu, ascunzându-mi dezamăgirea din voce cât am putut de bine.

Lucette nu se vede nicăieri. O cameristă mi-a deschis uşa şi m-a condus şi de data asta în salon, unde mă întâmpină fără entuziasm văduva. Nici măcar îngerul de la uşă nu a mai deschis ochii.

Doamna încuviinţează înclinând din cap.

– O să trimit după-amiază grăjdarii cu o căruţă, dacă e îndeajuns de încăpătoare.

Dar nu rosteşte fraza ca pe o întrebare.

– Este în regulă. Şi plata?

– Se va face în ziua înmormântării – adică mâine. Treci din nou pe aici?

Zâmbeşte cu acelaşi farmec pe care îl emană rictusul morţilor.

– N-aş vrea să te mai reţin.

Îi zâmbesc la rândul meu.

– Clienţii nu au de ales, trebuie să aştepte după mine.

Mă ridic să plec.

– Ştiu drumul. Pe mâine.

Ieşită afară, sub soarele de prânzişor, încep să cobor scara de la intrare, cu trepte dispuse cam la distanţă una de cealaltă. În dimineaţa asta m-am pieptănat, mi-am ciupit obrajii ca să

prindă culoare, m-am dat cu niște ceară de buze colorată, care a fost odată a mamei; m-am ostenit degeaba. Chiar când să pun piciorul pe cărarea măturată cu grijă, o mână se furișează din tufișul din dreapta scării și mă trage sub crengile plecate, în spatele unui paravan de iasomie care te leșină cu parfumul ei.

Lucette își impinge limba între buzele mele, lăsându-mă să-i simt gustul, dar se retrage când încerc la rândul meu să-i explorez gura asemenea unei peșteri căptușite cu miere. Chicotește cu respirația tăiată, pieptul i se ridică și coboară ca și cum toate astea ar fi doar o aventură. Nu se cutremură ca mine, e doar o fetiță aiurită care se joacă de-a pasiunea. Știu; știu, dar asta nu mă face să șovăi. Nu îmi ucide speranțele.

Întind mâinile și o prind de antebrațe, trăgând-o brutal în spatele paravanului. Îmi cade la piept și îi arăt ce e acela un sărut. Ce înseamnă să tânjești după cineva. Îmi las dorința să o ardă, sperând că vârful limbii mele, buricele degetelor, sfârcurile mele o vor însemna la fel ca fierul înroșit. Va fi a mea aici, sub geamul salonului unde stă și așteaptă maică-sa. O voi pune la pământ și îmi voi îngropa gura în locul acela care o va face să geamă și să tremure, aici, pe iarbă, unde putem fi descoperite în orice moment. Va fi a mea, dacă nu pe altă cale, atunci prin rușine; rușinea ei ne va uni și o va face să fie *a mea*.

– Curvă ce ești! îmi șuieră Hector la ureche, făcându-și pentru prima oară apariția pe ziua de azi.

Sosit chiar la țanc, îmi înfrânează pornirile și în acel moment de ezitare din partea mea Lucette își vine în fire și începe să se zbată. Se retrage din nou, respirând greu, râzând, pe când buzele îi schițează un zâmbet frânt, nesigur.

– Când va fi sub pământ, rostește ea.

O promisiune, un jurământ, o insinuare, o amăgire.

– Când va fi sub pământ, repet eu, murmurând cuvintele ca pe o rugăciune, apoi îmi îndrept pașii șovăielnici spre casă.

Am stat în dimineaţa asta în cimitir, tupilându-mă, şi i-am privit cum îl coborau în groapă pe stăpânul D'Aguillar. Hector a stat lângă mine, în mare măsură din mândrie profesională, încuviinţând din cap mai mult decât l-am văzut făcând-o pe când era viu, un armistiţiu acceptat de amândoi pentru moment.

– Hepsibah, sunt mândru de tine. Ai făcut o treabă minunată.

Aşa şi era. Lemnul de abanos şi aurul străluceau în soare ca înconjurate de o aură de lumină. Nimeni nu s-ar fi putut plânge de efectul dramatic adăugat înmormântării. Am observat privirile pline de admiraţie ale prietenilor de familie, ale vecinilor şi ale cunoştinţelor când s-a deschis intrarea în cripta familiei D'Aguillar şi patru slujitori voinici au coborât coşciugul în întuneric.

Iar eu în timpul ăsta am privit-o pe Lucette. Am privit-o plângând şi sprijinindu-şi mama; le-am privit pe amândouă jucându-şi durerea ca doi mimi. Când mulţimea s-a risipit şi au rămas doar ele două şi servitorii, au pornit toţi înspre caleaşca neagră trasă de patru cai cu panaş. Lucette a părut deodată că se simte privită. Ochii ei m-au descoperit lângă o cruce din piatră albă, care se lăsase într-o parte din pricină că se surpase pământul dedesubt. Ea a schiţat un mic zâmbet ciudat şi a înclinat, aşa, din cap.

– Frumoasă fată! zice Hector pe un ton plin de regret.

– Da, am răspuns, încordându-mă pentru o nouă înfruntare, dar n-a mai urmat nimic.

Am aşteptat la umbră până ce alaiul funerar s-a împrăştiat.

– Când te duci să-ţi primeşti banii? a întrebat.

– În după-amiaza asta, după parastas.

A dat din cap şi şi-a ţinut gândurile pentru el.

Lucette intră chinuindu-se să nu răstoarne tava neagră lăcuită, pe care se află un ceainic, două cești aşezate pe farfuriuţe, un vas cu frişcă, unul cu zahăr şi tacâmuri de argint. Mai sunt şi doi biscuiţi delicaţi, cu migdale, cocoţaţi pe o farfurie ridicol

de mică. Servitoarele au primit liber în după-amiaza asta. Iar mama ei e sus, se odihnește.

– Casa a fost plină-ochi de lume, se plânge ea, lăsând tava jos pe măsuța cu mozaicuri de lemn care ne desparte.

Îmi vine să o înșfac, să-mi îngrop degetele în părul ei și să o sărut până rămâne fără răsuflare, dar zgomotul de porțelan spart nu ar fi cel mai bun început. Îmi țin mâinile în poală. Mă întreb dacă observă că mi-am pilit unghiile și le-am curățat. Că petele de pe piele sunt mai deschise la culoare, după ore de frecat cu săpun de leșie.

Bagă mâna în buzunarul rochiei negre și scoate un săculeț de piele, identic cu cel pe care mi l-a dat în urmă cu nici două zile. Mi-l întinde și zâmbește. De îndată ce mâna mea îl atinge, dă drumul băierilor, în așa fel încât mâinile noastre să nu se întâlnească.

– Poftim! Cu asta învoiala noastră ia sfârșit.

Răsucește cu o mână ceainicul de cinci ori în sensul acelor de ceasornic și aranjează lingurițele pe farfurie până stau așa cum îi place ei.

– Ia sfârșit? repet eu.

Mă privește cu milă, apoi râde.

– Pentru scurtă vreme am crezut că va trebui să te las să mă tăvălești. La urma urmei, ar fi meritat, numai să-l știu ajuns cu bine la locul lui. Oftează. Ai făcut o treabă minunată, Hepsibah, și-ți sunt recunoscătoare. Să nu crezi că nu sunt.

Nu sunt atât de idioată, încât să încep să protestez, să plâng, să implor, să o întreb dacă glumește, dacă se joacă doar cu inima mea. Dar, când îmi întinde ceașca, îmi tremură mâna așa de tare, că ceaiul se revarsă peste margini. O parte din el bălțește în farfurioară, restul mă stropește pe mână și mă opărește. Reușesc să curăț mizeria în timp ce ea se agită, strigă după slujnică, apoi își dă seama că nu are cine să vină.

– Revin imediat, se scuză ea, şi porneşte spre bucătărie după cârpe de şters.

Îmi şterg mâinile tremurânde pe fustă şi simt o umflătură tare. În fundul buzunarului drept se află cutiuţa de tablă. Face un zgomot trist, dar promiţător când ciocănesc cu degetul în capac înainte de a-l deschide. Răstorn conţinutul în ceaşca ei goală, apoi torn ceai deasupra, lăsând dintele cu otrava să se înmoaie bine, până când o aud forfotind din nou pe coridor. Îl pescuiesc cu linguriţa, având grijă să nu-l ating cu mâna, şi îl pun la loc în cutie. Îi mai adaug şi un pic de frişcă în ceşcuţă.

Îmi şterge pielea arsă cu o cârpă udă şi răcoroasă, după care bandajează mâna cu grijă. Lucette se aşază în faţa mea şi eu îi întind ceşcuţa cu ceai şi îi zâmbesc afectuos ei şi lui Hector, care apare lângă umărul ei.

– Mulţumesc, Hepsibah.

– Cu multă plăcere, domnişoară D'Aguillar.

O privesc cum duce ceşcuţa de porţelan fin la buzele ei de un roz intens şi înghite adânc.

O să fie de ajuns, va acţiona încet, dar eficient. Casa asta va fi în doliu din nou.

Când voi fi chemată să-mi exercit meseria pentru a doua oară voi aduce cu mine şi o oglindă. Rămasă singură cu ea în camera liniştită, o voi dezveli pe Lucette, îmi voi plimba degetele pe pielea ei şi voi explora toate locurile tainice pe care mi le-a refuzat şi va fi a mea şi numai a mea, cu voia sau fără voia ei.

Îmi iau la revedere, urându-i numai bine.

– Asta se cheamă să-ţi menţii clientela, spune tata cu voioşie, călcând în acelaşi pas cu mine. Fără câştiguri prea mari, fără să atragem atenţia asupra noastră, dar destul cât să mâncăm o pâine.

Într-o zi sau două voi bate iar la uşa văduvei D'Aguillar.

CU RĂDĂCINĂ CU TOT

BRIAN HODGE

Drumul până acolo nu mai era așa cum ni-l aminteam noi; am parcurs kilometri întregi de la șoseaua principală, iar Gina și cu mine abia dacă aveam împreună jumătate din simțul de orientare cu care e înzestrat un om obișnuit. *Aveți nevoie să vă desenăm o hartă?* ne întrebaseră părinții, și ai ei, și ai mei, prima oară la capelă și apoi din nou în timp ce luam un mic dejun continental la motel. *Nu, nu, nu*, am refuzat noi. *Bineînțeles că ne aducem aminte cum se ajunge la bunica.* Indignați, așa cum sunt toți adulții atunci când părinții îi tratează ca pe niște plozi de nouă ani.

După ce am luat-o de trei ori în direcție greșită și am pierdut încă un sfert de oră bâjbâind, am parcat pe aleea din fața casei, cu pietriș înfundat în țărâna strămoșească. Ne-am uitat unul la altul, reînviind vechea telepatie care funcționa între noi, verii.

– Bun, am zis. Să nu mai vorbim despre asta niciodată.

Insistase să-mi conducă ea mașina, încercând să dovedească... nu știu ce... A trântit pe masă cheile.

– Nu vreau să vorbim nici acum.

Dacă totul ar fi fost la fel ca pe vremuri, poate ne-am fi lăsat călăuziți de repere pe care nici măcar nu eram conștienți că ni le însușiserăm. Dar nu era la fel și nu cred că evocam eu

o versiune idealizată a acestui ţinut din nordul statului, care să nu fi existat, de fapt, niciodată.

Ce îmi aminteam despre drumul încoace era o plictiseală chinuitoare, o defilare nesfârşită de câmpuri şi ferme, şi lucrul de care mă temeam cel mai mult când eram mic, ocaziile când nimeream în urma vreunui tractor care huruia, înaintând agale pe un drum prea îngust ca să putem depăşi. Dar odată ce ajungeam acolo treaba se schimba, fiindcă bunicul ţinea întotdeauna doi-trei câini de vânătoare, iar prin preajmă erau atâtea hăţişuri şi întinderi cu păduri dese, încât până şi cea mai tenace ceată de copii abia dacă reuşea să le exploreze într-o vară întreagă.

Acum însă...

– Drumul până aici, am zis deodată, n-a fost întotdeauna aşa deprimant, nu?

Gina a clătinat din cap.

– Nici vorbă.

Mă gândeam la rulotele pe lângă care trecuserăm şi la pădurile de gunoaie care răsăriseră în jurul lor; dacă nu greşesc, era o vreme când, dacă aveai un vehicul care nu mai mergea, îl ţineai ascuns într-un hambar, ceva, până îl reparai. Nu-l lăsai la vedere ca pe un trofeu. Mă mai gândeam şi la cum era când mă plimba bunicul cu maşina şi ne încrucişam cu o altă maşină venind din direcţia opusă. Şi el, şi celălalt şofer ridicau în acelaşi timp braţul ca să salute prietenos. Dacă îl întrebai cine era omul, de cele mai multe ori nici nu ştia. Dar se salutau oricum. Vremuri apuse, s-ar zice. De data asta fuseserăm salutaţi doar cu priviri încruntate.

Stăteam lângă maşină încercând parcă să ne asigurăm că suntem aici. Uite, de exemplu, arţarul ăla de lângă alee, sub al cărui umbrar de frunze sângerii am parcat maşina, aşa cum făcea mereu bunicul – probabil că mai crescuse, dar crescusem şi eu, aşa că nu mi se mai părea, ca altădată, cât vrejul de fasole care

ajungea la nori. Totuși, trebuia să fie același copac, fiindcă de ramurile cele mai de jos atârnau niște tărtăcuțe vechi și scofâlcite, toate scobite pe dinăuntru prin câte o gaură de mărimea unui dolar de argint făcută undeva pe o parte. În spatele casei trebuia să mai fie și altele, deși n-aveau cum să fie aceleași pe care le știam. Îmi plăcea să mi-o imaginez pe bunica Evvie făcând asta până aproape de sfârșit, viața ei măsurându-se în generații de tărtăcuțe prefăcute în căsuțe pentru păsărele. Unul dintre multele moduri de a măsura timpul.

De când n-am mai fost aici, Gina?

Păăi... ar fi... acum patru sau cinci tărtăcuțe, cel puțin.

Zău? Atât de mult?

Da. Să ne fie rușine.

Casa cea veche era neschimbată, îmbrăcată în șindrilă, vopsită în alb, întotdeauna în alb, întotdeauna cu vopseaua cojită. N-am văzut-o niciodată proaspăt vopsită, dar nici cu vopseaua cojită până la lemnul gol și mâncat de vreme. Ajungeai să te întrebi dacă nu cumva vopseaua se scorojea de cum deschideai cutia.

Am intrat în casă pe ușa de la bucătărie – nu-mi amintesc să fi folosit vreodată ușa din față – și a fost ca și când am fi pătruns într-o capsulă a timpului, totul păstrat la fel, chiar și mirosul, un amestec complicat de cafea de dimineață și prăjeli delicate.

Ne-am oprit în salon lângă fotoliul ei, ultimul loc unde stătuse. Fotoliul ăla îi aparținea în asemenea măsură, încât și atunci când eram mici ne sfiam să ne așezăm în el, cu toate că nu ne alungase niciodată de acolo. Nu-i mai știa nimeni numărul anilor, cum se întâmplă cu scaunele tapițate, pernele se lăsaseră după ce zeci de ani înduraseră apăsarea blândă a trupului, iar brațele erau late cât niște tocătoare de lemn. Acolo cosea, iar acele, cu fire de ață în ele, le ținea mereu înfipte pe marginea brațelor de lemn.

– Dacă e să mori, a reflectat Gina, că doar la toți ne vine rândul, nu?, așa ar trebui să se întâmple.

Fotoliul era tras lângă fereastră, de unde se vedea casa celei mai apropiate vecine, care de altfel a fost și cea care a găsit-o. Se pare că citise mai înainte. Cartea stătea închisă pe unul dintre brațele fotoliului, ochelarii erau pliați și așezați deasupra și ea stătea așezată acolo, cu capul în bărbie, dar cu spatele încă drept. Vecina, doamna Tepovich, crezuse că doarme.

– Ai crede că atunci a hotărât ea că e timpul, am zis. Înțelegi? A așteptat până a terminat cartea, apoi și-a zis că e timpul.

– Trebuie să fi fost o carte a naibii de bună! Vreau să zic, dacă a decis ea că n-o să mai găsească ceva mai bun de atât în viață.

Și a spus-o cu o față total inexpresivă. Asta era Gina, n-aveai ce-i face.

Am dat drumul cu întârziere unui hohot de râs.

– O să ajungi în iad.

Atunci a devenit serioasă și a îngenuncheat lângă fotoliu, plimbându-și degetele pe țesătura veche și aspră.

– Cu ăsta ce o să se întâmple? N-o să-l vrea nimeni. Nici nu mai există nimeni pe lume căruia să i se potrivească. Era *al ei*. Dar și să-l aruncăm...?

Avea dreptate. Nu puteam suporta gândul că ar ajunge la groapa de gunoi.

– Poate că îi e de folos doamnei Tepovich.

M-am uitat iscoditor pe fereastră către casa ei.

– Ar trebui să mergem s-o salutăm. Și să vedem dacă e ceva ce și-ar dori să păstreze.

Această atitudine de vecin părea pe atât de firească aici, pe cât ar fi părut de străină acasă. Bătrâna care stătea în casa aceea izolată... N-o mai văzusem de mai bine de zece ani. Dar aveam încă senzația că o cunosc mai bine decât pe oricare din cei

douăzeci şi ceva de oameni care locuiau la nu mai mult de cinci minute de mers de casa mea.

Era uşor să uiţi: la urma urmei, eu şi Gina ne aflam la doar o generaţie distanţă de locul ăsta, care, direct sau indirect, trebuie să fi lăsat îngropate în noi lucruri pe care nici nu le bănuiam.

Dacă ar fi să comparăm drumul cu un segment de stradă cuprins între două intersecţii, noi am fi pornit de la un capăt, în timp ce doamna Tepovich s-ar fi aflat aproape de celălalt capăt. Călcam pe unde era mai uşor de mers, în bună parte peste un teren despre care n-ai fi zis că fusese odată un câmp de căpşune, unde oamenii veneau de la kilometri distanţă şi adunau cu kilogramele.

Măcar doamna Tepovich nu se schimbase sau cel puţin nu semnificativ. Arăta bătrână şi înainte, iar acum era doar ceva mai bătrână, aşa încât pentru noi revederea a fost un şoc mai mic decât a fost pentru ea. Deşi ne văzuse pe când eram adolescenţi, tot nu-i venea să creadă cât am crescut; poate era doar din pricină că Gina şi cu mine păream a nu mai fi suferit de multă vreme de insolaţie sau de râie.

– A ieşit bine înmormântarea? s-a interesat ea.

– N-am avut reclamaţii, a răspuns Gina.

– Eu nu m-am mai dus la înmormântări de când l-am îngropat pe Dean.

Soţul ei. Amintirea mea cea mai vie despre el era legată de sezonul căpşunelor roşii şi coapte; îmi aminteam de răbdarea neomenească cu care, în timp ce-şi fuma ţigările răsucite cu mâna, învârtea încet manivela unui cilindru strălucitor de făcut îngheţată, într-o baie de sare grunjoasă şi gheaţă. Cu cât ne rugam mai mult de el, cu atât zâmbea mai parşiv şi dădea mai încet la manivelă.

– Mi-a mai rămas de mers la o singură înmormântare, a adăugat doamna Tepovich, aia la care o să fiu dusă pe sus.

Ar fi trebuit să sune trist: văduva asta mititică și stafidită, cu părul ca lâna albă, care se foia prin casă sau îngrijea singură de grădină, tocmai își pierduse ultima vecină și prietenă – un reper al vieții ei, care fusese prezent o jumătate de veac, unul dintre ultimii stâlpi de susținere a trecutului ei, acum prăbușit și el.

Ar fi trebuit să fie trist, dar nu era. Avea ochii prea strălucitori, prea optimiști, și mă simțeam mai bine decât în toate zilele care se scurseseră de când primisem vestea. *Așa a fost și bunica Evvie, până în ultima clipă. Cum să porți doliu după așa ceva? Ar fi fost mai nimerit să sărbătorim.*

Dar nu, a avut parte de obișnuita, tânguioasa ceremonie de adio, și eram tentat să cred că ea ar fi detestat-o.

– Prin urmare, sunteți aici să faceți inventarul casei? a întrebat doamna Tepovich.

– Asta, până când vin părinții să se ocupe cu adevărat de toate, a explicat Gina. Au zis că, dacă vrem ceva din lucrurile care au aparținut bunicii, acum e momentul să le alegem.

– Așa că vom petrece aici un weekend prelungit, am completat eu.

– Doar voi doi, niciunul dintre ceilalți?

Dacă nu mai vin și alți veri, asta voia să spună. Eram nouă cu toții. Fuseserăm zece pe vremuri, acum doar nouă, și nu, nu mai venea niciunul din ceilalți, deși verișoara Lindsay nu s-a jenat să-mi ceară să filmez cu telefonul mobil un tur al casei și să i-l trimit, ca să vadă dacă este ceva ce și-ar dori. Deja plănuiam să-i spun că îmi pare rău, dar nu am semnal aici.

– Ei, voi erați preferații ei, știți, nu?

Doamna Tepovich a rămas nemișcată, doar ochii, afundați într-o masă de cute, rătăceau departe.

– Și Shae, a adăugat în șoaptă. Shae ar fi trebuit să fie aici. N-ar fi lipsit în ruptul capului.

Eu și Gina am dat aprobator din cap. Avea dreptate în ambele privințe. Erau o mulțime de locuri unde ar fi trebuit să fie sora mea în ultimii opt ani, și nu... acolo. Shae ar fi trebuit să fie într-o mulțime de locuri, să fie o mulțime de lucruri, în loc să devină o enigmă și o rană care nu se vindecase cu adevărat.

– Ne întrebam, a continuat Gina, dacă nu e ceva acolo ce ați dori să luați.

– Mi-ar plăcea câțiva dovleci din grădina ei, dacă sunt deja buni de cules. Ea creștea cei mai buni dovleci Delicata. Ăia trebuie consumați repede, fiindcă nu țin la fel de mult ca restul soiurilor.

Ne uitam unii la alții pe două lungimi de undă diferite.

– Așa este, nu rezistă, a insistat ea. Au coaja prea subțire.

– Bineînțeles că puteți lua orice doriți din grădină, a explicat Gina, dar noi nu chiar la asta ne gândeam. Credeam că ați vrea să alegeți ceva dinăuntru, din casă.

– Fotoliul, de exemplu, am intervenit și eu, chipurile în ajutorul ei. V-ar plăcea să vă dăm fotoliul bunicii?

Nici dacă ar fi mușcat din cea mai oribilă lămâie n-ar fi putut face doamna Tepovich o figură mai acră.

– Vechitura aia hidoasă? Ce să fac cu ea?

A scuturat ferm din cap.

– Nu. Scoateți-l afară în curte și dați-i foc, că asta trebuie făcut cu el. Am și eu troacele mele, n-am nevoie să mă căpătuiesc cu ale altora.

Am mai rămas ceva vreme și tot nu ne venea s-o luăm din loc. Ne-a fost mai greu nouă decât ei. N-a deranjat-o că plecam, spre deosebire de cei mai mulți dintre bătrâni, care ar fi în stare să ți se agațe de picioare ca să te facă să mai rămâi câteva minute. Am presupus că așa stăteau lucrurile într-un loc ca acela, unde oamenii aveau tot timpul ceva de făcut. Ne-a oprit doar când dădeam să ieșim din casă:

– Nu știu ce alte planuri mai aveți pentru ședereа asta, a zis, părând să mi se adreseze mie în special, dar să faceți bine să nu vă băgați nasul pe cine știe unde, departe de șosea. E vorba de drogații ăia care au făcut ravagii pe aici, cică nu e de glumă cu ei.

Pe aici înserarea venea altfel decât acasă, parcă se ridica din pământ și se revărsa din păduri și inunda șanțurile săpate de-a lungul drumurilor. Uitasem de asta. Uitasem și cum noaptea părea că se scurge din cotețul găinilor și se strecoară de sub hambar și din băltoaca unde se scăldau porcii și se adună în adăpostul scund, cu acoperiș de tablă, care fusese pe vremuri cocina lor și care, în chip miraculos, rămăsese în picioare după atâția ani în care nu mai fusese folosit. Aici noaptea părea că e mereu prezentă. Se ascundea doar pentru scurtă vreme și apoi scăpa iar din lanț.

Nu-mi aminteam să fi fost vreodată mai bucuros că nu sunt singur la căderea nopții. Am urmărit înnoptarea împreună de pe verandă, cu farfuriile în poală, luând o cină încropită din ce mai adunaserăm de prin grădină și din resturi găsite în frigider. Când a deschis, în sfârșit, subiectul, Gina a sondat terenul cu delicatețe:

– Apropo de ce zicea doamna Tepovich, dacă mai avem alte planuri pentru weekend... se referea la Shae, nu se poate să fi vorbit de altceva... Oare e posibil să aibă vreo bănuială? Nu te gândești la astfel de planuri, Dylan, nu?

– Nu pot să vin aici și să *nu* mă gândesc la asta, am recunoscut. Dar să întreprind ceva... asta nu. Ce aș putea să fac fără să comit într-un fel sau altul o greșeală?

Nu că n-ar fi fost tentant, în teorie. Să pun mâna pe un nenorocit din ăia și să-l strâng puțin cu ușa și, dacă nu știa nimic, ceea ce era foarte probabil, să-l fac să mă îndrepte spre cineva care putea să știe.

– Bine, a zis, apoi a aşteptat cât să adune destulă mânie. Mânia nu ne părăsise nicio clipă, fiindcă nu avea un obiect clar. Dar... şi dacă ai face-o, ai şti să te comporţi cum trebuie. Doar asta faci în fiecare zi, nu?

– Da, dar acolo unirea face puterea. Şi trăgătorii din turnuri, atunci când puşcăriaşii sunt scoşi afară, în curtea închisorii.

S-a uitat spre mine şi a zâmbit, un zâmbet încordat şi trist, pometi arcuiţi în locul gropiţelor din copilărie. Părul avea aceeaşi nuanţă deschisă pe care o căpăta pe vremuri de la soarele verii, dar ajutat acum, probabil, de tubul de vopsea, iar faţa îi era mai prelungă, obrajii mai traşi. Pe vremea când obrajii aceia erau dolofani, Gina a fost prima fată pe care am sărutat-o, aşa, stângaci, ca între veri, neştiutori în privinţa a ceea ce putea urma.

Acum însă privirea ei nu mai era neştiutoare, parcă dorea să existe mai puţine legi pe lume, măcar de data asta, ca să pot să adun o armată a mea, cu care să mă întorc aici şi să răscolim ţinutul de la un capăt la altul, până când aveam să aflăm ce se întâmplase.

Shae a fost una dintre acele persoane despre care citeşti titluri senzaţionale în presă, dacă dispariţia lor atrage atenţia redactorilor: FATA DATĂ DISPĂRUTĂ A FOST VĂZUTĂ LUNI NOAPTE. FAMILIA STUDENTEI DISPĂRUTE LANSEAZĂ UN APEL MIŞCĂTOR. Şi tot aşa, până când una dintre echipele de căutare dă de nişte urme sau câinele cuiva ieşit să facă jogging se opreşte lângă o tufă de buruieni şi nu mai conteneşte din lătrat. Numai că, în cazul nostru, nu se ajunsese nici măcar la un astfel de rezultat. Shae a fost una dintre acele persoane care nu mai sunt găsite. Cea mai dulce fiinţă pe care viaţa ţi-o putea scoate în cale, la nouăsprezece ani încă îşi vizita bunicuţa, ca o Scufiţă Roşie încredinţată că toţi lupii pieriseră, şi la sfârşit tot ce s-a mai găsit din ea a fost un petic de bluză pătat de sânge, atârnând în mărăciniş la vreun kilometru

de casa unde copilărise mama noastră. Restul, mă temeam eu neîncetat, zăcea în adâncul unui puț de mină sau scufundat într-o baltă cu un bolovan de gât, sau îngropat în străfundurile pădurii, fără vreo șansă de a mai fi găsit acum. Fusesem înrolat de trei ori, suficient pentru a-mi zdruncina încrederea că mai există omenie pe lume; și dacă asta tot nu era destul, postul primit în Administrația Penitenciarelor a distrus și ce mai rămăsese din ea. În privința lui Shae, mă temusem tot timpul de ce era mai rău și asta, în cele mai mici detalii, fiindcă știam prea bine de ce sunt în stare oamenii, până și tipii de treabă, până și eu.

N-am înaintat prea mult cu treburile în acea primă seară, lăsându-ne deturnați de la scopurile noastre de niște albume cu fotografii. Apoi, după o conversație telefonică însuflețită cu cei doi copii ai ei, elevi în cursul primar, Gina s-a dus la culcare devreme. Eu însă am stat treaz să-i țin tovărășie nopții și să o ascult pe îndelete din fotoliul bunicii Evvie, până când nu m-am mai mulțumit doar să o ascult și am ieșit afară să mă contopesc cu ea. Televiziunea prin cablu nu ajungea până acolo, iar bunica nu se sinchisise să-și cumpere antenă-satelit, așa că se descurcase cu antena obișnuită, sprijinită pe un zid al casei. Rotorul ei se auzea mereu gemând în bătaia vântului, ca o giruetă căreia i se dăduse o altă întrebuințare. Zgomotul ajungea până în casă și părea un scrâșnet fantomatic în nopțile cu vânt puternic când încercai să adormi. Acum m-am folosit de antenă ca de o scară, cățărându-mă pe casă și înaintând pe solzii de șindrilă până am ajuns să încalec coama acoperișului.

La răstimpuri vedeam în depărtare câte o lumină, când vântul de septembrie despărțea coroanele copacilor îndeajuns ca să zăresc câte un bec care lumina terasa vreunui vecin îndepărtat, sau raze de faruri pe drumurile aflate la și mai mare distanță; oricum, cele mai întunecate nopți din viața mea le trăisem aici, singur cu luna și cu lanul nesfârșit de stele.

Așa că am ascultat și m-am deschis.

Acea amintire nu mă părăsise niciodată, una din cele mai limpezi pe care le păstram din zilele de vară când petreceam la țară lungi perioade – două-trei săptămâni sau chiar o lună. Dormeam câte patru sau cinci în cameră, atunci când verii mei, sora mea și cu mine ne nimeream toți în același timp aici, iar bunica ne așeza la culcare și ne spunea povești, uneori despre animale, alteori despre indieni sau despre băieței și fetițe ca noi.

Nu-mi amintesc niciuna dintre ele.

În schimb, era una la care revenea din când în când și ea mi s-a întipărit în minte.

Celelalte erau simple povești, fie născocite pe loc, fie răstălmăciri ale unor basme pe care le știa, și nu era nimic în ele care să mă impresioneze. Știam că animalele nu vorbesc; bravii indieni îmi erau prea străini și nu puteam intra cu adevărat în pielea lor; cât despre fete și băieți obișnuiți, ce treabă aveam cu ei, când aveam și noi în fiecare zi aventurile noastre?

În schimb, poveștile despre Pădurar... acelea erau altfel.

Așa îl numesc eu. La fel îi zicea și bunica mea, recunoștea ea. *E atât de mare și de bătrân, că nu are nume. La fel ca ploaia. Ploaia nu știe că e ploaie. Ea doar cade pe pământ.*

Umbla mereu din loc în loc, ne spunea ea, dintr-un capăt în celălalt al ținutului. Nu dormea niciodată, dar uneori se întindea la odihnă în păduri sau pe câmp. Putea să fie foarte mare, mai zicea ea, așa de înalt, că i se încurcau norii în plete – când vedeai nori alergând pe cer așa de iute, că îi puteai vedea cum înaintează, atunci știai că e el – dar putea să fie și foarte mic, atât de mic încât putea să încapă într-o ghindă, dacă ghinda avea nevoie să i se arate cum să crească.

Nu aveai cum să-l vezi, chiar dacă te uitai după el în fiecare zi o mie de ani, ne asigura ea, dar uneori puteai să vezi mărturii ale trecerii lui. Cum ar fi într-o perioadă de secetă, când se ridică

praful de pe câmpuri – acela era Pădurarul, care inspira aerul să vadă dacă era arșița prea mare și trebuia să trimită niște ploaie – la fel și în codri, că acolo e casa lui adevărată, atunci când copacii se leagănă în direcție inversă celei din care bate vântul.

Nu, n-aveai cum să-l vezi, dar îl simțeai, undeva înlăuntrul tău, atingându-ți marginile sufletului. Asta nu prea se întâmpla în timpul zilei, nu pentru că n-ar fi fost acolo, ci pentru că orice om la locul lui, cât e soarele sus, e prea ocupat cu o mulțime de lucruri. Prea ocupat să muncească, să învețe sau chiar să se joace, să-și facă de cap sau să se distreze. În timpul nopții însă era altceva. Nopțile erau făcute să te liniștești. Nopțile erau făcute ca să dai atenție celorlalte lucruri.

Și ce face Pădurarul? întrebam noi. *Care e rostul lui?*

El iubește mai toate lucrurile care cresc și urăște risipa, ne zicea ea, *și cred că se poate spune că ne plătește după faptele noastre. Și are grijă să nu ajungem prea uituci și prea îngâmfați.*

Fiindcă atunci ce se întâmplă? De fiecare dată unul dintre noi punea întrebarea asta.

Lucruri cumplite, răspundea ea. *Lucruri* absolut *cumplite.* Ceea ce nu ne mulțumea, fiindcă voiam să aflăm mai mult și ne rugam de ea, dar susținea că suntem prea mici pentru asemenea grozăvii și promitea să ne povestească atunci când vom mai crește, dar n-a mai făcut-o.

E vorba de fapt despre Dumnezeu, nu? a întrebat o dată unul dintre veri. *Spune, nu-i așa?*

Dar bunica n-a răspuns nici la întrebarea asta sau cel puțin nu pe înțelesul copiilor care eram. Privirea, în schimb, mi-o amintesc și acum... Nu spunea chiar nu, dar în mod sigur nici da, cu înțelepciunea de a ști că fie vom înțelege singuri într-o bună zi, fie nu va fi nevoie să înțelegem niciodată.

Eu l-am văzut o dată pe Pădurar, a susurat Shae pe un ton liniștit și înfiorat. *Toamna trecută, într-un weekend. Stătea și*

se uita la două căprioare moarte. N-am crezut-o niciunul din noi, fiindcă în vânători credeam mult mai mult decât în ceva ce purta numele de Pădurar. Dar, cât era de mică, Shae nu se lăsa. Vânătorii, susținea ea, nu pun căprioarele la loc pe picioare și le dau drumul înapoi în pădure.

Întâmplarea asta n-am uitat-o niciodată.

Și astfel, pe când noaptea năvălea pe aripi de lilieci și cucuvele, eu priveam și ascultam și eram cu un mic pas mai aproape de a crede. „Oricând", am șoptit către orice ar fi putut să-mi vorbească sau să mi se arate. „Oricând."

Laptele se acrise și nici costița nu mai era bună de mâncat, în plus erau și alte lucruri de care aveam nevoie peste weekend, așa că în dimineața următoare m-am oferit să fac drumul înapoi până la magazinul aflat în apropiere de intrarea în șoseaua principală. M-am hotărât să fac un ocol și să pornesc în direcția opusă, fiindcă de ani buni îmi tot propuneam să vizitez ținutul și, chiar dacă s-ar fi întâmplat să greșesc de mai multe ori drumul, existau lucruri mai rele decât acela de a mă rătăci într-o dimineață de sâmbătă, în luna septembrie. Kilometru după kilometru, am trecut pe lângă lucruri mult mai rele.

Nu poți să evoci imaginea de demult a unui loc ca ăsta, nu poți să-ți aduci aminte de oamenii care îl numeau cu mândrie „acasă" fără să te întrebi ce ar gândi ei despre cum a ajuns să arate acum. Oare ei și-ar fi lăsat casele să cadă în paragină cu o asemenea apatie fără de speranță? Ar fi stat ei cu mâinile în sân, privind cum buruienile năpădesc câmpurile? Ar fi colindat ei pe două roți, pe trei, pe patru, până când ar fi sfâșiat coamele line ale dealurilor, lăsându-le pline de răni și scobituri? Nu, oamenii pe care mi-i aminteam eu n-ar fi făcut așa ceva. Aveam senzația că sunt bătrân, nu trupește, ci sufletește, bătrân în acea accepție la care ne gândim când spunem că n-am vrea să îmbătrânim. Bătrân ca acei bătrâni de la oraș care țipă la copii

să nu mai calce pe iarbă; doar că aici bătrâneţea nu însemna doar să devii o pacoste, ci să ajungi să fii disprețuit. Aici, răul făcut era imens. Călcaseră pe amintiri şi tradiţii, urâţiseră atât de mult din ceea ce aveam eu convingerea că era bun şi frumos în locul acela, iar unul dintre ei, şi asta nu puteam uita nicio clipă, o smulsese pe sora mea din această lume.

Cine erau oare oamenii care trăiau acum aici, mă întrebam. Nu se poate să se fi pripăşit toţi de prin alte părţi. Îmi închipuiam că majoritatea crescuseră în locurile astea şi nu le părăsiseră niciodată, ceea ce făcea indiferenţa lor încă mai strigătoare la cer.

Dar cel mai rău era în partea de vest a ţinutului, acolo unde se exploata pe vremuri cărbunele. Minele de adâncime fuseseră închise de când eram noi copii; tot pe atunci am auzit prima oară expresia „minerit în fâşii" fără să ştiu ce însemna, nici ca procedeu, nici ca implicaţii. Acum însă devenise destul de limpede; resursele de cărbune de suprafaţă fuseseră şi ele epuizate, iar în urmă rămăseseră întinderi mute de steril, brazde nesfârşite de pământ sterp pe care se iveau movile de ţărână fertilă, terenuri încă atât de acide, încât nu creştea nimic pe ele.

Oricât s-ar fi străduit Pădurarul să amintească semințelor cum să răsară.

Nu eram tocmai în dispoziţia potrivită înainte de a încheia ocolul şi de a intra în magazin. Am rămas cu ochelarii la ochi, cum făceam chiar şi în zilele înnorate, atunci când îi supravegheam pe deţinuţi în curtea închisorii, şi din motive identice: îi foloseam ca pe o armură, ca pe ceva care ne apăra şi pe mine, şi pe ei, pentru că nu te alegeai cu nimic bun dacă îţi încrucişai privirile cu ale celorlalţi, dacă îi lăsai să vadă ce crezi despre ce aleseseră în viaţă şi ce azvârliseră în urmă.

În magazin se înghesuiau o mulţime de cumpărători de weekend şi pe unde te uitai vedeai numai oameni bolnavi. *Drogaţii ăia care au făcut ravagii pe aici, cică nu e de glumă cu ei*, aşa ne

avertizase doamna Tepovich, şi, după cum se vedea, nu era de glumă nici cu metamfetamina. Îi recunoşteam amprenta – unii deţinuţi încă o purtau când erau transferaţi din arestul poliţiei locale în penitenciar – şi, chiar dacă nu o regăseam pe toate feţele din supermarket, era prezentă îndeajuns ca să-mi justifice temerea că lucrurile aveau să meargă din ce în ce mai rău pe aici. Când un trup este pe jumătate mâncat de lepră, sunt prea puţine speranţe pentru cealaltă jumătate.

Aceia care arătau cel mai rău se drogau, fără îndoială, de ani buni, aveau feţe acoperite de cruste şi oase subţiate. Cu dinţii ca pietrişul sfărâmicios, arătau de parcă ar fi băut energizante pe bază de acid sulfuric, care îi măcina din interior. Ceilalţi, agitaţi şi mereu la pândă ca şobolanii, aveau să ajungă la fel. Tot ce trebuia să afle despre ziua de mâine era scris pe pielea vecinilor lor.

Toate astea aveau ca efect surprinzător ştergerea diferenţelor dintre indivizi.

Din ce îmi aminteam eu de când eram copil şi veneam pe aici în vizite, bărbaţii mureau mai repede decât femeile, adesea cu mulţi ani mai devreme. Erau zdraveni ani întregi, ca uliii din deşert, apoi îi ajungea câte o boală şi în scurtă vreme îi doboara. Lucraseră în mină şi se aleseseră cu pete negre pe plămâni sau cu spinările distruse încet, cu fiecare zi-lumină petrecută acolo, sau ignoraseră cu încăpăţânare mici simptome, ajungând la doctor cu zece ani prea târziu. În schimb, femeile se tăbăceau ca pieile şi îşi continuau viaţa fără ei. Devenise o regulă. Acum lucrurile nu mai stăteau aşa. Cursa spre mormânt părea să dea şanse egale tuturor.

La întoarcerea acasă am constatat că aveam un vizitator; asta m-a surprins, căci pe alee nu era nicio maşină. Am intrat prin bucătărie, iar Gina mi-a azvârlit peste umăr o privire gen unde-ai-fost-până-la-ora-asta, pe care parcă o furase de la fosta mea nevastă. Erau aşezaţi la masa din bucătărie, cu cănile de

cafea golite dinainte, iar Gina arăta ca și când ar fi trecut de limita răbdării de vreo douăzeci de minute.

Nu știam de unde să-l iau, dar oricine era, cu siguranță că nu arăta la fel când eram noi copii, cu aceeași barbă neagră, cu mandibulă protuberantă și burtă uriașă.

– Ți-l amintești, cred, pe Ray Sinclair, a zis Gina, apoi a ciocănit cu degetul în ușă și pe dată mi-am amintit: strănepotul doamnei Tepovich.

Venea să se joace cu noi în rarele ocazii când nu era ocupat cu treburi și ne fusese bună călăuză prin păduri – știa unde cresc toate fructele sălbatice și când sunt bune de cules și cunoștea cele mai tari locuri de scăldat, acolo unde se lărgea îndeajuns albia pâraielor. Când am dat mâna cu el am avut senzația că strâng o mănușă de baseball.

– Treceam pe la mătușa Pol să-i las niște vânat. Ea mi-a spus că sunteți aici, a explicat el. Condoleanțe pentru pierderea lui Evvie. Mătușa Pol o aprecia foarte mult.

Am așezat în cămară laptele, costița și celelalte; Gina s-a scuzat și a șters-o din încăpere, motivând că rămăsese în urmă cu treburile prin nu știu ce cameră sau șifonier, în timp ce eu și Ray ne achitam de obligația de a face puțină conversație.

– Pe ce ai pus ochii? a întrebat. Așa, ca amintire, vreau să spun.

– Nu știu încă. Poate pușca de vânătoare a bunicului, dacă o găsesc.

– Mergi des la vânătoare?

– N-am mai fost de pe vremea când mă lua cu el. Iar după ce m-am întors din armată... să zicem că nu prea am mai avut chef să ochesc și să trag într-o ființă vie.

La slujbă luasem calificative bune în timpul tragerilor, numai că acolo erau doar ținte, care nu zbiară, nu sângerează și nici nu se târăsc pe burtă încercând să scape cu viață.

Am reluat, ridicând din umeri:

– Dar mă gândesc că, dacă aș avea o pușcă veche ca aia, cu o istorie a ei, cine știe... Aș fi putut s-o cer după moartea bunicului, dar n-ar fi fost lucrul cel mai bun. Nu că se ducea bunica la vânătoare, dar, cum rămăsese singură aici, avea mai multă nevoie de ea decât mine.

A dat aprobator din cap.

– Mai ales după ce s-a întâmplat cu sora ta.

L-am privit aparent în treacăt, apoi mi-am dat seama că nu-mi scosesem ochelarii de soare, la fel ca la magazin. *Ai fi putut fi chiar tu*, am zis în gând. Nu aveam niciun motiv să gândesc asta, dar când o moarte rămâne neelucidată, când cadavrul nu mai este găsit, nu se poate să *nu* îți treacă un astfel de gând prin minte când te uiți la anumiți oameni, cei care locuiau prin apropiere, erau prezențe obișnuite și ne cunoșteau de mult. Cei despre care nu mai știi de fapt nimic altceva. Dacă Ray știa pe vremuri unde creșteau fructele de pădure, cu siguranță ar ști și unde să îngroape o fată.

– Mai ales atunci, am întărit eu.

– Am spus ceva nepotrivit? a întrebat. Dacă da, îmi cer scuze.

Părea sincer, dar eu de ani buni tot aveam parte de sinceritate. *Nuu, șefu', nu știu cine a ascuns cuțitu' ăla în patul meu. Nu eu, șefu', n-am eu nicio treabă cu punga aia de pruno*[1]. Toți erau sinceri până în străfundul sufletelor lor putrede.

Ceilalți paznici de închisoare mă preveniseră de la început: *O să vină o vreme când o bănuiești că toată lumea e vinovată de ceva.*

Refuzasem să cred: *Nu, eu știu cum să las problemele de serviciu la serviciu.*

Acum le spuneam și eu paznicilor începători același lucru.

---

[1] Vinul închisorii, băutură alcoolică preparată în pungi de plastic din fructe, zahăr, pâine și apă fierbinte (n. tr.).

Mi-am scos ochelarii.

– N-ai zis nimic nepotrivit. Peste așa ceva nu treci niciodată definitiv. Timpul nu vindecă rănile, doar îngroașă cicatricele.

Am deschis ușa cu plasă și am privit afară, inspirând parfumul auriu de frunze încălzite de soarele zilei de toamnă.

– Nu mai e cum era pe vremuri prin părțile astea, nu?

A ridicat din umeri.

– Unde mai e ca pe vremuri?

L-am invitat să mă urmeze pe verandă. M-am întors cu fața spre soare, am închis ochii și am rămas așa, ascultând sunetul calm și cuprinzător ce contopea cântece de păsări și vaste spații deschise. Măcar sunetele rămâneseră la fel.

– Azi, la magazin, nu-mi ajungeau degetele de la mâini ca să-i număr pe cei pentru care aș pune pariu că se curăță în următorii cinci ani. Cum a început toată treaba asta?

Ray m-a fixat din priviri. Știam asta chiar și așa, cu ochii închiși. Și simțisem la fel de clar ca și când mi-ar fi băgat degetele în ochi. Când am deschis pleoapele și l-am privit, arăta exact așa cum mi-l închipuisem.

– Acum ești un soi de ofițer la Narcotice, nu-i așa, Dylan? a întrebat.

– Nu, la un penitenciar. Nu bag oamenii în pușcărie, încerc doar să mențin ordinea printre cei care au ajuns deja acolo.

Și-a îndesat mâinile în buzunare legănându-se înainte și înapoi și privind în depărtări.

– Păi... cred că a început așa cum începe toate. Încetul cu încetul. E o chestie legată mai ales de spațiu. Distanță, izolare. Avem din belșug. Și timp. Tot din belșug.

Unchiului său nu-i prisosea timpul, din câte țineam eu minte. Domnul Tepovich abia dacă avea timp să facă toate câte le avea de făcut. La fel și bunicul meu. Mă întrebam de unde venise de atunci tot timpul ăsta care trebuia umplut.

– Oare în câte locuri se face metamfetamină pe aici?

– Habar n-am. Știu doar ce aud de la alții. Și nu aud prea multe. *N-am cum să vă ajut, șefu'. Nu știu nimic despre asta.*

– Dar dacă ai avea norocul să întrebi persoana potrivită, a continuat Ray, probabil ți-ar zice că ăsta e singurul lucru pe care a fost în stare să-l facă în viață. Singurul care i-a reușit.

Copacii șopteau și frunzele se ștergeau de tărtăcuțele transformate în căsuțe pentru păsări.

– Ar merge până acolo încât să spună că e o îndeletnicire binecuvântată.

La asta nu mă așteptasem.

– Binecuvântată de cine?

Aici a șovăit, iar nesiguranța mi s-a părut singura lui manifestare sinceră de când porniserăm pe panta asta a discuției.

– De forțele care există, presupun. Nu guvernul sau alte forțe de genul ăsta. Ceva... superior, vreau să zic.

A dat capul pe spate, împingându-și înainte falca masivă și barba țepoasă, și a privit încruntat spre cer.

– Să presupunem că există un loc în inima pădurii unde e puțin probabil să ajungă cineva din întâmplare. Un loc care nu e prea mare, dar nici foarte ferit. Să mai zicem că se organizează o echipă de căutare din departamentul șerifului. Ajung la cinci-șase metri doar, însă nu văd nimic. Să zicem că se întâmplă la fel și cu un grup de indivizi în uniformă pe care scrie DEA[1]. Pur și simplu trec toți mai departe, ca și când acolo n-ar fi nimic.

Încerca să spună ceva, dar nu știam sigur ce anume. Poate că nu știa nici el.

---

[1] Agenție federală subordonată Departamentului Justiției, însărcinată cu lupta împotriva traficului și consumului de droguri în Statele Unite (n. tr.).

Se zice că, dacă petreci multă vreme în preajma unei închisori, ajungi să vezi lucruri ciudate și imposibil de explicat; eu nu le văzusem, dar auzisem relatări. Poate că și Ray auzise și căuta să... ce, să se facă înțeles de cineva?

– Nu știu cum s-ar putea descrie așa ceva, dacă nu ca fiind binecuvântat.

– Pentru o persoană care nu prea aude multe lucruri, ai niște intuiții surprinzătoare.

A coborât din nou privirile în pământ, iar pe față i s-a reașternut masca dinainte.

– Poate că țin urechea lipită de pământ ceva mai mult decât las să se înțeleagă.

S-a strecurat pe lângă mine, îndreptându-se către casa mătușii lui.

– Te las, Dylan, ai grijă. Și, încă o dată, condoleanțe pentru pierderea lui Evvie.

– Auzi, Ray? E o întrebare tâmpită, totuși, ai aflat vreodată de la mătușa ta Polly, de la bunica sau de la mama ta, ți-a povestit careva din ele despre un personaj numit Pădurarul?

A clătinat din cap.

– Nu. Deși am văzut tot soiul de *pădureți*.

S-a mai îndepărtat cu câțiva pași, apoi s-a oprit din nou, ca și când i-ar fi revenit în minte ceva la care nu se mai gândise de douăzeci de ani.

– Acum că ai adus vorba, îmi amintesc o poveste spusă de mătușa Pol despre unul de-i zicea Oase-de-Lemn. Era ceva cam fără noimă. „Înalt până la nori, mic cât o alună", aiureli de genul ăsta. Știi, babele și poveștile lor.

– Așa e.

Părea că încearcă să recompună amintiri din fragmente împrăștiate.

– Era o parte care ne speria cel mai tare și despre care ea jura pe toți sfinții că e adevărată, de pe vremea când era ea copil. Zicea că erau unii care aveau o distilerie ilegală și care se îmbătaseră cu propriile rezerve de băutură, lăsând nesupravegheat un foc de tabără care încă ardea mocnit. Au ars câteva hectare de pădure, niște terenuri cultivate și două-trei case. Mătușa povestea că au fost găsiți așezați la rând, cu brațele și picioarele strivite și străpunse de bețe rupte din copaci... ca un fel de sperietori.

De aici numele de Oase-de-Lemn. Întotdeauna am crezut că vrea doar să bage frica în noi, ca să nu uităm să ne facem treburile în gospodărie.

– Mie, unul, nu mi-ar fi trebuit mai mult, am recunoscut.

A râs.

– Te asigur că nici pe mine nu trebuia să mă aștepte prea mult vacile la mulsul de dimineață.

A redevenit serios. S-a scărpinat în barbă cu mâna lui mare.

– Cum ți-a venit să întrebi despre așa ceva?

Am arătat cu mâna spre casă.

– Știi cum este când te apuci să scotocești așa printr-o casă. Toate lucrurile pe care le miști din loc dau la iveală alte amintiri.

Mai târziu, m-am tot gândit la ce spusesem când intrasem în casă cu Gina și mă uitasem la fotoliul bunicii: că arăta ca și când terminase de citit cartea, o pusese deoparte și hotărâse împăcată că era bine să moară în acea zi. E genul de scenariu care te consolează, dar poate chiar așa se întâmplase. Știa de fiecare dintre noi, nepoții și strănepoții, deși eram împrăștiați care încotro. Era la curent cu faptul că urma să-mi iau o vacanță, care avea să coincidă cu cea a Ginei. Iar noi doi eram preferații ei. O știa până și doamna Tepovich. De aceea sunt ispitit să cred că bunica spera că, dacă totul ar fi fost bine potrivit, eu și Gina aveam să fim primii care să scotocim prin casă. N-ar fi vrut ca asta s-o facă mama. N-ar fi vrut nici ca tata să urce

în pod înaintea altora. Unele lucruri sunt prea crude, indiferent câtă dragoste zace în spatele lor. Poate că se gândise că noi doi eram mai capabili să înțelegem și să acceptăm. Fiindcă eram preferații ei și, deși mama crescuse aici, la fel ca unchii și mătușile mele, ei erau mai feriți de necazuri decât noi, nepoții ei.

Liniștea plăcută a după-amiezii de sâmbătă s-a frânt brusc, pe când Gina și cu mine ne aflam în colțuri diferite ale casei. Eu eram în cămară, uitându-mă printre conservele de anul trecut, și descoperisem un borcan cu filet, plin cu monede când a ajuns până la mine un strigăt tremurat. M-am gândit că dăduse peste vreun raton mort sau peste vreun cuib cu veverițe deja mumificate, genul de lucruri pe care le descoperi uneori în podurile caselor de țară.

Dar când a venit după mine, fața Ginei era palidă, iar glasul îi ajunsese atât de stins, încât abia îl auzeam. *Shae*, spunea glasul, sau cel puțin asta încerca să spună. *Shae*. Încă o dată și încă o dată, cu mult chin și cu privirea rătăcită. *Shae*.

N-am crezut-o. Am urcat treptele scării pliabile care ducea la pod. N-am crezut-o nici când călcam pe scândurile negeluite care scârțâiau sub pași, încovoindu-mă sub panta acoperișului, înconjurat de întuneric și pânze de păianjen și miros de praf așternut timp de un veac. Dar după cinci sau poate douăzeci de minute de stat acolo în genunchi, a trebuit s-o cred, chiar dacă nimic nu mai avea nicio noimă.

Era lumină, atâta câtă lăsau să pătrundă cele câteva mici ferestre triunghiulare de pe creasta acoperișului. Și era și aer, care se strecura prin niște grilaje de ventilație aflate la cele două capete ale podului. Iar trupul surorii mele era acolo, pe un pat improvizat, între un cufăr vechi și o stivă de cutii de carton, acoperit cu un cearșaf care fusese tras în jos, până la piept. Nu era prăfuit, nici deocolorat. Era alb, curat, spălat de curând. Opt

ani spălase giulgiurile nepoatei ei moarte – mintea mea nu reușea să cuprindă gândul ăsta, iar inima nu voia decât să stea în loc.

Încetul cu încetul mi-am dat seama de un lucru: după opt ani de la moarte, Shae ar fi trebuit să fie de nerecunoscut. În cel mai bun caz, s-ar fi mumificat în căldura uscată a podului, s-ar fi zbârcit ca o păstaie. În cazul cel mai rău, n-ar fi rămas din ea decât resturi și oase și mătasea blond-roșcată a părului. Eu însă nu puteam decât să spun că părea mult, mult mai slabă; iar când i-am atins obrazul, pielea îi era netedă și rigidă, dar moale, ca lutul proaspăt frământat. I-am atins obrazul și aproape că mă așteptam să deschidă ochii. Avusese nouăsprezece ani atunci, tot nouăsprezece avea și acum. Trecuseră opt ani, și ea rămăsese de nouăsprezece. Nouăsprezece ani și moartă, dar neputrezită. Era întinsă pe o pătură care acoperea o saltea de ierburi sălbatice. Cu ierburi dedesubt și împrejur. Un alt cearșaf fusese umplut cu mănunchiuri și rămurele și înfășurat lejer în jurul ei, ca un lințoliu. Mirosul lor, un parfum înțepător și aromat de câmpuri și copaci, îmi stăruia în nări.

– Crezi că bunica a făcut asta? Gina venise în spatele meu și se lipise de mine. Nu ce vedem aici, că în privința asta n-am îndoieli. Vreau să zic, crezi că ea a omorât-o? Nu intenționat, desigur, poate a fost un accident și pe urmă pur și simplu nu a îndrăznit să ne spună nouă, celorlalți?

– În momentul ăsta nu știu ce să cred.

Am dat la o parte niște vechituri ca să fac mai multă lumină acolo unde zăcea. Pielea îi era albă ca porțelanul și mată, lipsită de strălucirea vieții. Pe celălalt obraz și pe maxilar se vedeau dungi de un vinețiu pal, ca niște zgârieturi care nu se mai vindecaseră. Cu grijă, ca și când aș fi putut să-i mai provoc durere, i-am întors capul dintr-o parte în alta, pipăindu-i gâtul și țeasta mai sus de ceafă. Nu păreau să existe răni, cu toate că pielea gâtului era de un alb mai pătat.

– Fii bună, am rugat-o, și controlează și restul corpului.

Gina a făcut ochii mari:

– Eu? De ce eu? Tu ești paznicul cel dur de la pușcărie.

Abia atunci mi-am dat seama că totul se întâmpla cu adevărat, fiindcă doar când tragedia este reală îți trec prin minte tot felul de prostii la momentul nepotrivit. *Ofițer de penitenciar,* îmi venea să zic. *Nu ne place să ni se spună paznici.*

– E sora mea. Și e încă adolescentă, am spus, lăsând gândul nerostit. Nu se cuvine să... ea nu m-ar lăsa să o fac.

Gina s-a apropiat și eu m-am tras într-o parte și m-am întors cu spatele, ascultând foșnetul așternuturilor de bumbac și trosnetul plantelor uscate. Privirile îmi rătăceau în jur și am zărit capcane pentru șoareci, una pregătită, una închisă, și dacă se vedeau două mai erau, cu siguranță, și altele. Tot bunica făcea și asta. Punea capcane ca să se apere de șoarecii de câmp. S-a auzit glasul tremurător al Ginei.

– Este, ah... Spatele, fesele, dosul piciorelor, toate sunt negre-vineții.

– Acolo a băltit sângele. E normal.

Cel puțin părea că nu murise de pe urma unei hemoragii.

– E singurul lucru normal de până acum, am adăugat.

– Ce anume trebuie să caut, Dylan?

– Leziuni, răni... Ne putem da seama cum a fost lovită?

– Are o tăietură la șold, adâncă până la os. Și picioarele sunt pline de zgârieturi. Și abdomenul. E străbătut de niște dungi care seamănă cu... nu știu... rosătura unei funii, poate?

Am simțit cum se încrâncenează carnea pe mine.

– A fost violată? Cum sunt părțile intime?

– Mie... mi se par în regulă.

– Bine. Acoper-o din nou cum se cuvine.

I-am examinat mâinile și vârfurile degetelor. Avea câteva unghii rupte, cu urme de țărână. La unghiile de la picioare era

o nepotrivire: la un picior erau curate, pe când celelalte aveau aceeași dungă de țărână, ca și când ar fi pierdut un pantof undeva, între viață și moarte. Bunica o curățase, asta se vedea, dar nu răzuise suficient de adânc cu vârful pilei. Poate că era din pricină că atât o ajutase vederea.

Am revenit la gât și la petele alea. Legând între ele punctele, puteai să spui că sunt un fel de dungi. Dacă pielea nu ar fi fost așa de cenușie, gâtul ar fi arătat poate mai rău, încercuit de contuzii palide.

– Dacă ar fi să fac o presupunere, aș zice că a fost strangulată. Și probabil că nu a fost doar strânsă de gât, ci și de mijloc. Cineva s-a purtat cu ea cum se poartă un piton cu prada, înfășurând-o și strângând până când nu mai poate respira.

Am așezat-o frumos pe pat și am învelit-o cu totul, ca să o ferim de praf și s-o lăsăm să se întoarcă la somnul ei lung și ciudat.

– Ce ai de gând? a întrebat Gina.

Cum eu nu am răspuns, a continuat:

– Cel mai bine ar fi s-o îngropăm noi. Va fi secretul nostru. Nu trebuie să mai știe nimeni. La ce ar folosi, dacă ar afla?

Un minut sau două a părut o idee bună. Dar numai atât.

– Crezi că bunica nu știa lucrul ăsta? Nu e că n-ar fi putut s-o facă. Dacă avea destulă putere ca să lucreze grădina și s-o urce pe Shae în pod pe scară, atunci era destul de puternică să-i sape un mormânt. Și în acești opt ani n-am auzit-o niciodată spunând ceva ce m-ar fi putut face să cred c-a luat-o razna. Tu?

Gina a clătinat din cap.

– Nici eu.

– Înseamnă că avea ea un motiv s-o țină pe Shae aici, sus.

Ne-am retras îndreptându-ne spre scară. Încă o noapte, încă o zi nu contau pentru Shae. Și atunci am găsit plicul. Probabil că zburase jos când Gina dăduse la o parte prima oară cearșaful.

Felul cum veți reacționa la ce am de spus depinde de cine va face descoperirea, scrisese bunica Evvie. *În privința asta am speranțele mele și, dacă ele nu se împlinesc, nu vreau să-i insult pe ceilalți pomenind nume; dar cred că știți și singuri cine sunteți.*

Mai întâi, știu ce impresie poate crea treaba asta, dar între impresie și realitate sunt de multe ori nepotriviri.

Trebuie să fiți încredințați de un lucru: viața lui Shae nu a fost curmată de mână de om. Cel mai simplu ar fi fost să anunț poliția și să-i las pe oameni să creadă că a fost o crimă; apoi să-i fac înmormântarea și poate să mă trezesc că se pune totul în cârca vreunui băiat de pe aici, doar pentru că șeriful hotărăște că cineva trebuie să plătească. Eu nu vreau să se întâmple așa. Sunt multe rele de pedepsit prin părțile astea și poate s-ar trăi mai bine, dacă unii ar fi băgați la răcoare chiar și pentru fapte pe care nu le-au săvârșit. Dar nu pot să arunc piatra fără să știu în capul cui va nimeri.

Dacă v-aș spune că Shae a pierit de mâna celui pe care eu l-am numit întotdeauna Pădurarul, unii dintre voi poate m-ar crede, iar cei mai mulți probabil că nu. Faptul de a crede un lucru nu-l face mai adevărat decât este sau mai puțin adevărat, doar îți arată ce ai de făcut mai departe. Dacă v-aș spune că ați putea s-o aveți din nou pe Shae printre voi, mi-ați da suficientă crezare, încât să încercați?

În acea seară, în bucătărie, peste masa acoperită cu mușama roșie, Gina și cu mine ne-am luat la ceartă. Ne-am certat multă vreme. E ceva firesc între frați și surori, dar o pot face la fel de bine și verii între ei.

Ne-am contrazis în privința a ce era adevărat în toată povestea. Și a ceea ce nu putea fi adevărat. Nu era atât o împotrivire între noi, cât o neînțelegere a fiecăruia cu sine și cu ceea ce soarta ne trântise în față.

Cel mai mult însă ne-am contrazis în legătură cu cât de departe se putea merge de dragul familiei.

Nu a fost ușor să trăiesc cu taina asta pe suflet. Ce i s-a întâmplat lui Shae a fost nedrept. Lumea de prin părțile astea știa odinioară că, orișicum am numi-o, trăiește cu adevărat o ființă vie în păduri și pe câmpuri, bătrână ca veacurile și pe jumătate sălbatică, deși puțini au fost aceia care să aibă norocul sau nefericirea să o vadă vreodată. Întotdeauna știam că, dacă ne purtăm bine cu acea ființă, și ea avea să se poarte bine cu noi. Dar sărmana Shae a plătit pentru răutățile altora.

Avusese intenții bune, știu. Nu e niciun secret că locurile astea sunt lovite de o nenorocire care bântuie tot ținutul de la un capăt la altul. Așa că, atunci când Shae a descoperit în pădure o rulotă unde se prepara otrava aia, singurul ei gând a fost să deseneze o hartă și să anunțe poliția.

N-am să uit cât voi trăi acea vară, singura, de altfel, când au venit aici toți nepoții, și noaptea în care micuța Shae a mărturisit că l-a văzut pe Pădurar. Nu știu de ce i s-a îngăduit la vârsta ei de atunci să vadă lucruri pe care cei mai mulți nu le văd într-o viață; dar nicio clipă nu m-am îndoit că spune adevărul. Am crezut-o.

Singurul lucru la care mă duce mintea este că, de îndată ce Shae s-a hotărât să anunțe la poliție prezența rulotei și ce se întâmpla înăuntru, Pădurarul i-a citit în suflet și a hotărât să o abată de la planul ei.

Duminică am umblat singur jumătate de zi, încercând să aflu ce anume descoperise Shae, dar nu mă puteam călăuzi decât după harta făcută de ea. Nu aveam de unde să știu dacă fusese exactă măcar la vremea când o desenase; iar pădurile, la fel ca toate lucrurile vii, se schimbă neîncetat în timp. Copacii cresc și sunt doborâți, pâraiele își schimbă cursul, hățișurile închid potecile altădată vizibile ca niște alei.

Iar cine instalase rulota acolo avusese la dispoziție opt ani să o mute în altă parte. Se părea însă că lipsise motivul de a o face.

Aveam cu mine harta, iar în spate duceam un mănunchi de bețe; și, ca orice vânător, aveam o pușcă – nu pe a bunicului, căci aceea încă nu ieșise la iveală, și atunci am luat-o pe cea pe care o căram din obișnuință în portbagaj, în caz că îmi trebuia la slujbă. Doar că uneori vânătorii se întorc acasă cu mâna goală.

Cel puțin am revenit cu o idee mai clară despre ce îmi mai era necesar înainte de a porni din nou în căutare.

Nu vreau să spun ce am văzut, dar a fost de ajuns să-mi dau seama că nu era om acela care folosise toate viețele alea ca s-o târască spre locul unde fusese băltoaca porcilor, prea iute ca să mă pot ține după ei.

Până când i-am ajuns din urmă, strânsoarea îi curmase viața. Nu a făcut-o de dragul de a-i apăra pe oameni. Cred că vrea ca blestemul să nu se sfârșească până când nu-i va secera pe toți cei atinși de el și nu vor rămâne în ținutul nostru decât oameni care vor avea din nou respect pentru locurile astea.

Mai nou, umblă zvonul că oamenii care au adus nenorocirea se cred la adăpost de brațul legii, fiindcă nu li se pot dibui ascunzătorile. Ei bine, eu vă spun că asta e numai pentru că Pădurarul are în plan o pedeapsă mai cruntă decât orice om al legii și de aceea așterne un văl peste ochii celor veniți din afară să cerceteze.

Dar Shae a văzut întotdeauna pădurile cu alți ochi.

– Îți mai aduci aminte cum o numea bunica? m-a întrebat Gina.

Am recunoscut rușinat că nu.

– Micul nostru spiriduș al pădurilor.

Apoi, ca să mă facă să mă simt mai bine, a adăugat:

– Băieții nu țin minte lucruri din astea. E o chestie de fete.

– Poate, m-am învoit eu și am dat din nou pătura la o parte să verific încă o dată fața surorii mele.

Petrecusem ultimele ore înspăimântat la gândul că poate podul bunicii era vrăjit și, odată ce o scoteam pe Shae în lumea de afară, cei opt ani în care descompunerea o ocolise aveau s-o ajungă în sfârșit din urmă. În loc de asta însă, vraja o însoțise. Sau poate că Pădurarul, care ne spionase de-a lungul celor câtorva kilometri câți străbătuserăm prin pădure cu povara noastră, știa acum și ce e în sufletele noastre și ne-a ridicat vălul de pe ochi. Oricum ar fi fost, urmasem din nou drumul indicat pe hartă și de data asta cheia se dovedise a fi Shae.

Încă o dată, n-aveam de unde să știu dacă nu cumva era adâncită într-un vis.

– Crezi că funcționează și de partea cealaltă? a întrebat Gina.

– Ce vrei să spui?

– Dacă ne-am ridica în picioare și cei dinăuntru s-ar uita afară, oare ne-ar putea vedea acum? Sau s-ar uita fix spre noi, dar nu ar vedea decât copaci?

– Ăsta chiar că e un lucru pe care nu vreau să-l verific.

Rulota era destul de mică pentru a fi remorcată de o camionetă, dar destul de încăpătoare pentru ca doi sau trei oameni să petreacă o zi înăuntru fără să se împiedice prea rău unul de altul. Stătea cuibărită într-o scobitură săpată în spatele unei ridicături de pământ, vopsită în verde și maro cu un model de camuflaj, acum aproape șters. Pe vremuri, ocupanții ei o îmbrăcaseră într-o plasă de nailon, prin ochiurile căreia se petreceau crengi și plante agățătoare, dar acum se vedea că nu se mai sinchisise nimeni s-o facă, iar plasa era aici lăsată, dincolo căzută cu totul. Rulota era dotată cu generator de curent electric și instalație de gaz cu propan. Din plafonul rulotei ieșeau niște țevi care în tot timpul ăsta fumegaseră, zvârlind aburi ce de multă vreme nu mai lăsau vegetația să crească în imediata apropiere.

În cele din urmă, aburul n-a mai ieşit şi după câteva minute s-a auzit zgomot de încuietori din interiorul rulotei. Apoi uşa s-a deschis brusc şi au apărut doi bărbaţi. Au făcut câţiva paşi, şi-au scos măştile care le acopereau feţele şi le-au atârnat de gât. Păreau bucuroşi să inspire aerul răcoros de toamnă.

I-am şoptit Ginei să rămână pe loc şi să nu se mişte, apoi am ieşit din ascunzătoare şi m-am îndreptat cu paşi mari spre luminişul aflat între noi, şi parcă celor doi le-a luat mai mult decât ar fi trebuit să-mi observe prezenţa. Aveau amândoi pistoale atârnate la şold, dar părea să le lipsească instinctul de a-şi duce mâna la ele.

Sus, deasupra capetelor noastre, copacii s-au cutremurat, deşi nu simţeam şi nici nu auzeam vreo suflare de vânt.

– Salut, Ray, am strigat, îndreptând spre ei ţeava puştii de la nivelul cotului.

– Dylan, a rostit el cu lehamite amestecată cu dezgust. Şi eu, care te-am crezut când ai zis că nu eşti de la Narcotice!

La un moment dat mă întrebasem dacă nu cumva trecuse pur şi simplu să-şi viziteze mătuşa şi Shae bănuise ce era cu el şi îl urmărise până aici, dreaptă şi cutezătoare cum ştia ea să fie.

L-am măsurat din priviri pe tipul deşirat şi tuns milităreşte care îl însoţea.

– Cine e tipul de lângă tine?

– Ăsta? E Andy Ellerby.

– Mai e cineva înăuntru?

Barba fioroasă a lui Ray parcă s-a zbârlit deodată.

– Ştii, probabil, la fel de bine ca mine că nu e nevoie de mai mult de două persoane ca să prepari metamfetamină.

A scurmat în pământ cu pantoful.

– Hai, Dylan, rădăcinile tale sunt aici. Nu poţi să faci aşa ceva. Hai să ajungem la o înţelegere, ce zici?

M-am uitat la însoţitorul lui. Ca şi Ray, avea de jur împrejurul feţei şi la rădăcina părului o dungă roşie, de la masca de gaze prinsă prea strâns. S-a holbat duşmănos la mine.

– Andy Ellerby, ne-am cunoscut în copilărie?

A întors capul într-o parte şi a scuipat.

– Ce contează dacă ne cunoşteam sau nu, odată ce nu mai ţineai minte cum mă cheamă?

– Bine, atunci, am răspuns. Asta simplifică un pic lucrurile.

Am dus iute puşca la umăr şi am constatat că, atunci când era vorba de ceva important, ca acum, puteam din nou să ochesc o fiinţă vie şi să apăs pe trăgaci. Distanţa era suficientă pentru ca încărcătura cartuşului de calibrul 12 să se împrăştie pe o suprafaţă de mărimea unei forme de prăjitură. Andy a fost lovit în piept şi proiectat în peretele rulotei cu atâta forţă, încât s-a îndoit. Încărcasem arma cu încă trei cartuşe identice, dar nu am mai avut nevoie de ele, aşa că am tras închizătorul ca să eliberez tubul şi apoi următoarele trei cartuşe. Ray se uita buimăcit cum cădeau pe pământ cartuşele netrase. Mâna i-a tresărit când şi-a amintit de tocul prins la brâu, dar între timp eu armam al cincilea cartuş, care l-a nimerit chiar sub stern, acolo unde începea să se bombeze pântecele.

A ridicat privirea spre mine, cum zăcea la pământ, chinuindu-se să respire cu horcăituri stridente. A pipăit locul unde îl nimerisem, fără să înţeleagă cum de palmele nu îi erau pătate de sânge.

– Cartuşe cu bile, i-am explicat eu. Le folosim pentru păstrarea ordinii. Nu poţi să măcelăreşti un grup de oameni cu cuţite artizanale, chiar dacă e vorba de o adunătură de brute.

Am îngenuncheat lângă el şi i-am smuls pistolul de la cingătoare înainte să-şi amintească de el, apoi l-am azvârlit. Gina ieşise din ascunzătoare, mi se strecurase în spate cu braţele

înfăşurate în jurul taliei şi ne privea cu cel mai cumplit amestec de speranţă şi spaimă pe care îl văzusem vreodată.

– Ştiu că n-ai vrut şi că nici măcar nu ai ştiut că tu ai făcut-o, dar din cauza ta sora mea nu a apucat să împlinească douăzeci de ani.

Am oftat, mi-am dat capul puţin într-o parte privind lumina care scădea şi am ascultat zvonul a tot ce era viu, fie văzut, fie nevăzut.

– În fine... poate îi va împlini la anul.

Am scos de la brâu cuţitul de vânătoare când el gâfâia îngrozit; am strigat la Gina să-mi aducă legătura cu beţe cioplite din castan porcesc, pe care bunica le ascuţise probabil cu mulţi ani în urmă, şi ciocanul cu cap din fontă care stătuse agăţat de peretele şopronului.

Ar fi mers mai uşor cu fierăstrăul bunicului, dar unele lucruri nu trebuie dobândite cu uşurinţă, şi sunt împrejurări în care vechile metode sunt cele mai bune.

L-am bătut pe umăr pe Ray şi mi-a venit în minte băiatul îndesat care ne arătase cei mai graşi mormoloci pe care-i văzuserăm vreodată şi locurile cu cele mai gustoase fructe de pădure.

– Deşi nu mai contează, află că speram să nu fii tu cel care iese pe uşa aia.

Dacă vreţi ca Shae să fie înapoiată familiei, trebuie făcute câteva lucruri şi vă previn că e o treabă urâtă. Dylan, dacă citeşti rândurile astea, află că numai pe tine te-am crezut vreodată în stare de acea dragoste şi tărie de care e nevoie ca să săvârşeşti asta fără să dai înapoi. Dacă mai ai în tine şi credinţa semănată în verile petrecute aici, asta e altă poveste. Mă gândeam că e un fel de pod pe care aveam să-l trecem la vremea potrivită.

Dar pe urmă tu te-ai întors din război şi nu ştiu ce ai văzut sau ai făcut acolo, dar nu erai în firea ta şi mi-am dat seama că

nu e momentul să îți cer ce voiam. Nu știu cum s-a făcut, dar nu era niciodată momentul prielnic.

Așa că, dacă ar fi să-ți spun că mă obișnuisem să o am pe Shae în preajmă, chiar în starea în care se afla, poate că vei înțelege și nădăjduiesc că mă vei ierta.

Fiindcă ea parcă n-a plecat niciodată cu totul.

Pădurarul nu i-a vătămat trupul atât de rău cât ar fi putut, iar sufletul cred că i l-a păstrat. Convingerea mea este că nu i-a luat viața de tot, ci doar a vrut s-o țină la el o vreme.

Fiindcă, altfel, de ce s-ar mai fi obosit Pădurarul s-o aducă înapoi acasă?

Sora mea îl văzuse o dată pe Pădurar, sau cel puțin a spus că-l văzuse uitându-se la două căprioare, și știuse că nu era vânător, fiindcă vânătorii nu pun pe picioare căprioare moarte pentru ca apoi să le dea din nou drumul în inima pădurii.

În viață dai și primești. Există un echilibru în toate. Era singura lege căreia niciunul dintre noi nu i se putea sustrage. Uneori se plătea viață pentru viață; dar dacă Shae chiar văzuse lucrurile de care spunea, mă întrebam ce anume *nu* văzuse – a cui viață o luase zălog Pădurarul, în schimbul vieții căprioarei.

Pe când duceam la îndeplinire cea mai urâtă sarcină din viața mea, mă gândeam la contrabandiștii ăia din povestea pe care doamna Tepovich i-o spusese lui Ray când era copil – cum dăduseră foc unei păduri și unor terenuri cultivate și sfârșitul grotesc de care avuseseră parte. Dar bunica Evvie avea, după cum s-a dovedit, o altă explicație pentru cele întâmplate și pentru felul cum pădurea și pământurile acelea s-au refăcut așa de repede după incendiu.

– Îmi spuneai, Ray, de povestea mătușii tale Pol despre Oase-de-Lemn. În esență e adevărată, doar un singur lucru ți l-a relatat greșit. Sau poate a vrut să primești lecția, dar să fii cruțat de partea cea mai cumplită. Cât despre bucățile de lemn

puse în locul oaselor... Pădurarul nu face așa ceva... este darul pe care așteaptă să i-l facem noi.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care i le-am spus lui Ray.

Indiferent ce era adevăr sau minciună în restul poveștii bunicii Evvie, eram sigur de un lucru: ea n-ar fi mințit niciodată spunând că bunicul luase parte la o astfel de judecată cumplită pe vremea când era foarte tânăr, în stare să învârtă cu ușurință un ciocan de fontă.

La fel cum trebuie să fi făcut și el, am tăiat și am tranșat, am bătut și am împins, grăbindu-mă să isprăvesc înainte să se stingă pe cer ultima rază de lumină aurie tomnatică, până când am meșterit ceva ca o sperietoare răstignită. Sângele lucea și picura din ea, dar oricât de înfricoșătoare era priveliștea, văzusem lucruri încă mai rele în război. Când m-am tras înapoi să o privesc, învăluit în vacarmul nemărginit al pădurilor mute, mi-am dat seama că încrederea bunicii mele în puterea mea de a îndeplini o astfel de sarcină nu era tocmai un compliment.

Gina nu se uitase la ceea ce făceam, nu putuse nici măcar să asculte; îi cântase lui Shae, orice cântec care îi trecuse prin minte, în timp ce îi pregătea trupul. O culcase între rădăcinile unui stejar uriaș, ghemuită pe un pat de frunze și acoperită cu un înveliș de plante târâtoare și lăstari. Hotarul dintre ce știa și ce simțea că trebuie făcut se ștersese, dar totul arăta așa cum trebuie. Când totul a fost gata, s-a înfășurat tremurând în pătura care fusese a lui Shae; iar eu, după ce m-am spălat de sânge în rulotă, am ținut-o strâns în brațe și ea a plâns dintr-o sută de motive, toate întemeiate. Apoi am aprins un foc și ne-am pus pe așteptat.

Ne lăsăm cuprinși de speranță, dar în același timp găsim explicații. Nu se putea ști de ce mormanul de frunze a început să foșnească, de ce a trosnit nuielușa aceea – putea fi orice. Flăcările pâlpâiau și umbrele dansau pe când în noapte ceva ne

veghea – ceva îndeajuns de înalt ca să i se încurce norii prin plete, îndeajuns de mic să încapă într-o ghindă, iar pădurea creştea şi descreştea în ritmul amplu al respiraţiei sale adânci şi gânditoare.

Mai întâi o mână sau poate fusese un picior... ceva s-a mişcat, prea voit, prea omenesc pentru a găsi cine ştie ce alte explicaţii. Trecuseră opt ani de când nu-i mai auzisem vocea, dar am recunoscut-o imediat în tusea care răsuna de sub frunziş şi lăstari. Împreună cu Gina am scobit şi am tras şi am îndepărtat frunze; în miezul încâlcit al mormanului pulsa viaţa, şi era acum un singur motiv pentru plâns. Shae a tuşit multă vreme, târându-se îngrozită pe podeaua de frunze, cu membrele prea slabe să o susţină, glasul prea slab ca să ţipe, şi mă întrebam dacă retrăia acele momente de acum opt ani, simţind din nou cum este când mori.

Am ţinut-o amândoi până când, nădăjduiam eu, avea să creadă că este doar un vis.

I-am cuprins faţa în mâini. Obrajii îi erau încă reci, dar focul le dădea îmbujorarea vieţii.

– Ştii cine sunt?

Vocea îi era aspră şi şuierătoare.

– Semeni cu fratele meu... doar că arăţi mai bătrân.

Mai avea dureros de multe lucruri de aflat. Mă întrebam dacă nu cumva cel mai blând lucru ar fi s-o ţinem acolo, acasă, până ce vom fi aflat unul de la celălalt tot ce ni se întâmplase în ultimii opt ani; şi lucrul la care nu mă gândisem până acum era dacă nu cumva era ceva în neregulă cu ea, ceva ireparabil şi aflat dincolo de hotarele răului, şi atunci ar fi fost cel mai bine pentru toţi să o trimitem iar înapoi.

Deocamdată însă eu eram acela care avea de învăţat.

– Du-o înapoi acasă, am îndemnat-o pe Gina. Vin şi eu când o să pot.

M-au privit de parcă le-aș fi trimis în calea lupilor. Dar undeva, cineva aștepta ceea ce tocmai se preparase în rulotă.

– Și să le spuneți să nu pună casa în vânzare. O să am eu nevoie de ea.

Shae a fost cea care, cu înțelepciunea morților, a intuit prima, iar privirea ei întreba: *Ce-ai făcut, Dylan, ce-ai făcut?*

Le-am sărutat pe amândouă pe obrajii reci și m-am întors spre rulotă înainte să-mi slăbească voința și să resping condițiile cele mai tiranice ale pactului.

Fiindcă în viață trebuie să dai ca să primești. Se cere păstrat un echilibru. Și vine o vreme când ne dăm seama că am devenit tocmai ce detestam mai mult. Acum eu eram aducătorul nenorocirilor. Nu era altă cale. Și, cu toate că știam că avea să fie o îndeletnicire binecuvântată, parcă tot nu mureau destul de repede oamenii aceia.

SPUNE-MI CĂ TE VOI REVEDEA

DENNIS ETCHISON

Să zicem că s-a întâmplat cam așa:

Toate peluzele erau uscate și albicioase în ziua aceea. Mașinile stăteau ghemuite pe aleile din fața caselor sau licăreau ca niște miraje lângă bordura străzilor. Vara trecută ei patru încercaseră să prăjească un ou pe trotuar. Anul ăsta încercarea ar avea șanse de reușită. Trecând pe lângă tufa de trandafiri a doamnei Shaede, a zărit un greiere cocoțat pe petalele de un galben decolorat. Când s-a oprit să se uite mai bine, insecta a sărit și i-a căzut la picioare. A studiat-o, avea corpul ca de hârtie și picioare subțiri și articulate, dar nu se mai mișca. Așa că s-a aplecat, a ridicat-o și a strecurat-o cu grijă în buzunarul cămășii.

În momentul acela s-a auzit un uruit în depărtare.

Era un zgomot familiar. Camioneta domnului Donohue avea toba spartă. Și-a ridicat privirea și a văzut-o dispărând la capătul străzii. După câteva secunde o bicicletă a traversat în viteză intersecția, încercând să prindă din urmă camioneta. Spițele scânteiau și roțile șerpuiau pe asfaltul încins.

– David! a strigat ea și i-a făcut semn cu mâna, dar el a pedalat mai departe.

Zgomotul s-a stins în timp ce camioneta se îndrepta către bulevard. Apoi s-a auzit un slab clănțănit metalic undeva, la o stradă distanță. Putea fi o bicicletă trântită la pământ.

A pornit în grabă spre colțul străzii.

Vincent a ieșit din casă cu o cutie de Dr Pepper în mână.

– Unde te duci? a întrebat-o.

– Ai auzit și tu?

– Ce să aud?

Acum nu veneau decât bâzâit de albine și lătratul aspru al unui câine dintr-o curte vecină.

– Cred că era David.

– Ce-i cu el?

– A pățit ceva, a răspuns ea, continuând să înainteze grăbit.

Vincent s-a ținut după ea la pas. Când a ajuns-o din urmă, ea se uita cu privirile încordate spre intersecție.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Nu știu!

– Nu-ți face griji.

A arătat spre cutia de suc.

– Vrei și tu una? Mai am destule în boxă.

– Acum nu!

– Hai că n-a pățit nimic.

– Ba da, uite.

La câteva zeci de metri depărtare, înainte de intersecția cu Charter Way, bicicleta zăcea răsturnată în iarbă, cu roata din față ridicată spre cer și spițele încă învârtindu-se.

David era răsucit sub cadru, cu ghidonul pe piept.

A parcurs în fugă restul drumului și s-a oprit apoi lângă el, așteptând să-l vadă mișcând.

– Nu-i rău, a zis Vincent dând ocol scenei accidentului. Are un șapte de la mine.

– Ăsta nu mai e joc.

L-a cercetat din priviri pe băiatul întins la pământ, i-a examinat unghiul gâtului. Apoi i-a urmărit pleoapele. Rămâneau închise.

– Ba bine că nu! E jocul de vara trecută. Ți-aduci aminte?

S-a lăsat în genunchi și și-a lipit urechea de pieptul lui. Nu-i auzea bătăile inimii. Ca să fie sigură, i-a descheiat cămașa. Apoi și-a plimbat obrazul spre fața lui, până când aproape i-a atins buzele. Nu sufla aer nici pe nas, nici pe gură. De data asta chiar că nu respira deloc.

– Ajută-mă, i-a cerut ea lui Vincent.

– Nu văd niciun strop de sânge.

Aici avea dreptate. Iar bicicleta părea și ea întreagă, ca și când ar fi fost o simplă căzătură.

– David! Mă auzi?

– Pare destul de real, totuși. Până și felul cum și-a prins pantoful la lanț...

– Ai de gând să mă ajuți sau nu?

Vincent a ridicat bicicleta și în timpul ăsta ea s-a chinuit să-i elibereze piciorul. Apoi și-a strecurat brațul pe sub umerii lui David și a încercat să-l facă să stea în șezut.

– David, i-a șoptit, spune-mi că n-ai pățit nimic.

– Bine, bine, s-a înduplecat Vincent, hai că-i dau un opt.

L-a lăsat din nou jos pe David, și-a înfipt degetele în părul lui și l-a lovit ușor cu capul de pământ. Apoi din nou, ceva mai tare. În sfârșit, toracele i s-a umflat și a început să respire. A deschis pleoapele.

– Știam eu că se preface, a zis Vincent.

– Tu ia bicicleta, i-a poruncit ea.

– Totuși, parcă lui Eric îi reușea mai bine.

– Taci odată!

Vincent a apucat bicicleta de coarne și a pornit pe lângă ea pe trotuar. A trebuit să răsucească de ghidon ca să ocolească o moviliță răsărită în iarbă.

– Ce dracu' e ăla? s-a mirat el. Un raton mort?

– Lasă-l în pace!

– Urăsc ființele astea.

Vincent a ridicat piciorul, gata să-l lovească, la fel ca pe o minge de fotbal.

– E un oposum. Ți-am zis să-l lași în pace.

A sărit în picioare, s-a dus lângă Vincent, a apucat animalul de blană și l-a lovit și pe el de pământ. O dată a fost de ajuns. Speriată, mica vietate și-a revenit, s-a zbătut până a scăpat din mâinile fetei și a luat-o la sănătoasa.

– Prefăcutule! i-a strigat Vincent.

– Ia bicicleta, ți-am spus. Ne vedem la el acasă.

S-a întors la David și i-a întins mâna.

– Haide. Te duc până acasă.

David a clipit, încercând să se dezmeticească.

– Tata e acasă?

– Nici nu știam că ai ieșit, s-a mirat de pe verandă bunica lui.

– Iartă-mă.

– Întotdeauna trebuie să spui când pleci.

– Știi unde s-a dus tata?

– Să cumpere o sculă, ceva.

– Aha.

– Intră în casă. Nu arăți prea bine. Poate prietenii tăi vor o băutură răcoritoare?

– Eu nu, s-a repezit Vincent.

– Nu, mulțumim, a răspuns și fata.

– Și vine înapoi?

– Dar bineînțeles că vine, Davey. Hai, intră în casă până nu faci insolație.

– Trebuie să duc bicicleta la locul ei.

– Bine, dar să nu stai mult.

A deschis ușa cu plasă și a dispărut înăuntru.

– Eu chiar trebuie să plec, a zis Vincent.

A pornit-o spre poartă.

– Nu vreți să veniți la mine? a adăugat.

– Nu chiar acum, a refuzat David.

– Putem să ne jucăm ce vreți voi.

David nu-l mai asculta. Își plimba agitat privirea de la locul de parcare din fața casei până la capătul străzii și înapoi. Fata s-a dus lângă el.

– Poate mai târziu.

– Bine. Atunci, ne vedem mai încolo.

După ce a plecat Vincent, fata s-a așezat pe verandă.

– Sigur ești bine?

– Da.

– Am crezut că te-a lovit o mașină, ceva.

– Aaa, nu.

– Ce-ți mai amintești?

– Nimic.

– Niciodată nu-ți amintești. Dar nu-i nimic. O să încercăm să ne lămurim.

Din capul străzii s-a auzit din nou uruitul cunoscut. David a ieșit în fața casei și a așteptat până când camioneta a virat și a parcat pe alee. Tatăl lui a coborât cu o sacoșă de cumpărături.

– Salut, voinicule!

– Unde ai fost?

– La magazinul de bricolaj.

– De ce nu m-ai luat și pe mine?

– Voiai să mergi și tu?

– De fiecare dată vreau să merg.

– Te iau data viitoare, promit. Aaa, bună! Tu ești Charlene, nu?

– Sherron. Bună ziua, domnule Donohue.

– Sherron, desigur. Și ești colega lui David. Ce mai faci?

– Bine.

– Îl cunoşteai pe Eric, fratele lui David, nu?

– Da, a răspuns ea în şoaptă.

– Tată...

– Am o idee. Ce-ar fi să rămâi la noi la prânz? Ce zici, vrei?

A simţit ceva mişcându-i-se în piept sau cel puţin în buzunarul de la piept, ceva ce se zbătea să iasă afară. Greierul din tufa de trandafiri înviase.

– Aş fi vrut. Adică vreau, dar ar cam trebui să mă duc acasă. Mă aşteaptă mama. Găteşte ceva bun azi.

– Atunci, rămâne pe altă dată.

– Mă întrebam, a adăugat ea prudent, dacă ar putea să meargă şi David cu mine. Mama a zis că e de acord.

– Ei, asta mi se pare o invitaţie grozavă. Ce zici, băiete?

David nu se putea hotărî.

– Pleci din nou?

– Azi nu. Am mult de lucru în garaj.

– Hai, te rog, a insistat ea. Am nevoie să mă ajuţi la ceva.

– Nu ştiu...

– E vorba de proiectul la ştiinţe. E foarte tare.

– Sunt convins, a intervenit tatăl. Ştii, pe soţia mea o interesau mult ştiinţele. Ţi-o aminteşti pe mama lui David?

– Da, a răspuns ea privindu-şi vârfurile pantofilor.

– Eileen se ocupa cu cercetarea când ne-am cunoscut, în facultate. Ne-am căsătorit imediat după absolvire.

– Tată, te rog.

– Era o doamnă foarte drăguţă, a murmurat fata ţinând privirile în pământ.

– Da, aşa e.

Tatăl lui David a înspirat adânc şi a închis ochii o clipă.

– În fine, distracţie plăcută! Şi mai vino pe la noi, Sherron. Te aşteptăm oricând cu plăcere.

– Mulţumesc, domnule Donohue.

– Atunci... ne vedem mai târziu, tată.

Tatăl i-a făcut semn cu ochiul.

– Negreșit.

– O să-i spui tatălui meu?

– Nu-i spun, dacă nu vrei.

Au dat colțul și au apucat-o pe strada următoare. Din trotuar se ridica miros de asfalt încins. De undeva s-a auzit șuieratul unui aspersor, aruncând vapori în aer. În fața casei ei câțiva copaci umbreau acoperișul și ferestrele, așa că, ajunși înăuntru, preț de câteva minute n-au văzut nimic în jur. Nu era nimeni acasă. Fata a turnat două pahare cu ceai îndulcit de la frigider și l-a condus în camera ei.

A închis ușa și îndată a scos greierele din buzunar. Până să apuce să facă un salt și să dispară, fata l-a strecurat într-un borcan cu filet. Înăuntru mai erau o lăcustă și un gândac, care se târau pe o frunză de pe fundul de sticlă. De cum a atins borcanul, insectele au încremenit. A înfiletat la loc capacul.

– Ai tăi te lasă să ții astea?

– Le-am zis că sunt pentru școală.

– Dar ce faci cu ele?

– Îmi trebuie pentru proiect. Dacă fac rost de un acvariu o să pot ține și broaște. Și unul din ăștia de aici.

A deschis o carte și i-a arătat poza unui șarpe mic.

– De ce?

– L-am găsit pe Internet.

– Dar pentru ce?

A pornit computerul și i-a arătat o pagină de pe website-ul unei universități. Conținea un articol cu titlul *Thanatosis. Modul de supraviețuire al naturii* și era ilustrat cu imagini în gros-plan, în care apăreau insecte, un oposum, un rechin-leopard și un

şarpe Heterodon. Vorbea despre modul cum anumite fiinţe, atunci când sunt speriate, se apără prefăcându-se moarte.

– Crezi că aşa fac şi eu, nu?

– Încă nu ştiu. Dar o să aflu.

– Află că te înşeli.

A observat că privirile lui se opriseră pe tăbliţa de lângă computer şi pe articolul decupat din ziar pe care îl prinsese acolo cu luni în urmă: O FEMEIE ŞI FIUL EI, MORŢI ÎN ACCIDENT RUTIER URMAT DE EXPLOZIE. A smuls foaia şi a băgat-o în sertar.

– Vai, David, iartă-mă.

– Trebuie să plec.

– Dar am nevoie să mă ajuţi.

– Tu crezi că mă prefac.

– Nu, nu cred că te prefaci. De data asta am fost de faţă.

– Atunci, ştii că sunt un ciudat. Ca un animal din alea. Ca un gândac.

– Ba nu eşti.

– Ce mă deosebeşte de ele?

– Ele doar... încremenesc când sunt speriate. Dar tu nici nu respirai. Ţi se oprise inima.

– Şi mie de ce crezi că îmi e frică?

– Hai, David, nu e ruşine să recunoşti. Te-am văzut gonind după camionetă. De câte ori pleacă – ce mai, îţi e teamă că nu se mai întoarce nici el. Aşa e?

A scos un sunet care semăna a râs.

– Nu ştii nimic.

– Aşa crezi?

Râsul a încetat.

– Dacă nu se mai întoarce înseamnă că mi s-a mai oferit o şansă şi eu am ratat-o.

– Ce tot spui acolo?

– Nu înțelegi? Mama trebuia să mă ia pe mine cu ea, dar eu nu eram acasă, eram cu voi și jucam jocul ăla tâmpit. Nu Eric trebuia să meargă cu ea, ci eu.

A rămas cu gura căscată, încercând să găsească ceva de spus.

– Acum chiar că trebuie să plec, a încheiat el.

De cum a ieșit din umbra copacilor, cerul a redevenit tiranic. Frunzele se zgârceau, florile se ascundeau de soare și asfaltul începuse să lucească. Pe trotuar au răsunat pași care nu erau ai lui.

– Ai dreptate. Nu știu nimic.

– Las-o baltă, Sher!

Treceau pe lângă tufe de trandafiri cu petalele galbene, acum albicioase. Străbătuseră jumătate din distanța până la strada următoare când ea a vorbit din nou.

– Pot să-ți pun o întrebare, una singură? Ce simți atunci?

– Ți-am spus, nu-mi amintesc.

– Nu vrei să încerci măcar?

A mers mai departe, călcând pe crăpăturile din asfalt. Aspersorul din grădina doamnei Shaede a pornit deodată și în aer s-a ridicat un abur argintiu.

– Magazinul lui Wilson, a șoptit el.

– Ce-ai spus?

– Nimic.

– Cel de pe Charter Way? Ce-i cu el?

– Ne duceam acolo la cumpărături când eram mic.

– Și noi.

– O dată s-a întâmplat ceva, a rostit el rar, pe când se apropiau de colțul străzii. Cred că aveam patru sau cinci ani. Eric nu se născuse. Mama purta haina ei lungă.

– Aia cenușie? Mi-o aduc aminte.

– În fine, ne-am dus ca de obicei, numai noi doi. Am luat un cărucior și ea m-a lăsat pe mine să-l împing, ca s-o ajut, știi

tu, să pun laptele și alimentele în el. M-am oprit să mă uit la cereale și tocmai mă pregăteam să-i spun din care să ia, dar când am ridicat privirea ea era departe. Îi vedeam din spate haina cenușie. Și știi ceva? Lângă ea era un alt cărucior, pe care îl împingea alt băiețel, în timp ce ea îi dădea cutiile. Nu înțelegeam. Mi-am zis că au să plece cu mașina și au să mă lase acolo. Așa că am început să plâng. Am țipat: „Mami, uite-mă aici!" Și când s-a întors am văzut că nu era mama. Era o altă doamnă cu o haină ca a ei. Dar până să se întoarcă, exact la fel m-am simțit. Dacă chiar vrei să știi.

Ochii fetei luceau ca diamantele și a trebuit să-și ferească privirea. Și apoi a făcut ceva ce nu mai făcuse până atunci. L-a luat de braț, și-a petrecut degetele printre degetele lui și l-a strâns tare de mână. Și el a lăsat-o.

La o vreme a spus:

– Știi, la gimnaziu sunt asistente mai bune. Poate or să-ți dea niște pastile și n-o să te mai simți așa.

– Nu-mi pasă.

– Îmi pasă mie.

– Poate chiar eram mort în timpul ăla. Și ce dacă? Data viitoare sper să nu mă mai trezesc. Ce zici de asta?

Când ea nu răspundea, se uita în jur, căutând-o.

Dacă nu era acolo, ar fi trebuit să fie.

Următorul an școlar a fost infernal, să zicem ca atunci când ești parașutat în spatele liniilor inamice și trebuie să te bați ca să scapi, iar următorul a fost și mai rău, așa că a văzut-o încă mai rar, chiar și înainte ca tatăl lui să afle adevărul și să înceapă să-l ducă la institut pentru investigații. La vremea aceea nu se întâmpla prea des, dar măcar David era împreună cu tatăl lui.

Singura dată când David a lipsit a fost când inima tatei a cedat brusc. Asta era în ultimul an de liceu.

Ea s-a despărțit de Vincent când s-a mutat cu familia și unii spuneau că a plecat la colegiu să se pregătească pentru medicină, dar nimeni nu știa exact unde. Dacă o întâlniți cumva, ați putea să-i spuneți așa: că viața merge înainte și că proiectul ei – să zicem că se numea David – a aflat în cele din urmă că de-a lungul vieții mori de atâtea ori, încât nu mai contează când vine Moartea.

MUZICA UCIGAȘULUI

BENGT KARLSSON

JOHN AJVIDE LINDQVIST

Mi-e rușine să recunosc, dar l-am mituit pe fiul meu ca să-l fac să se apuce de studiul pianului.

Ideea mi-a venit într-o noapte, în timp ce-l ascultam cum bate de zor în clapele sintetizatorului de jucărie pe care i-l dăruisem de ziua lui, cu doi ani înainte. De fapt, luase doar o pauză de la jocurile pe calculator – închipuiți-vă numai. Așa că m-am dus în camera lui și l-am întrebat dacă nu voia să ia lecții de pian.

Nu, nu voia. În niciun caz. Am sugerat că eram dispus să-i dau mai mulți bani de buzunar dacă accepta. Optzeci de coroane pe săptămână, în loc de cincizeci. Robin trebuie să-și fi dat seama cât de disperat eram, pentru că a refuzat până și să meargă la școala populară de artă să vadă despre ce era vorba, dacă nu eram de acord să dublez suma. O sută de coroane pe săptămână.

Am cedat. Ce altceva puteam face? Trebuia să se schimbe ceva. Fiul meu pierdea contactul cu realitatea și dacă din când în când o oră de pian reușea să-l aducă întru câtva înapoi pe tărâmul ÎVR, atunci o sută de coroane pe săptămână nu era un preț prea mare.

ÎVR. În viața reală. Nu știu ce denumire poartă cealaltă, dar acolo își petrecea Robin aproape toate orele de veghe atunci

când nu era la școală. În rețea. Cu căștile pe urechi și telecomanda în mână, naviga spre un țărm unde nu îl mai puteam ajunge.

Veți spune că nu e așa o mare problemă, că e absolut normal, că așa sunt tinerii din ziua de azi ș.a.m.d. Mă rog, așa e. Dar el avea doar unsprezece ani. Nu poate fi sănătos la vârsta asta să te izolezi într-o lume a fanteziei electronice timp de cinci, șase sau chiar șapte ore pe zi. Așa că l-am mituit.

Și ce avea să facă un copil de unsprezece ani cu suta de coroane pe săptămână pe care reușise să o stoarcă de la tatăl complet dezorientat? Ce credeți? *Să-și cumpere jocuri noi*, desigur. Dar nu mi-a dat prin minte ceva mai bun. Mi se părea un pas înainte orice îl putea distrage de la vânătoarea de monștri și de la conversațiile cu prieteni invizibili.

Acum n-aș mai proceda așa. Acum regret că n-am dat banii ăia pe o conexiune mai rapidă la internet, pe un set de căști wireless, pe un computer nou sau pe orice altceva. Poate că atunci n-aș mai fi căzut pradă întunericului. Nu voi ști niciodată.

La început a mers bine. Robin s-a dovedit a avea un talent înnăscut pentru pian și, după ce a petrecut câteva săptămâni cântând cu un singur deget *Frère Jacques* și *Mary had a little lamb*, a înțeles principiile de bază ale notelor și a reușit să interpreteze primul lui acord.

Realizarea a fost cu atât mai demnă de laudă cu cât nu avea cum să capete vreun ajutor de la tatăl său.

Când vine vorba de muzică, eu sunt o cauză pierdută. N-am cântat niciodată, nici muzică vocală, nici instrumentală. Pesemne că Robin a moștenit gena de la mama lui; ea ar fi trebuit să stea acolo, lângă el, pe taburetul din fața pianului. Dar pianul este unul dintre puținele lucruri care ne-au rămas de la ea. Poate că de aceea am insistat ca Robin să studieze tocmai acest instrument. Pentru a menține un fel de... contact.

Atunci când a început Robin lecțiile de pian se făceau aproape doi ani de la ziua în care Annelie se urcase în mașină și nu se mai întorsese. Un drum acoperit cu gheață, un autobuz care venea din direcția opusă... abia o lună mai târziu s-a ridicat o barieră de separare a celor două sensuri. La dracu', era și timpul! Ajunsesem să urăsc bariera aceea, țesătura ei de sârmă care îmi rănea câmpul vizual de fiecare dată când treceam cu mașina pe lângă ea. Pentru că nu fusese acolo *atunci*.

La șase luni după moartea lui Annelie ne-am mutat. În casa veche erau prea multe încăperi destinate copiilor pe care urma să-i mai avem sau războiului ei de țesut. Încăperi stând acolo ca niște monumente pustii ale unei vieți care ar fi putut să fie. Încăperi care mă puteau ține captiv ore în șir. Încăperi care, pe deasupra, alcătuiau o casă mult prea mare și mult prea scumpă pentru a fi întreținută dintr-un singur venit.

Am hotărât să încerc să mă obișnuiesc cu ideea că toate acele visuri au murit. Mi-am luat o slujbă la 300 de kilometri depărtare, în Norrtälje. Am părăsit casa din Linköping pentru o baracă de optzeci de metri pătrați, prin care șuiera vântul. Se afla într-o pădure, la cinci kilometri distanță de orașul unde nu cunoșteam niciun suflet de om. Proprietatea era înconjurată pe trei laturi de pădurea de conifere, iar în timpul iernii abia dacă zăreai soarele. Dar era ieftină. Extrem de ieftină.

Am dus la bun sfârșit mutarea într-o stare de agitație. După șase luni în care durerea luase o formă fizică și în fiece noapte mă sugruma, mă înfășura în așternuturi și mă azvârlea jos din pat, aveam șansa de a întrezări cel puțin o geană de lumină. O voi lua de la capăt într-un loc nou – de dragul lui Robin, dacă nu din alt motiv. Nu-i făcea bine să trăiască alături de un tată care împărțea patul numai cu moartea și care nu dormea niciodată mai mult de un ceas fără întrerupere.

Aşa că am golit locul. Toate lucrurile care nu ne erau de trebuinţă în noua noastră viaţă de la marginea pădurii au fost încărcate într-un container: hainele lui Annelie, covoarele ei ţesute de mână şi, una după alta, toate piesele de mobilier care aparţinuseră unei vieţi în doi şi erau impregnate de propriile lor amintiri. Afară cu ele. Am fărâmat războiul de ţesut cu un topor şi l-am aruncat bucată cu bucată.

Containerul a fost dus de acolo şi în noaptea aceea am dormit bine pentru prima oară în şase luni; m-am trezit însă într-o teroare absolută. Ce făcusem?

În avântul meu febril aruncasem nu numai lucruri pe care Robin şi cu mine le-am fi putut folosi (deşi nu aş fi putut păstra masa de bucătărie la care ea încă stătea cu ceaşca de cafea în faţă, sau lampa care încă îi lumina faţa, aruncând umbre moarte), dar şi lucruri pe care mi-ar fi plăcut să le păstrez. Pernuţa pe care o ţinea lipită de stomac. Agrafele ei, în care mai erau prinse câteva şuviţe subţiri de păr. Talismanul ei ciudat. Dar toate fuseseră făcute zob la groapa de gunoi.

Singurul lucru rămas era pianul. Băieţii veniţi să ridice containerul refuzaseră să se atingă de el, iar eu n-am putut să-l târăsc afară singur. Aşa că a rămas unde era, păstrând încă pe clape atingerea degetelor ei.

În dimineaţa aceea... ah, în dimineaţa aceea... Dacă n-ar fi fost pianul, mi-aş fi ieşit din minţi de-a binelea, iar lui Robin nu i-ar fi rămas decât să cheme serviciul de urgenţă, în loc să meargă la şcoală ca să-şi ia rămas-bun de la colegi. E un paradox, dar chiar aşa s-a întâmplat: pianul acela m-a împiedicat să mă duc la fund.

Şi aşa s-a făcut că ne-a urmat în noul nostru cămin, iar singura încăpere unde am găsit spaţiu suficient pentru el a fost dormitorul lui Robin şi aşa s-a făcut că el a început să cânte

la pian, fiind în stare, după şase săptămâni, să încerce primul lui acord şovăielnic.

Nu pot să spun că exersa mult, dar suficient ca să se descurce. Îi plăcea profesorul de pian, un tip cu câţiva ani mai tânăr decât mine, dar care deja trecuse la încălţări ortopedice şi pulovere încheiate pe piept. Robin voia să-şi mulţumească profesorul, aşa că îşi făcea exerciţiile, ceea ce însemna cel puţin o oră sau două pe zi departe de jocurile pe computer.

Cum nu aveam nimic de oferit din punct de vedere muzical, fiul meu nu voia să stau în cameră când exersa. În loc de asta, mă aşezam la masa din bucătărie şi citeam ziarul, ascultând cum clămpănelile lui deveneau din ce în ce mai sigure de fiecare dată când cânta *Twinkle, Twinkle Little Star*.

Apoi, când izbucneau iar bubuiturile şi exploziile din jocul *Halo* sau din *Gears of War*, mă mutam la televizor în sufragerie, mulţumit de cum ieşiseră lucrurile, în ciuda tuturor celor întâmplate.

Dacă îmi amintesc bine, s-a întâmplat în săptămâna a opta. Tocmai îl adusesem pe Robin acasă cu maşina de la lecţia de pian şi mă aşezasem la masa din bucătărie cu o ceaşcă de cafea şi cu ziarul, iar el se apucase să exerseze în camera lui.

Întrucât mă obişnuisem cu liniile melodice, mă puteam concentra netulburat asupra lecturii. Dar după un timp, nu ştiu din ce motiv, am început să mă simt neliniştit. Mi-am luat ochii de la ziar şi am ascultat.

Robin cânta la pian. Dar ce anume cânta?

Am ascultat mai atent şi am încercat să disting o melodie, ceva recognoscibil. La răstimpuri prindeam câte o secvenţă de note care, de bine, de rău, putea fi legată de o sonoritate cunoscută, pentru ca imediat legătura să se destrame. Am presupus că doar se juca pe claviatură şi ar fi trebuit să mă bucure că

ajunsese la acest nivel. Numai dacă n-ar fi fost starea aceea ciudată de neliniște.

Nu o pot explica decât spunând că mi se părea că recunosc notele, cu toate că nu aveam habar ce cânta, cu toate că nu suna ca o melodie. Era ca atunci când știi că știi un lucru, dar ești incapabil să-l exprimi. Despre acea senzație vorbesc. Despre acea stare de neliniște.

Am strâns din dinți, mi-am astupat urechile cu mâinile și am încercat să mă concentrez asupra ziarului. Vreau să spun că îmi dădeam seama că ar trebui să fiu mulțumit de această evoluție și că ar fi fost total greșit să mă duc și să-i cer lui Robin să înceteze. Prin urmare m-am străduit să-mi îndrept atenția asupra unui articol despre expansiunea energiei eoliene, dar n-am reușit să citesc nici măcar un cuvânt. Singurul lucru care îmi pătrundea în minte era ecoul stins al notelor care vibra prin palmele mele.

Eram gata să mă ridic și să bat, totuși, la ușa lui, când s-a făcut deodată liniște; scurtul răgaz a fost urmat de o versiune șovăielnică a melodiei *Jingle Bells.* Am răsuflat din rărunchi și m-am întors la ziarul meu.

În noaptea aceea am avut un vis înfiorător. Se făcea că eram în pădure, o pădure deasă de brazi. Printre trunchiurile întunecate abia dacă se strecura o rază de lună. Auzeam un cântat venind de undeva și stăteam nemișcat, în timp ce o greutate mă trăgea spre pământ. Când m-am uitat în jos am zărit o rangă. O rangă grea, de fier, pe care o țineam în mâini. Cântecul s-a preschimbat într-un țipăt, iar eu m-am trezit din somn, cu un gust de rugină în gură.

Deși eram la sfârșitul lui noiembrie, nu avuseserăm încă zăpadă. Robin exersa pentru serbarea de Crăciun – cântece despre fulgulețiveseli de nea și plimbări cu sănii, în timp ce temperatura refuza să coboare sub zero. Dimineți întunecate, cu

miros de frunze putrezite în aerul umed, seri lungi, în care pinii din jurul casei se legănau și gemeau în bătaia aspră a vântului.

Într-o seară stăteam la masă, în sufragerie, cu laptopul dinainte, străduindu-mă să scriu o solicitare pentru o slujbă. Răspundeam de raionul de legume și fructe al hipermarketului ICA, dar de multă vreme visam să preiau un magazin mai mic. Tocmai se ivise un astfel de post. Munca în sine era mai variată, plus că naveta zilnică s-ar fi scurtat cu cinci kilometri.

Prin urmare, cizelam formulele standard și încercam să-mi creez o imagine cât mai responsabilă și creativă, pe când vântul urla în antena televizorului, iar Robin începuse să cânte la pian.

Degetele mi s-au oprit în aer deasupra tastelor: răsunau din nou notele acelea. Cu tot vântul care făcea ferestrele să scârțâie și încheieturile de lemn ale casei să geamă, auzeam notele la fel de clar ca și când pianul s-ar fi aflat în aceeași încăpere cu mine.

Dum, di-dum, dum...

Nu-mi aminteam dacă erau exact aceleași sunete ca data trecută, dar știam tot timpul cu certitudine ce notă va urma, chiar dacă nu era nimic recognoscibil sau logic în înșiruirea lor. Degetele mi se întindeau și se mișcau urmând linia muzicală, iar gândurile îmi zburau departe.

M-a trezit semnalul computerului pe cale să se închidă. Ceasul arăta că trecuse o jumătate de oră, un răstimp din care nu-mi aminteam nimic.

Robin se oprise din cântat; din camera lui venea murmurul scăzut al unei conversații, semn că discuta cu vreun prieten pe Skype sau Live. Ca de obicei, m-am întrebat despre ce vorbeau de fapt, dat fiind că lucrul ăla nu avea nicio legătură cu viața adevărată, dacă îmi îngăduiți formularea.

M-am așezat la masa din bucătărie cu o ceașcă de cafea în față și am rămas privind afară la copacii care se legănau; abia distingeam formele în lumina lămpii de la intrare. Nicio legătură

cu viața adevărată. Dar, la urma urmei, despre viața mea ce ar spune lumea?

În timpul zilei, regatul meu era un spațiu care măsura vreo două sute de metri pătrați, unde aveam rolul să satisfac nevoia de fructe și legume a oamenilor într-un mod plăcut vederii: rafturi pline, marfă proaspătă în galantar, tăvile aranjate în combinații stabilite de conducere, vânzătorii instruiți de mine în privința manipulării corespunzătoare a ciupercilor.

Într-un rând, când aveam în derulare o promoție, am făcut puțin uz de creativitate și am pus printre banane o maimuță de jucărie, acționată de baterii. Bineînțeles că un copil s-a speriat atât de tare, încât a început să plângă, iar eu am primit de sus o mustrare scrisă, în care mi se recomanda să mă rezum la manualul redactat de la centru. Munca acolo este ca într-o dictatură est-europeană, doar ceva mai viu colorată.

Stăteam la masa din bucătărie și mă gândeam la toate astea, când deodată brazii și pinii au dispărut. Toate micile sunete electronice ale echipamentului aflat în stand-by s-au stins, iar casa s-a cufundat într-o liniște totală.

Pană de curent. Am stat un răstimp în întuneric, ascultând tăcerea. Chiar când dădeam să mă ridic ca să găsesc niște lumânări și lămpi cu gaz, am auzit ceva ce m-a încremenit pe loc.

Curentul era întrerupt și nimic nu funcționa. Cum se făcea atunci că Robin stătea în continuare de vorbă în dormitor? Am întors capul în direcția vocii lui și m-am străduit să ascult mai atent. Cele auzite mi-au dat fiori. Era cu siguranță doar un fenomen produs de mișcarea vântului prin casă și în jurul ei, totuși chiar aveam impresia că, pe lângă glasul lui, mai aud o voce sau două. Nu prea este de datoria unui tată să inventeze prieteni imaginari pentru fiul său, dar eu nu mă puteam opri să stau cu capul aplecat într-o parte, încercând să prind ce spuneau vocile.

Murmure slabe, aproape imperceptibile, urmate de replicile lui Robin, pe care de asemenea nu le puteam înțelege. Am început să-mi rod unghiile. Fiul meu nu avea obiceiul să vorbească singur, din câte știam. Atunci poate că aținpise și vorbea în somn? Am orbecăit până la celălalt capăt al camerei ca să iau lanterna. Chiar când deschideam sertarul s-a aprins lumina. Mi-a scăpat un mic strigăt de surpriză în momentul când toate obiectele din jur au reapărut din întuneric. Glasurile din camera lui Robin au tăcut, iar frigiderul a pornit cu un zgâlțâit.

Când am bătut la ușă, au trecut câteva secunde până să aud dinăuntru un „Mda?" Am băgat capul pe ușă și l-am văzut stând pe taburetul din fața pianului, dar cu spatele la instrument.

– Bună, am zis.

Mă așteptam să văd obișnuita expresie de uimire și nerăbdare stârnită de faptul că îl deranjam din nou, dar privirea pe care mi-a aruncat-o era a cuiva care încearcă să identifice o față vag familiară.

– Da? a rostit, ca și când s-ar fi adresat unui străin.

– S-a întrerupt curentul, m-am trezit spunând, neputându-mă stăpâni să nu mă uit în jur ca să-i descopăr pe cei pe care îi auzisem vorbind.

Tapetul uzat și scorojit pe care nu avusesem nici timp, nici energie să-l înlocuiesc, linoleumul cu modelul său sumbru, în stilul anilor '70.

– Da, a replicat Robin, am observat.

Am dat din cap, pe când privirile îmi fugeau de la pat la birou, de acolo la șifonier. Da, șifonierul.

– Vorbeai cu cineva adineauri?

Robin a ridicat din umeri.

– Da, și ce-i cu asta? Vorbeam pe Skype.

– Bine, dar... asta se întâmpla când era curentul întrerupt.

– Când era curentul întrerupt?

Îmi dădeam seama cât de penibil suna. Dar auzisem *ceva*. Privirea îmi era atrasă de șifonier. Era o piesă simplă, din PAL alb, recent cumpărată de la IKEA, dar mi se părea că în jurul mânerului se văd neobișnuit de multe urme de murdărie.

– Deci nu vorbeai cu nimeni?

– Nu.

Fără să mă pot controla, am străbătut din trei pași camera și am deschis larg ușile șifonierului. Hainele lui Robin zăceau aruncate neglijent în coșurile de plasă, tot felul de tricouri și cămăși pe care nu le ținea niciodată aranjate pe umerașe. Altceva nu se mai afla înăuntru.

– Ce faci? m-a întrebat.

– Verificam dacă... ai tricouri curate și ce-ți mai trebuie.

Nu mi-a dat prin minte niciun răspuns mai bun, deși chiar în după-amiaza aceea împăturisem și pusesem la locul lor rufele curate. Pe când mă prefăceam că verific dacă are destulă lenjerie de corp curată, am simțit un curent rece. Fereastra era întredeschisă, cu ambele foraibăre date în lături.

– De ce e deschisă fereastra?

Și-a dat ochii peste cap.

– Poate fiindcă am uitat să o închid?

– Dar de ce a fost nevoie s-o deschizi? Afară bate tare vântul.

S-a întors în lumea lui și mi-a aruncat o privire care însemna: *Mai ai și alte întrebări uimitor de interesante ca asta?* Nici eu nu înțelegeam unde voiam să ajung, așa că am închis fereastra cu foraibărele și am ieșit din cameră. Când închideam ușa l-am văzut pornind computerul, iar câteva minute mai târziu l-am auzit mormăind de unul singur în timp ce conversa pe Skype. Am pus o cratiță pe foc să pregătesc ciocolata caldă pe care o beam înainte de culcare.

Era un obicei prost la care nu mă înduram să renunț. Faptul că Robin petrecea prea mult timp stând pe scaun începuse

să se vadă după aspectul fizic; deasupra beteliei pantalonilor apăruse o burticică. Totuşi, eu continuam să pregătesc în fiecare seară ciocolată caldă, lângă care mai mâncam şi câte trei tarte fiecare.

Fiindcă aşa făceam când era el mic. Devenise ritualul nostru din fiecare noapte încă de când avea patru ani: înainte de ora lui de culcare, ne adunam toţi trei în jurul mesei din bucătărie, beam ciocolată caldă şi stăteam la taclale. Nu-mi venea să renunţ la el, deşi acum erau numai două ceşti pe masă şi de multe ori ne trezeam că stăm fără a schimba o vorbă. Dar măcar stăteam acolo. Când trăia Annelie, în mijlocul mesei aşezam o lumânare aprinsă, dar am hotărât să sar peste acest mic detaliu după ce l-am încercat o singură dată de la moartea ei: avusesem sentimentul că priveghem un mort.

Când a fost gata ciocolata, am pus şase tarte în cuptorul cu microunde şi l-am strigat pe Robin. Ne-am ronţăit porţia de tarte şi am băut ciocolata în tăcere, în vreme ce vântul continua să zgâlţâie casa şi îşi făcea loc prin crăpături. Adunam fărâmele de zahăr apăsând cu degetul pe ele, când Robin a zis deodată:

– Ştii că în casa asta a trăit un criminal?

Am rămas cu degetul în aer.

– Ce tot spui acolo? Un criminal?

– Da. Dormea acolo unde e acum patul meu.

– Cine e criminalul ăsta şi pe cine se crede că a omorât?

– Copii. Omora copii. Şi patul lui era acolo unde este acum patul meu.

– Cine ţi-a spus chestia asta?

Şi-a golit ceaşca, iar eu m-am simţit cuprins de un val nestăpânit de tandreţe când am observat că îi rămăsese o mustaţă de ciocolată. I-am făcut semn cu degetul şi, când se ştergea, mi-a răspuns:

– Am auzit şi eu.

– De la cine?

A făcut gestul lui obișnuit din umeri; s-a ridicat de la masă și și-a pus ceașca în chiuvetă.

– Stai așa, l-am oprit eu. Ce vrei să spui cu toate astea?

– Nimic. Pur și simplu așa stau lucrurile.

– Nu înțeleg... vrei să-ți muți patul sau...?

Robin a cumpănit ideea încruntând din sprâncene. Apoi a răspuns:

– Nu, nu-i nevoie. Acum e mort.

Și a ieșit lăsându-mă singur cu ceașca goală și cu vântul. Am rămas așa multă vreme, cu ochii ațintiți asupra dârelor de ciocolată de pe fundul cești, de parcă ar fi fost ceva de deslușit din desenul pe care îl formau.

Omora copii. Și patul lui era acolo unde este acum patul meu.

Antena televizorului a început să zumzăie, așa cum se întâmplă uneori când vântul bate dintr-o direcție anume. Se auzea de parcă toată casa gemea și striga după ajutor.

N-am dormit mai deloc în noaptea aceea. Gemetele antenei, combinate cu povestea ciudată a lui Robin, nu-mi dădeau pace și mă tot suceam și mă răsuceam în patul meu îngust.

Patul dublu pe care-l împărțisem cu Annelie a fost primul lucru pe care l-am scos afară din casă când ne-am pregătit de mutare. Nopți la rând stătusem treaz în patul acela, chinuit de durerile-fantomă ale pierderii, care se cuibăriseră chiar sub claviculă, acolo unde ea își lipea de mine capul când ne culcam.

Patul cel nou, pentru o singură persoană, mă ajutase întru câtva să fac față sfâșietoarei sale absențe, dar tot mai întindeam mâna după ea uneori, pe jumătate adormit, doar ca să mă trezesc pipăind spațiul gol de dincolo de marginea patului.

– Annelie, am șoptit, ce mă fac?

Niciun răspuns. Dincolo de fereastra dormitorului începuse lapovița; împinsă de vânt, lovea în geam cu zgomotul unor

tălpi mici şi ude. M-am târât jos din pat şi mi-am tras halatul pe mine, cu gândul să mă aşez la computer şi să navighez în voie pe internet, până când m-ar fi învins oboseala.

Când am deschis monitorul, am dat cu ochii de documentul pe care îl lăsasem neterminat după-amiază. Am parcurs lista cu treburile care îmi reveneau în raionul de legume şi fructe, descrierea experienţei în negocierea cu furnizorii şi controlul calităţii, aptitudinile sociale, când...

Ce dracu' e asta?

Nu-mi aduceam deloc aminte să fi scris partea din final, care oricum nu se lega cu restul textului, ca să nu spun mai mult.

Am citit încă o dată întregul pasaj.

Pe parcursul celor trei ani în care am răspuns de raionul de legume şi fructe, aria mea de responsabilităţi a inclus, printre altele, şi pe aceea că morţii vorbesc prin intermediul notelor, dar cum poate cineva să îndure asta?

Sufla un curent rece prin toată casa şi tremuram stând acolo doar în halatul subţire de casă, fără să-mi iau ochii de la cuvintele pe care le scrisesem. *Morţii vorbesc prin intermediul notelor.* Îmi dădeam seama despre ce note e vorba, desigur, dar cum îmi venise ideea?

Încep să-o iau razna. În curând o să zumzăi şi eu odată cu antena.

Mă încerca dorinţa nebună de a da cu computerul de pământ, dar mi-am ţinut firea şi, în loc de asta, am şters întregul pasaj şi m-am apucat să-l rescriu.

A venit dimineaţa, iar după-amiaza şi seara dinainte au pierit ca un vis urât. Vântul se mai domolise şi soarele se ţea prin spărturile din perdeaua de nori. L-am dus pe Robin cu maşina la şcoală; înainte de a coborî s-a lăsat strâns în braţe. În drum spre slujbă am pornit radioul şi am fost regalat cu melodia *Viva la vida* a grupului Coldplay. Băteam ritmul cu degetele pe volan.

Am reușit să mă conving că senzația că îmi scapă realitatea printre degete se datorează doar singurătății, suferinței și grijilor legate de Robin. Că nu trebuia decât să mă adun. Viața *putea* să decurgă normal, dacă reușeam să-mi lepăd pielea cea veche și să accept lucrurile așa cum erau. De acum înainte aveam să duc o viață normală.

Toată dimineața am inspectat galantarele cu fructe și am făcut unele modificări în lista cu comenzi pentru joi, după care am lipit afișele care anunțau promoția săptămânii: cu cincizeci de coroane puteai umple o găleată de plastic cu fructele preferate și păstrai și găleata.

Kalle Granqvist de la raionul de delicatese a luat pauza de prânz odată cu mine și am stat împreună la masă, în sala rezervată personalului, vorbind de una, de alta. Kalle face parte din patrimoniul magazinului; lucrează aici de la deschidere, din '89, și urmează să iasă la pensie la anul. Întrucât e și un fel de istoric local, am profitat de ocazie să abordez subiectul care mă frământa. Când ne beam cafeaua l-am întrebat:

– Ia spune, ai idee cine a locuit în casa unde stăm? Înaintea noastră, adică.

Kalle și-a mângâiat bărbuța sură și a zis:

– Benke Karlsson.

– Benke Karlsson?

– Da.

A rostit numele așa cum ai spune „Olof Palme" sau „Jussi Björling": o persoană pe care se presupune că o cunoaște toată lumea, fără să mai fie nevoie de alte explicații. Kalle își închipuia că toți cei de acolo sunt la curent cu istoria recentă și cu personajele din partea locului.

– Deci ar trebui să fi auzit de Benke Karlsson? l-am întrebat, cu un sentiment de ușurare la auzul numelui atât de obișnuit.

– Nu știu, a răspuns. Vreau să zic că e ceva vreme de când nu-și mai face de cap.

– Cum adică de când nu-și mai face de cap?

– Ce-ai luat figura aia îngrijorată? Era muzicant. Cânta pe la petreceri, chestii de-astea, până când... a rânjit Kalle.

A făcut de câteva ori cu capul un gest care putea însemna aproape orice.

– Până când ce?

– Ah, nu cred că e cazul să răscolești toate lucrurile astea.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– Ei bine, i-a murit soția și pentru el a fost o lovitură prea grea. După câțiva ani s-a sinucis. Asta e tot.

Kalle și-a strâns farfuriile, le-a clătit și le-a băgat în mașina de spălat vase. Știam că n-ar trebui să întreb și că era, probabil, mai bine să nu știu, dar nu m-am putut abține:

– Cum s-a sinucis? Și unde?

A oftat și m-a privit cu o față mai degrabă tristă. Căuta parcă o cale mai blândă de a se exprima, dar a reușit să spună doar atât:

– S-a spânzurat. În casă.

– În casa unde locuim noi acum?

S-a scărpinat în barbă.

– Da. Bănuiesc că de-aia ai luat-o așa de ieftin. Hai, mergem?

Nu credeam în poveștile cu stafii, ceea ce era foarte bine, mi-am zis pe când îmi strângeam farfuriile. Dar o urmă de neliniște tot simțeam, iar mâinile au început să-mi cam tremure în timp ce beam un pahar cu apă. Aveam o bănuială în privința locului pe care îl alesese Benke Karlsson pentru a-și pune capăt zilelor.

Ceea ce numeam dormitorul meu era de fapt o parte din camera de zi. În centrul încăperii era prins de tavan un cârlig zdravăn, de care atârnase probabil un lampadar greu. Am

cercetat în gând tot restul casei, dar n-am mai descoperit nimic asemănător suspendat de plafon și care ar fi putut suporta greutatea unui corp omenesc. Benke Karlsson se spânzurase la doi metri de locul unde dormeam eu.

Sinucidere, deci. Era suficient de neplăcut. Dar de unde îi venise lui Robin ideea că Benke Karlsson fusese și ucigaș de copii? Și că avusese patul acolo unde era acum patul lui?

Indiferent de ce credeți sau nu credeți, era o imagine răscolitoare. Ștersesem amintirile propriului trecut pentru ca acum să plonjez drept în istoria întunecată a altcuiva. Din fericire, nu există legături directe între prezent și trecut decât în mintea noastră.

Așa credeam atunci. Acum nu mai cred la fel.

Am auzit notele de cum am coborât din mașină.

Era cinci și jumătate și eram epuizat după o zi de lucru în care trebuise să depun mari eforturi ca să mă pot concentra asupra muncii și să-mi strunesc gândurile, care tot fugeau spre fostul proprietar al casei noastre. Lumina de la intrare era stinsă și, în afară de fulgerele palide care veneau de la computerul pe care Robin se juca în camera lui, doar razele lunii mă ajutau să zăresc drumul.

Am trântit portiera și sunetul pianului s-a stins. Am rămas pe loc, respirând adânc în timp ce ochii mi se obișnuiau cu întunericul. Atunci mi-a trecut prin cap să mă duc până la magazia de unelte. Trebuia neapărat să verific ceva acolo.

Pe când orbecăiam către pata mai întunecată care era magazia, am prins cu coada ochiului o mișcare. În lumina care venea din camera lui Robin se vedea ceva mișcând pe jos, în fața ferestrei lui. Aș fi stat să cercetez, dacă în momentul respectiv nu mi s-ar fi părut mai important să merg să văd ce era în magazie.

Dum, di-dum.

Notele pe care le cântase fiul meu îmi răsunau încă în minte când am tras zăvorul de la ușa magaziei, unde nu ajunsesem să curăț după fostul proprietar. Benke Karlsson. *Pentru el a fost o lovitură prea grea.*

Înăuntru era beznă și nu vedeam nimic. Cu ceva timp înainte lăsasem însă o cutie de chibrituri chiar lângă ușă pentru astfel de situații. Am trecut pragul, am găsit cutia pe jumătate plină și am scăpărat un chibrit.

Rafturile gemeau de prelungitoare, prelate împăturite, șuruburi și cuie. Era și un banc de tâmplărie unde îmi lăsasem și eu sculele la grămadă cu lucruri care erau deja acolo când ne-am mutat. Doar că eu căutam altceva. Iar ceea ce mă interesa era tocmai în fundul magaziei.

M-am așezat pe vine, am stins chibritul, care începuse să-mi ardă degetele, și am aprins altul. De perete erau sprijinite o cazma cu coadă de lemn și o rangă groasă de fier. Am privit îndelung cele două obiecte. Cazma și rangă. Rangă și cazma.

Dum, di-dum, dum. Di-di-dum.

Până să termin de cercetat magazia îmi mai rămăsese un singur chibrit. Am pus cutia la locul ei și am ieșit în lumina palidă a lunii. Când am tras zăvorul m-am întrebat ce căutam în magazie. Aveam o sacoșă plină cu alimente în mașină și mă duceam în casă să pregătesc cina pentru mine și Robin. De ce făcusem oare ocolul ăsta?

Annelie obișnuia să spună că, dacă există o metodă complicată de a face un lucru, eu pe aia o găseam. Mi-a venit să zâmbesc, auzindu-i în minte glasul pe când mă îndreptam spre mașină. Am băgat cheia în încuietoarea portbagajului și deodată m-am oprit. Chiar îi *auzisem* glasul, nu? Mai înainte, undeva. M-am uitat în jur, de parcă mă așteptam să o văd stând lângă mașină, cu mâinile îndesate în buzunarele scurtei de molton pe care

o găsise la talcioc. Dar băgasem cu mâna mea scurta de molton într-un sac și o aruncasem. Fusese incinerată la vreo groapă de gunoi și nicio Annelie nu avea s-o mai poarte. M-a copleșit un sentiment al pierderii atât de puternic și de fizic, că mi s-au înmuiat genunchii și a trebuit să mă sprijin de portbagaj ca să nu cad. De ce oare e întocmită lumea în așa fel încât oamenii să se poată despărți?

Am scos apoi sacoșa cu cumpărături și am intrat în casă să pregătesc cina.

Fierbeam cartofii pentru piure și prăjeam cârnații, timp în care îl auzeam pe Robin mormăind în cască, pe fondul clănțănitului de arme futuriste și al gemetelor scoase de dușmanii înfrânți în luptă. Mă întrebam ce ar fi spus Annelie. Probabil că ar fi găsit un mod de a-i limita timpul petrecut cu jocurile pe calculator, s-ar fi gândit la alternative. Eu nu eram în stare. Pot oare doi oameni să converseze sau să-și țină companie, când trăiesc pe planete diferite? Eu prăjeam cârnați și puneam nucșoară în piure în timp ce Robin lupta împotriva mutanților cu un aruncător de flăcări. Dacă privești astfel lucrurile, ajungi să te întrebi dacă noi doi chiar ne-am cunoscut vreodată.

Am bătut la ușa lui și l-am anunțat că e gata masa. M-a rugat să-l mai las cinci minute să termine jocul început. M-am așezat la masa din bucătărie cu mâinile pe genunchi, ascultând zgomotele măcelului. Cu ochii la farfuria cu cartofi aburinzi, m-am simțit deodată insuportabil de singur. Robin și-a făcut apariția după cinci minute. În timp ce mâncam l-am întrebat cum a fost la școală și mi-a răspuns „Bine", fără să adauge altceva. L-am întrebat cum stătea cu jocurile; și acolo mergea bine. Totul era bine. Piureul de cartofi mi se tot umfla în gură și gâtlejul parcă mi se blocase. A trebuit să mă forțez să înghit.

Când am terminat masa, l-am întrebat ce-ar zice de o partidă de Monopoly. M-a privit de parcă aș fi făcut o glumă proastă

și a dispărut în camera lui. M-am apucat să spăl vasele. Tocmai puneam la scurs ultima farfurie când am auzit din nou notele acelea. Mi-am încordat auzul și mi s-a părut că semănau cu niște voci. Oare mă înșelasem noaptea trecută, când fusese curentul întrerupt? Poate că nu fusese decât sunetul pianului? Era ceva în tonul urcător și apoi coborâtor al notelor care aducea a glasuri omenești. Glasuri îngrozite.

Brațele mi-au căzut neputincioase, dar înainte să mă prăbușesc din nou în aceeași stare m-am îndreptat hotărât spre camera lui Robin și am deschis ușa brusc. El stătea la pian și lacrimile îi șiroiau pe obraji. Peste partitură am văzut o bucată de hârtie îngălbenită și pătată. Ultima notă s-a stins și fiul meu s-a uitat la mine cu ochi mari.

– Ce faci? l-am întrebat. Ce tot cânți acolo?

Privirea îi era atrasă de bucata aia de hârtie, care a prins viață când o pală de vânt s-a strecurat prin fereastra întredeschisă. M-am dus să o închid și am observat urme de țărână pe pervaz. Când eram întors cu spatele, Robin a mai apăsat de câteva ori pe clape.

– Oprește-te! Nu mai cânta! am strigat.

Și-a ridicat degetele de pe claviatură și atunci eu am trântit capacul. A sărit în picioare și bufnetul violent de lemn căzând pe lemn mi-a vibrat în coșul pieptului, a făcut să vibreze pereții. Privirile mi s-au încrucișat cu ale lui Robin. Erau priviri de copil, curate și limpezi. A șoptit:

– Nu vreau să cânt notele alea, tati. Zău că nu vreau să le cânt.

M-am lăsat în genunchi, iar el mi s-a prăbușit în brațe, încă suspinând printre lacrimi:

– Nu vreau să le cânt, tati. Fă ceva să nu le mai cânt.

Am privit peste umerii lui scuturați de plâns foaia de hârtie așezată pe stativ. Era plină cu note scrise de mână. Din loc

în loc se vedeau tăieturi, peste care erau făcute modificări; unele note deveniseră ilizibile din pricina unor pete mari, cafenii, provocate de umezeală. De bună seamă că bucata fusese compusă într-un interval de timp destul de mare, căci fuseseră folosite diferite unelte de scris: când creion, când pix, când stilou.

L-am mângâiat pe creştet şi am stat lângă el până s-a liniştit. Apoi i-am cuprins faţa în palme şi l-am privit adânc în ochi.

– Robin, copilaş iubit, de unde ai bucata aia de hârtie?

Glasul îi suna înfundat de atâta plâns; şi-a îndreptat privirea în direcţia patului.

– Am găsit-o. Era sub tapet.

Lângă patul lui, tapetul se dezlipise de pe perete şi era cojit în câteva locuri; Robin nu făcuse decât să-l strice şi mai rău stând pe pat şi trăgând fâşii din el. Am arătat cu capul spre bucata desprinsă şi l-am întrebat:

– Acolo era?

– Da. El a scris notele.

– Care el?

– Ucigaşul. Am putea să bem o ciocolată caldă?

Nu ne-am mai obosit să facem tarte, fiindcă nu era prea mult de când mâncaserăm. Stăteam la masă cu ceştile dinainte, iar privirea lui Robin era mai sinceră decât fusese vreodată în ultimele luni. Se uita în ochii mei fără şovăială. Era ceva atât de neobişnuit, că nu ştiam ce să spun; în ciuda a tot ce se petrecea, eu eram fericit să simt legătura dintre noi. Am stat o vreme savurând starea asta, dar până la urmă tot trebuia să vorbim despre cele întâmplate.

– Şi pe ucigaşul de care zici, am reluat, ştii cum îl cheamă?

A dat din cap că nu.

– Dar de unde ştii că era ucigaş?

A început să-şi frământe buzele, parcă socotind dacă ce voia să spună era îngăduit sau nu. Privind înapoi spre camera lui, a şoptit:

– Mi-au spus copiii.

– Copiii? Care copii?

– Cei pe care i-a omorât.

Atunci ar fi trebuit să întreb „Ce tot zici acolo, e o prostie" sau să-i zic „Uite, asta se întâmplă dacă te joci prea mult pe computer"; dar n-am făcut aşa pentru că

Morţii vorbesc prin intermediul notelor

pentru că ştiam că în casa noastră se petrec lucruri despre care nu se vorbeşte în manualul *Sfaturi bune pentru părinţi.* În schimb, m-am uitat în ochii lui, Robin încercând să-l conving din priviri că îl iau în serios şi l-am îndemnat:

– Povesteşte-mi despre copiii ăia. Câţi sunt?

– Doi. Şi sunt mititei.

– Cum arată?

– Nu ştiu.

– Păi, nu i-ai văzut?

A negat din nou cu un gest al capului. Aţintindu-şi privirile asupra mesei a adăugat:

– Nu ai voie să-i priveşti. Dacă o faci, rămâi fără vedere.

S-a uitat neliniştit spre camera lui.

– Nu ştiu nici dacă ai voie să le vorbeşti.

– Dar ei vorbesc cu tine?

– Îhî. Pot să dorm cu tine în cameră în noaptea asta?

– Bineînţeles. Dar mai înainte avem ceva de făcut.

Am intrat în camera lui şi am luat de pe pian partitura scrisă de mână. După cele spuse de Robin, mi se cuibărise în piept un sentiment îngrozitor şi, cum stăteam cu foaia de hârtie în mână,

am avut impresia că radiază ceva din ea. Am cercetat cu privirea hârtia șifonată, cu notele dezlânate și petele de umezeală, și mi-am dat seama că e ceva *malefic*.

După cum am spus, nu știu să descifrez partituri; prin urmare, trebuie să fi fost ceva legat de felul cum erau scrise notele, de mâna care ținuse stiloul sau instrumentul de scris. Sau poate că există un limbaj care transcende barierele rațiunii și ajunge la noi fără să treacă prin intelect.

Oricum ar fi stat lucrurile, era un singur lucru rațional de făcut. M-am dus cu partitura în bucătărie, am mototolit-o și am aruncat-o în sobă. Robin stătea pe scaun și mă urmărea. Am scăpărat un băț de chibrit și l-am apropiat de foaia de hârtie. Recunosc că îmi cam tremura mâna. Senzația că hârtia conține ceva malefic era atât de puternică, încât mi se făcuse teamă să nu se întâmple ceva cumplit în momentul când aveam să-i dau foc.

Dar a început să ardă ca orice hârtie. A fost cuprinsă de o flăcăruie galbenă, care apoi s-a întețit și, după zece secunde, n-au mai rămas din ea decât niște fulgi negri, spulberați de curentul care șuiera prin horn.

Am scos un oftat de ușurare și am clătinat dezaprobator din cap la propriile mele plăsmuiri. Oare ce mă așteptasem să văd, fulgerări albăstrui, un demon care să țâșnească din cămin și să alerge bezmetic prin bucătărie? Am fluturat din mâini ca un magician care demonstrează că un obiect a dispărut cu adevărat.

– Așa, am exclamat! Acum nu mai trebuie să cânți notele alea!

M-am uitat la Robin, dar n-am văzut pe fața lui expresia de ușurare pe care o așteptam. În loc de asta, ochii i s-au umplut de lacrimi și și-a ciocănit tâmplele cu vârful degetelor.

– Dar le țin minte, tati. Le *țin* minte.

Dacă există o expresie pe care n-o suport, aceea este *Tot răul e spre bine*. Să luăm, de exemplu, moartea lui Annelie. Pot să

mă gândesc până când îmi țâșnește sângele pe urechi și tot n-o să găsesc un singur beneficiu pe care ni l-a adus. Sau să luăm bombele atomice care au fost aruncate asupra Japoniei. Ele au determinat, printr-un complex de relații cauzale, supremația Japoniei pe piața produselor electronice, dar explicați-le lucrul ăsta celor care au fost pulverizați de explozie, agitați lista prețurilor de pe bursă sub nasul copiilor mutilați în urma radiațiilor. Vă doresc mult succes.

Am început să bat câmpii. Ce voiam să spun este că se întâmplă uneori ca o astfel de expresie tâmpită să conțină un dram de adevăr. Seara târziu eu și Robin am ajuns să jucăm Monopoly. Nu voia să se întoarcă în camera lui; prefera să rămână în cercul protector al luminii aruncate de lampa din bucătărie, mutându-și mașinuța pe străzile necunoscute din Stockholm. Vântul șuiera în jurul casei, iar eu aprinsesem focul.

Zarurile zornăiau pe tabla de joc, bancnotele uzate foșneau trecând de la unul la altul, iar noi murmuram comentarii sau scoteam strigăte de triumf ori de dezamăgire.

Am petrecut ore tihnite, ore plăcute.

S-a făcut zece și jumătate până când am fost adus în faliment de Robin, cu proprietățile lui din Centrum and Norrmalmstorg și hotelurile plasate pe ele. În timp ce strângeam piesele de plastic și cartonașele de tot felul, Robin a exclamat cu uimire:

– A fost foarte distractiv!

Mi-am înjghebat un culcuș dintr-o saltea așternută pe dușumea și i-am cedat lui Robin patul meu. Am pus ceasul să sune la șapte, ca de obicei, și am stins toate luminile, în afară de lampa cu lavă; am stat multă vreme urmărind formele vâscoase care se umflau ca niște baloane, până ce pleoapele au început să mi se îngreuneze. Atunci am auzit vocea lui Robin.

– Tati?

M-am ridicat în capul oaselor și m-am sprijinit într-un cot ca să-l pot vedea. Era cu ochii deschiși și în lumina slabă și roșiatică arăta ca un copil mic.

– Da, ce este?

– Eu nu mai vreau să cânt la pian.

– Bine. Înțeleg.

– Și nu mai vreau nici să ținem pianul.

– În regulă, o să scăpăm de el.

El a încuviințat din cap și s-a ghemuit în așternut, închizând ochii. M-am întins și eu pe o parte, cu fața spre el. L-am privit și, pentru a doua oară în ziua aceea, m-a încercat același sentiment: lucrurile ar putea să iasă bine, în ciuda tuturor celor întâmplate. Totul putea să fie bine.

Și sentimentul a rămas la fel de puternic când a deschis ochii pe jumătate și a mormăit somnoros:

– Putem să jucăm Monopoly, de exemplu. Sau cărți. Ca să nu mai petrec atât de mult timp cu jocurile pe computer.

– Bineînțeles că putem. Acum culcă-te.

A murmurat ceva și după câteva clipe respirația i-a devenit mai profundă. Stăteam întins și îl priveam, ascultând vântul și așteptând să crească în intensitate și să facă antena să zumzăie. S-a întâmplat chiar când părăseam starea de veghe și o notă prelungă m-a urmat adânc în vis.

Annelie a venit în noaptea aceea la mine.

Dacă ar fi fost un vis, decorul ar fi trebuit să-l reprezinte unul din locurile, multe la număr, unde chiar dormiserăm și făcuserăm dragoste. Dar a venit la mine acolo, pe salteaua de la picioarele patului. S-a strecurat goală sub pilota îngustă pe care o păstram de rezervă; a întins o coapsă peste coapsa mea și și-a îngropat nasul în adâncitura de la baza gâtului meu. I-am adulmecat mireasma părului; a șoptit „Iartă-mă că am plecat" și m-a mângâiat pe piept cu palma ei uscată. Am tras-o spre

mine şi am strâns-o tare în braţe. Şi, dacă avusesem îndoieli că toate astea se întâmplă cu adevărat, toate s-au risipit când ea a strigat „Hei, mai uşor!", fiindcă o ţineam cât puteam de strâns ca să n-o las să dispară din nou.

– Mi-a fost atât de dor de tine! am murmurat, eliberându-mi un braţ ca să-i mângâi abdomenul, sânii, faţa.

Era cu adevărat Annelie. Unduirea cunoscută a şoldurilor, semnul din naştere de sub sânul stâng, toate acele mici amănunte care mi se imprimaseră în minte. Abia acum înţelegeam cât de tare îmi lipsise fizic această femeie a cărei piele o cunoşteam mai bine decât pe a mea.

Şi-a trecut degetele peste buzele mele şi a şoptit:

– Ştiu. Ştiu. Dar acum sunt aici.

O parte a trupului meu a recunoscut-o fără putinţă de îndoială din clipa când coapsa ei a alunecat peste a mea. Eram aşa de excitat, că simţeam că o să explodez. Am tras-o spre mine şi, când am pătruns-o, nu ştiu să spun dacă pulsaţiile pe care le simţeam prin mine erau ale mele sau ale ei. Am urmat ritmul acelor pulsaţii, iar ritmul s-a prefăcut în note care, la rândul lor, au devenit o melodie pe care am recunoscut-o, şi nu am putut să mă mai controlez. Trupul mi s-a contractat într-o convulsie atât de puternică, încât am ieşit din ea şi sperma mi s-a împrăştiat într-un singur spasm pe toate aşternuturile.

Am deschis ochii mari.

Eram singur pe saltea. Penisul îmi era dur şi simţeam căldura lipicioasă a ejaculării, aroma abia perceptibilă de spermă venind din aşternuturi. Dar asta nu era tot. Parfumul lui Annelie persista în încăpere. Şamponul pe care îl folosea întotdeauna, balsamul de la Body Shop, cu aromă de portocale şi scorţişoară, cel pe care îl numea „balsamul de Crăciun". Şi, pe lângă toate, mireasma trupului ei, pe care nu am cuvinte să-l descriu. Erau toate acolo, în cameră. Eram atât de adâncit în încercarea de

a mă îmbiba de acea mireasmă și de a prelungi acea clipă, încât mi-a luat destul timp să-mi dau seama că notele auzite erau reale, că cineva le cânta undeva în casă.

M-am ridicat într-un cot și am văzut că patul era gol. Robin se sculase și se dusese la pian.

Vederea mea periferică a înregistrat o mișcare. Ușoară, legănată. Peste parfumul lui Annelie s-a suprapus un miros de picioare transpirate. Picioare transpirate, scârboase, împuțite. Am întors încet capul în acea parte și am văzut la doi pași de mine un picior gol legănându-se într-o parte și în alta. Mi-am înălțat ochii și am constatat că piciorul aparținea unui trup, gol și el. Burdihan păros și testicule flasce. Capul atârnând de gâtul frânt, ochii fixându-i pe ai mei. Spânzuratul a deschis gura și a zis:

– Fără ea... nimic. Am dreptate, nu? Dar poți s-o capeți înapoi. Eu așa am făcut. Acum sunt fericit.

Am închis ochii, am strâns pleoapele și le-am apăsat așa de tare cu dosul mâinii, că globii oculari mi s-au dus în fundul capului și am început să văd steluțe colorate. Am numărat până la zece; în timp ce număram, sunetele pianului au încetat. Am auzit voci venind dinspre camera lui Robin. Și un scârțâit ușor. La câțiva centimetri de nasul meu se legăna o unghie lungă și murdară, iar de deasupra am auzit un glas înfundat și gâlgâit:

– Ușa e deschisă. Nu trebuie decât să...

Am simțit un îndemn nestăpânit să mă fac ghem, să-mi astup urechile cu palmele și să stau așa până când trecea nebunia aia. Și poate că așa aș fi făcut, dacă nu l-aș fi auzit pe Robin. Striga cu o voce înecată în lacrimi:

– Nu pot! Nu pot!

M-am rostogolit pe saltea, îndepărtându-mă de arătarea de deasupra capului. Am sărit în picioare și am alergat spre camera lui fără să mai privesc înapoi.

Fereastra era larg deschisă, iar în încăpere se făcuse un frig pătrunzător. Robin era aplecat peste fereastră, îmbrăcat numai în şort. Când l-am cuprins cu braţele ca să-l trag înăuntru, am zărit ceva mişcându-se pe peluza din faţă. Două trupuri mititele şi cocoşate, îmbrăcate în zdrenţe, alergau aiurea spre pădure.

Uşa e deschisă.

De disperat ce eram, l-am tras prea tare spre mine şi Robin s-a dezechilibrat. Eu am căzut pe spate şi el a picat peste mine fără să scoată un sunet.

– Robin! Robin! Ai păţit ceva?

Cu el în braţe, m-am ridicat în capul oaselor. Avea o expresie rătăcită şi nici nu mă vedea. L-am zgâlţâit uşor.

– Robin, ce s-a întâmplat?

A clătinat încet din cap. L-am examinat şi am descoperit patru zgârieturi lungi pe un antebraţ, urme lăsate de unghii.

L-am luat în braţe şi am pornit-o spre bucătărie. Când am ajuns în uşa sufrageriei am scos un suspin şi l-am strâns mai tare la piept. Am înaintat doi paşi şi am cercetat camera din prag. Deasupra saltelei şi a pilotei pătate nu era decât un cârlig gol atârnând din tavan.

– Robin! Gata, totul e în regulă acum. Au plecat. Uşa e închisă, am adăugat cu un glas care nu era al meu.

El nu a reacţionat în niciun fel când l-am aşezat cu grijă pe patul meu şi l-am învelit. Ochii larg deschişi fixau cârligul. Oare vedea ceva ce eu nu vedeam? Duhoarea stătută de picioare nespălate persista în încăpere şi alungase cu totul mirosul lui Annelie. Am aruncat spre cârlig o privire plină de duşmănie. *Ticălosul ăla nu putea să facă un duş înainte să se spânzure?*

– Tati...

L-am mângâiat pe păr şi pe obraji.

– Da, fiule.

– Tati, scoate-l de aici. Scoate-l afară.

Am încuviințat și mi-am plimbat limba peste buze. Aveau un gust acru, ca de picioare nespălate. Când m-am ridicat din pat mi-am dat seama că sunt încă dezbrăcat. Mi-am pus halatul, m-am dus în bucătărie, am scotocit în sertarul unde țineam sculele de care aveam nevoie prin casă și am dat de un clește mare.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să deșurubez cârligul din tavan. N-aveam idee dacă ajuta la ceva, dar nu voiam să mai am blestemăția aia în casă. Când am deschis fereastra sufrageriei, Robin a șoptit:

– Nu, nu, n-o deschide.

Am azvârlit cârligul cât de departe am putut, apoi am închis geamul și am zis:

– Acum e în ordine.

– Scapă de el, tati. Trebuie să scapi de el. Eu nu pot.

– Ce vrei să spui, copile?

– Pianul. Scapă de el. Eu nu vreau.

Mă pregăteam să-i explic că trebuie s-o lăsăm pe a doua zi, fiindcă nu aveam putere să scot, nici măcar să târăsc singur pianul afară din casă; dar apoi mi-am dat seama că ar putea exista o soluție mai simplă.

În momentul când m-am oprit în fața capacului deschis al pianului și am privit claviatura, notele deja îmi răsunau în memorie. Le auzisem deja de atâtea ori că le știam pe de rost. Mă simțeam în stare să redau melodia și, mai mult, când am privit clapele, am avut impresia că unele luminau, se aprindeau pe măsură ce notele mi se succedau în minte. *Pot să cânt dacă vreau.* Mâinile îmi erau irezistibil atrase spre instrument.

Dum, di-dum, daa.

O singură dată. Sau de două ori. Sau de câte ori era nevoie.

Când am dus mâna dreaptă spre clape ca să încep să cânt, am simțit că mă încurcă ceva. Un clește. Țineam un clește în mână.

Un cleşte. Am strâns de mânere şi am văzut fălcile ascuţite deschizându-se şi închizându-se. *Muşcă din el. Cranţ-cranţ.*

Am strâns din ochi de câteva ori ca să alung din gând notele şi m-am concentrat asupra cleştelui. Apoi am deschis capacul care acoperea corzile şi am şoptit: „Iartă-mă, Annelie."

Mi-a luat zece minute să tai toate corzile dinăuntrul pianului; când am apăsat o clapă la întâmplare ca să verific, ciocănelul a bătut în gol şi nu s-a auzit nicio notă. Pianul era mort.

La urmă am adus o rolă de bandă adezivă şi am înfăşurat foraibărele ferestrei, aşa încât să nu poată fi deschisă fără ajutorul sculelor. Când am dat să ies, pianul parcă se holba la mine; notele îmi ţâşneau în minte şi mă mâncau degetele.

Am scos un hohot de râs, m-am aşezat la pian şi am cântat melodia de la cap la coadă, dar nu se auzea alt sunet decât bufnetul înfundat al ciocănelelor.

– Hai, mai încearcă şi acum, nenorocitule! am exclamat, fără să am idee cine era nenorocitul.

Robin era încă treaz când m-am întors în sufragerie. I-am spus ce făcusem şi el a dat aprobator din cap.

– Dar nu mai vreau să dorm acolo, a zis.

– Nici nu e nevoie, i-am răspuns întinzându-mă lângă el pe patul îngust. Poţi să dormi aici ori de câte ori vrei.

M-a apucat de mână şi s-a înfăşurat cu braţul meu în jurul pieptului. L-am ţinut în braţe şi mi-am rezemat fruntea de ceafa lui. Au trecut aşa cinci minute, iar el era tot încordat.

– Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

A mormăit ceva cu nasul înfundat în pernă, dar n-am înţeles nimic.

– Cum ai spus?

A întors puţin capul într-o parte; glasul îi era atât de slab, încât a trebuit să-mi lipesc urechea dreaptă de buzele lui ca să pot desluşi cuvintele.

– Au venit iar copiii aceia. Vor să-i găsesc. El i-a omorât.

Am ridicat privirea spre gaura din tavan și m-au trecut fiorii când m-am gândit la fața palidă și diformă pe care o văzusem atârnând acolo. Obraji buhăiți, acoperiți cu peri țepoși.

Nu aveam nicio îndoială că cel pe care îl văzusem era criminalul. Criminalul care stătuse de vorbă cu mine. Bengt Karlsson. *Pentru el fusese o lovitură prea grea.*

– Nu vreau să fac asta, tati.

– Bineînțeles că n-ai să faci așa ceva. Și cum ai putea?

– Păi, mi-au spus ei. Unde se află.

Ținând cont de nebunia în care fuseserăm târâți, eu și fiul meu, poate că n-o să sune așa de ciudat dacă spun că a fost o ușurare pentru mine să constat că măcar aici era ceva de care mă puteam agăța, ceva ce recunoșteam.

Când trăia Annelie, urmăriserăm toate filmele din seria *Emil din Lönneberga*.

Robin se speriase de povestea pe care Krösa-Maja o spusese despre acei mylingar, fantome ale unor copii uciși, care nu avuseseră parte de înmormântare creștinească. Mylingar. Dacă cineva mi-ar fi zis cu o săptămână înainte... dar nu mai contează. Am luat-o în serios. Am acceptat că ăsta e fenomenul cu care ne confruntam și m-am simțit ușurat că poartă un nume. Când un lucru are un nume al lui, poate fi mai ușor de înfruntat.

Am întrebat:

– Și unde se află, deci?

Robin a șoptit:

– În pădure.

– I-a îngropat în pădure?

Robin a dat din cap că nu.

– Atunci, cum a făcut?

Dând întruna din cap, Robin și-a îngropat fața în pernă. L-am scuturat ușor de umăr.

– Robin! Trebuie să-mi spui. N-am idee ce putem face, dar... trebuie să-mi spui. Eu te cred.

S-a făcut deodată ghem, cu fundul în sus, întocmai cum făcea după ce adormea pe când era mititel. Apoi a urlat cu capul în pernă:

– E atât de cumplit!

L-am mângâiat pe spate.

– Ştiu. Ştiu că e cumplit.

Robin a scuturat violent din cap strigând:

– Habar n-ai cât de cumplit este!

Răsufla cu greutate prin pernă, inspira, expira şi tot corpul i se chinuia cu mişcările alea adânci, convulsive, în timp ce eu îl tot mângâiam neputincios pe spate.

Mă temeam că începuse cumva să o ia razna. Şi nici n-ar prea fi fost de mirare. Eu însumi mă simţeam aproape de limita a ceea ce mintea mea putea accepta.

Deodată trupul i s-a liniştit, iar el s-a rostogolit întinzându-se pe spate. Cu o voce stinsă şi inexpresivă, dar cât se poate de limpede a început să vorbească spre tavan:

– Tipul a găsit un pietroi. Un bolovan mare. A săpat o mică groapă lângă bolovan. Apoi a legat copilul fedeleş să nu se mişte şi l-a dus la groapă. Avea şi o rangă din aia mare de fier. A luat-o cu el ca să poată rostogoli bolovanul deasupra gropii. Peste copil. Dar capul îi ieşea afară, aşa că-l putea auzi ţipând. Şi ţipa săracul, că-l durea tare de tot. Multe oase i s-au frânt când bolovanul s-a rostogolit peste el. Tipul a stat şi l-a ascultat pe copil ţipând. A rămas acolo şi a ascultat până când micuţul şi-a dat sufletul. Poate că a durat toată noaptea. Apoi a mai săpat puţin şi a mişcat pietroiul, iar copilul a dispărut dedesubt.

După ce a rostit ultimele cuvinte, Robin şi-a tras pătura peste cap şi s-a adăpostit ca larva în coconul ei. Am rămas întins

lângă el, iar povestea pe care o spusese mi se târa prin minte ca un copil schilod.

Patul lui era acolo unde este acum patul meu.

Omul care săvârșise toate lucrurile astea dormise în camera lui Robin. Oare cum se mai lipea somnul de el? Își făcea cafeaua pe plita noastră și o bea în bucătăria noastră. Privise pe aceleași ferestre, călcase pe aceleași podele, auzise scârțâind aceleași scânduri din dușumea, aflate imediat la intrare. Și se spânzurase lângă patul meu.

Ochii îmi fugeau spre locul acela întunecat de pe tavan unde fusese atârnat cârligul.

Acum sunt fericit.

Am stat așa cu ochii la gaura neagră din tavan până când a început să capete atributele corespondentului ei astronomic. Toate lucrurile din cameră erau atrase spre ea, așteptând să fie înghițite; gândurile mele orbitau în jurul ei ca niște planete neputincioase, rotindu-se în cercuri tot mai mici în drumul spre distrugere. Și în toată această vreme auzeam muzica. Răsuna iar și iar, douăsprezece note alcătuind o melodie șchioapă.

Șchioapă?

Dacă fredonezi „Hai la groapa cu furnici, / Ba-i aici, ba nu-i..." și te oprești, îți dai seama că lipsesc niște note, chiar dacă n-ai mai auzit până atunci cântecul. Tot așa îmi era clar și mie că lipseau niște note din melodia care devenise în așa măsură parte din mine, încât nu mi-o mai puteam scoate din minte. Stăteam întins în pat, cu privirile ațintite asupra găurii din tavan, și încercam să intuiesc notele lipsă.

Mormanul de așternuturi de lângă mine a început să se ridice și să coboare cu mișcări regulate, în ritmul respirației adânci a lui Robin. Am reușit să-mi eliberez brațul de sub capul lui asudat fără să-l trezesc și l-am învelit cum trebuie. Apoi

m-am sculat şi m-am îmbrăcat, aproape inconştient de ce făceam, căci notele acelea îmi absorbeau întreaga atenţie.

Dum, di-dum, daa.

M-am aşezat la pian şi am cântat toată melodia. Notele îmi răsunau atât de clar în urechea internă, încât am cântat-o de două ori la rând până să-mi dau seama că nu ieşea niciun sunet. Am bătut tare de tot în câteva clape, ca şi când prin violenţă aş fi putut îmbia notele să iasă. Abia atunci mi-am amintit. Cleştele. Corzile.

Am căutat cu privirea prin cameră, fără să ştiu prea bine ce vreau, şi am zărit cutia de sub patul lui Robin. Printre jucării de pluş şi figurine din plastic aruncate la grămadă, am găsit sintetizatorul Casio de jucărie. Avea numai trei octave, dar era de ajuns. Am cântat secvenţa de douăsprezece note şi m-a cuprins o seninătate sumbră. Da, o seninătate sumbră. Nu găsesc o expresie mai potrivită. Era ca atunci când te-au împresurat nisipurile mişcătoare şi te afunzi încet. Momentul acela în care devii conştient că e inutil să te zbaţi, că nu te mai poate ajuta nimeni şi că nisipul va învinge. Îmi închipui că ajungi la punctul în care te dai bătut şi asta îţi aduce un fel de împăcare.

Am cântat cele douăsprezece note de multe ori la rând, încercând de fiecare dată alt instrument din repertoriul sintetizatorului, ca să le fac să sune cât mai bine; în cele din urmă m-am oprit la clavecin. Cred că în suedeză se cheamă *cembalo*, iar sunetul lui metalic era imitat foarte convingător.

Dum, di-dum, daa...

Am ieşit în vestibul, mi-am tras pe mine haina, am găsit lanterna frontală, am aprins-o şi mi-am fixat-o pe cap. Sintetizatorul avea o curea, ceea ce însemna că puteam să mi-l atârn de gât. Astfel echipat, am deschis uşa de la intrare şi am pornit spre pădure.

În aer plutea o ceață ușoară și, cu toate că lanterna era puternică, lumina nu bătea mai departe de zece metri. Înaintam printre trunchiurile umede ca și când m-aș fi aflat într-o galerie subterană ai cărei stâlpi de susținere erau trunchiurile copacilor, pe când coroanele alcătuiau o unică boltă imensă. Nu se auzea alt sunet, în afară de ropotul ușor al stropilor de apă care cădeau de pe crengi în iarba uscată rămasă din anul trecut.

Nu mai cântasem melodia de câteva minute și, când am ajuns la locul cu pricina, hotărârea oarbă care mă animase până atunci a început să mă părăsească.

Aici trebuia să fie. Mersesem în linie dreaptă de la casă; sau, cine știe, poate că urmasem chiar o potecă acum năpădită de ierburi. Pe drum trecusem pe lângă tot felul de pietroaie, dar niciunul nu ar fi fost potrivit pentru scopul descris de Robin.

În fața mea se înșirau mai multe pietre mari, care țâșneau din întuneric când trecea peste ele fasciculul de lumină aruncat de lanternă. Cercetând mai amănunțit zona, am descoperit cam cincizeci de blocuri de piatră, mari și mici, transportate de ghețari și împrăștiate pe un teren unde într-o zi aveau să crească pini și brazi. Nici fără să fi știut ce știam, nu mi-ar fi trebuit prea multă imaginație să compar locul cu un cimitir.

Cu doi locatari. Doi copii. Sub pietroaie.

Am umblat fără rost încoace și încolo, îndreptând fasciculul de lumină al lanternei spre baza bolovanilor, în speranța că voi găsi vreun semn că fuseseră mișcați de la locul lor. Dar totul era acoperit de vegetație și toți bolovanii semănau între ei. Mi-am înfășurat brațele în jurul trunchiului, cuprins de un fior. Dacă erau oameni morți, copii morți sub fiecare piatră? Cum puteam ști dacă lucrurile aveau să se liniștească odată ce-i găseam pe cei doi care îl chemaseră în ajutor pe Robin ca să-i găsească?

Trebuie să ne mutăm de aici!

Era un lucru atât de evident, încât nu înțelegeam cum de nu-mi dăduse prin gând până atunci. Nici pe mine, nici pe fiul meu nu ne lega nimic de locul ăsta bântuit, cu pădurea lui sumbră de brazi și stâncile lui amenințătoare. Absolut nimic. Nu era datoria mea să alung fantomele faptelor crude săvârșite în trecut.

Am răsuflat din rărunchi și am stins lanterna, apoi am închis ochii și am rămas liniștit, ascultând tăcerea. Stătusem așa o bucată de vreme, când deodată m-a încercat o ușoară senzație, urmată de certitudinea unei prezențe: în fața mea și pieziș, spre stânga. Ceva plutea spre mine din acea direcție, mai slab ca adierea pe care o simți pe piele de la zborul unei muște și mai negru ca noaptea. Când am deschis ochii, a dispărut.

Întunericul era aproape solid și singura lumină venea de la dioda care semnala că sintetizatorul atârnat la gâtul meu era pornit. Am aprins lanterna și am examinat claviatura. Apoi am cântat o notă. Apoi încă una. Cele douăsprezece note au reverberat din difuzoarele de plastic și au fost înghițite de întuneric și ceață. Am făcut câțiva pași înainte și am cântat din nou melodia.

În fața mea s-a mișcat ceva și am zărit o siluetă dispărând după un pietroi. M-am dus acolo și m-am rezemat cu spatele de suprafața zgrunțuroasă; m-am așezat pe vine și am cântat încă o dată melodia. Când am ridicat degetele de pe clape am auzit un râcâit, urmat de sunetul unor pași mărunței alergând iute pe covorul de mușchi și ace de brad de cealaltă parte a bucății de stâncă.

Nu ai voie să te uiți la ei. Dacă te uiți îți iau vederea.

Am îndreptat lumina lanternei către trunchiul unui brad aflat la cinci metri în față și am rostit în noapte: „Acum sunt aici." Am auzit pași foșnind prin iarbă, lipăind pe când se tot apropiau; apoi un râcâit, ca și când cineva s-ar fi ținut cu unghiile de pietroiul aflat la mai puțin de un metru; și atunci am închis ochii ca să nu fiu ispitit să arunc o privire peste umăr.

– Acum sunt aici. Ce trebuie să fac? am repetat.

La început am crezut că e un zgomot venind dinspre pădure, o creangă frântă scârţâind în bătaia vântului sau ţipătul îndepărtat al vreunui animal rănit. Era însă un glas. Glasul slab şi jalnic al unui bătrân amărât, care nu mai are nimic decât amintiri şi care plânge la vederea unei farfurii de griş cu lapte fiindcă îi aminteşte de copilărie şi îi vine să vorbească cu voce de copil.

– Găseşte-ne, a murmurat glasul din spatele meu.

Fără să deschid ochii, am răspuns:

– V-am găsit. Acum ce am de făcut?

– Scoate-ne de aici.

Ghicisem oarecum că aceasta îmi era misiunea de la bun început, din clipa când descoperisem cazmaua şi ranga în magazie. Să găsesc, să scot la lumină... *să duc la bun sfârşit.*

– Dar de ce? am şoptit. De ce v-a făcut asta?

Mi-a răspuns doar respiraţia domoală a pădurii. Am împins pietroiul cu spatele, brusc conştient de greutatea şi de masivitatea lui cumplită. Să înduri greutatea asta peste trupul tău, să fii strivit cu încetul sub apăsarea ei nemiloasă. Şi să fii doar un copilaş.

Când s-a auzit din nou glasul, timbrul era diferit; poate că nici nu mai era acelaşi. Prin mormăielile bătrânului răzbătea ceva ce îmi spunea că e vorba de un copil mai mititel.

– Bătrânul avea o foaie de hârtie, a şoptit vocea. Scria pe ea.

– Cum adică scria? Când?

– Pe când eu muream. Ţipam întruna. Pentru că mă durea tare de tot. Apoi el scria pe foaia de hârtie. Mi-a spus că o să ţip multă vreme. Şi chiar ţipam. Fiindcă mă durea tare rău.

Glasul s-a stins când rostea ultimele cuvinte şi am simţit prezenţa din spatele meu îndepărtându-se. Am înclinat fruntea ca să îndrept lumina lanternei spre clape. Treizeci şi şase de

bucăţi nevinovate de plastic alb şi negru. Acum înţelegeam de ce confundasem notele cu nişte glasuri îngrozite.

Bengt Karlsson, muzicianul pentru care *lovitura fusese prea grea*, făcuse note muzicale din cele mai îngrozitoare sunete care se pot închipui: ţipetele de durere ale unui copil murind în chinuri. Şi notele acestea... au deschis o uşă.

Cum să înduri aşa ceva?

M-am chinuit să mă ridic de jos şi mi-am apăsat tâmplele cu pumnii în timp ce înaintam clătinându-mă printre bucăţile de stâncă. Cum să înduri aşa ceva? Umezeala, ceaţa, trunchiurile întunecate ale copacilor, răul ţesut în însăşi urzeala existenţei. Cum? M-am apucat să izbesc cu palmele suprafaţa aspră a unei pietre până când a ţâşnit sângele.

Durerea m-a trezit. Mi-am privit palmele sângerânde. Apoi am ridicat ochii. Toate pietroaiele arătau la fel şi nu mai ştiam unde se află copiii ucişi. Când am apăsat prima clapă a sintetizatorului, degetul meu a lăsat o urmă întunecată pe plasticul alb. Până am terminat de cântat melodia, clapele erau murdare de sânge, iar câteva din ele opuneau rezistenţă când le apăsam. În curând avea să fie imposibil să mai cânt.

Am găsit butonul pentru înregistrare şi am apăsat pe el, apoi am cântat din nou melodia până la capăt şi am oprit înregistrarea. După aceea am dat PLAY. Am râs în hohote ascultând cum sintetizatorul de jucărie cântă melodia încă o dată şi încă o dată.

Dum, di-dum, daa...

Am răsucit instrumentul sprijinindu-l pe un şold ca să nu mă împiedice la mers şi el a tot cântat melodia, în timp ce eu mă îndreptam spre casă şi spre magazia cu scule.

Zorile de un cenuşiu murdar se strecurau şovăielnic printre copaci când mi-am iprăvit eu treaba. Sângele din palme fusese absorbit de coada de lemn a cazmalei şi mânjise fierul

întunecat al răngii. Bateriile sintetizatorului erau pe sfârşite şi melodia suna tot mai încet când m-am întors din pădure, am deschis uşa din faţă şi am intrat în vestibul.

Am luat rola de bandă adezivă care rămăsese pe pian. Notele care ieşeau din sintetizator erau acum atât de slabe, încât le acoperea şi scârţâitul podelei din bucătărie pe care am păşit după ce am trecut pragul. Dar melodia şchioapă care răsuna în mintea mea se auzea tot mai tare şi nu m-am mirat să-l văd pe Bengt Karlsson şezând la masa din bucătărie, cu mâinile aşezate cuminţi una peste cealaltă.

I-am zărit dunga neagră din jurul gâtului când a dat din cap în chip de salut; am făcut şi eu acelaşi gest de înţelegere reciprocă. Eram doi bărbaţi care ştiau ce au de făcut. El nu fusese în stare să îndure. Acum era rândul meu să încerc.

Robin nu s-a trezit cât i-am legat eu mâinile la spate cu bandă adezivă; i-am lipit şi peste gură o bucată înainte să apuce să strige. Urma, desigur, să i-o dezlipesc mai târziu, dar pentru moment ar fi fost o problemă să înceapă să ţipe. L-am ţinut bine de picioare ca să-i pot lega gleznele, după care mi-am trecut braţul pe sub genunchii lui şi l-am săltat pe umăr.

Melodia s-a tot auzit cât am traversat bucătăria cu el în spate; răsuna încet, încet, ca o şoaptă, iar eu fredonam odată cu ea. Trupul mă durea, ardeam de dorinţa de a afla notele care lipseau, eram disperat să aud melodia terminată.

Robin se răsucea şi se zbătea pe umărul meu, iar chiloţii i se frecau de urechea mea în timp ce străbăteam peluza cu el în cârcă. Pielea de pe pulpele goale i se făcuse ca de găină în frigul dimineţii de iarnă. Îl auzeam gemând şi smârcâind în spinarea mea, trăgându-şi mucii, şi după sunetele înfundate pe care le scotea mi-am dat seama că plânge. Nu mai conta. În curând totul avea să se termine. Să fie dus la bun sfârşit.

Lumina palidă a zorilor decupa din ceaţă trunchiurile copacilor ca pe nişte siluete negre, un grup de spectatori urmărind scena în tăcere, fără ştiinţa binelui şi a răului, a ce e drept şi ce e nedrept.

Doar legile oarbe ale naturii şi cercul vieţii şi al morţii, al morţii care urmează vieţii.

Şi uşa care le despărţea.

L-am aşezat pe Robin în mica groapă pe care o săpasem lângă unul din pietroaie. Nu mai ştiam dacă muzica pe care o auzeam răsuna doar în mintea mea. Robin se zbătea şi se smucea; pielea lui deschisă la culoare contrasta puternic cu pământul negru. Smucea din cap dintr-o parte într-alta şi ochii îi erau căscaţi. Încerca să ţipe, aşa legat la gură cum era.

– Şşşt, taci! i-am poruncit.

I-am dezlipit banda adezivă de pe gură şi, fără să plec urechea la rugăminţile şi plânsetele lui, mi-am îndreptat atenţia asupra răngii pe care o înfipsesem în pământ de cealaltă parte a pietroiului. Am socotit că ajungea să mă opintesc o singură dată zdravăn ca să fac pietroiul să se rostogolească peste scobitură. Mi-am frecat mâinile, care erau pline de coji de sânge închegat, şi m-am apucat de treabă.

Când să pun mâna pe rangă am prins o mişcare cu coada ochiului. Am aruncat instinctiv o privire într-acolo şi am văzut un copilaş. Era greu de stabilit ce vârstă avea, căci faţa îi era aşa de trasă încât îi ieşeau pometii în afară. Era îmbrăcat în zdrenţele unei pijamale roşii de mătase, cu ursuleţi galbeni şi i se vedea pieptul prin ţesătura uzată. Avea niscaiva coaste zdrobite, iar aşchiile de oase îi străpunseseră pielea în câteva locuri.

Copilul şi-a acoperit faţa cu mâinile. Unghii lungi şi ciuntite de atâta zgâriat în piatră. Şi ascunşi în spatele degetelor, ochii. Am privit în ei, dar nici măcar nu erau ochi, ci două fântâni negre de ură şi durere.

Abia atunci mi-am dat seama ce făcusem.

Până să închid ochii sau să apuc din nou ranga, o altă făptură mititică mi s-a cățărat în spinare. M-am aplecat și atunci copilul în pijama a sărit și m-a cuprins pe după gât, îngropându-și unghiile în carnea mea, chiar deasupra omoplaților.

Cel care îmi sărise în spate și-a plimbat mâinile peste fruntea mea și am simțit unghii ciobite zgâriindu-mi pleoapele. Am zbierat când lamele lor ascuțite mi-au străpuns pielea de o parte și de alta a rădăcinii nasului, iar gura mi-a fost inundată de sânge. Copilul a scos doar un șuierat ascuțit și și-a aruncat brusc brațele înainte.

Globii oculari mi-au fost smulși din orbite și ultimul lucru pe care l-am auzit înainte de a-mi pierde cunoștința a fost sunetul moale și vâscos al nervilor optici plesnind, apoi plescăitul și grohăielile scoase de cei doi copii pe când îmi devorau ochii.

Nu știu cât timp am zăcut fără cunoștință. Când mi-am revenit nu mai zăream nicio geană de lumină și nu aveam idee cât înaintase soarele pe cer. În țeastă aveam două găuri în loc de ochi, iar obrajii îmi erau lipicioși de la resturile de pleoape și nervi. Mă durea de parcă îmi bătea cineva cuie în cap. M-am săltat în genunchi. Întuneric absolut. Și tăcere. Sintetizatorul rămăsese fără baterii. Pipăind în jur am găsit ranga, apoi am urmat conturul aspru al bolovanului până am ajuns la marginea gropii și am fost răsplătit auzind singurul lucru care mai conta acum.

– Tată... tată...

M-am târât până la Robin. Am rupt cu dinții banda adezivă cu care îl legasem de mâini și de picioare. Mi-am smuls de pe mine haina și cămașa și l-am înfășurat cu ele. Am plâns fără să pot vărsa lacrimi și am bâjbâit prin întuneric până când el m-a luat de mână și m-a condus înapoi acasă.

Apoi Robin a sunat pe cineva. Eu nu puteam folosi telefonul și uitasem toate numerele pe care le știam. M-am speriat când l-am auzit vorbind cu o persoană a cărei voce n-o puteam auzi. M-am dus orbecăind până la pat și m-am ascuns sub așternuturi. Așa m-au găsit mai târziu.

Sunt acum pe cale să mă însănătoșesc sau așa mi se spune. N-o să-mi recapăt niciodată vederea, dar sănătatea mintală începe să mi se restabilească. Mi-au zis că o să ies de aici. Că o să învăț să mă adaptez.

Robin vine din ce în ce mai rar să mă vadă. Zice că e fericit la familia adoptivă, că sunt oameni cumsecade. Zice că în ultima vreme n-a mai petrecut așa de mult timp jucându-se pe computer. Nu mai vorbește despre cum va fi când voi ieși eu de aici.

Și nu cred că am să mai ies, fiindcă nu vreau să plec.

Masa la ore fixe și un pat pe care nu trebuie să-l fac singur. Zilnic mă mișc orbește între locurile unde se desfășoară existența mea de acum. Am activitățile mele de rutină și zilele trec. Nu, n-ar trebui să-mi dea drumul de aici.

Fiindcă atunci când stau singur în liniștea camerei sau când mă întind în pat noaptea, aud notele. Întind mâinile în gol și degetele mi se plimbă pe clape invizibile și mă visez cântând.

Visez că iau totul de la capăt. Că o fac pe Annelie să mă viziteze din nou și că o îmbrățișez în întuneric, fără să-mi pese de ce uși s-au deschis sau de ce poate apărea din spatele lor.

În clădire nu sunt instrumente muzicale.

Cuprins

Introducere – UNDE A DISPĂRUT GROAZA? 5

MICUL ZEU VERDE AL AGONIEI de Stephen King 9

IASCĂ, AMNAR ȘI CREMENE de Caitlín R. Kiernan 45

FANTOME CU DINȚI de Peter Crowther 63

FIICA MEȘTERULUI DE COȘCIUGE de Angela Slatter 129

CU RĂDĂCINĂ CU TOT de Brian Hodge 145

SPUNE-MI CĂ TE VOI REVEDEA de Dennis Etchison 183

MUZICA UCIGAȘULUI BENGT KARLSSON
de John Ajvide Lindqvist 197

CARTEA ORORILOR

Coșmaruri, adevăruri, minciuni, morți și vii, spirite rele și spirite bune, creaturi invizibile și mai ales idei fără chip bântuie într-o carte a ororilor născocite de autori înzestrați cu o imaginație înspăimântătoare. Scriitori consacrați și începători dintre cei mai talentați se întâlnesc într-o antologie excepțională. Stephen King, maestru incontestabil al genului, dă tonul cu o povestire înfricoșătoare.

„Tot ce-i trebuie unui cititor dependent de spaime, vise rele, spirite malefice și gânduri sumbre. Tot ce-i trebuie unui cititor ahtiat după stafii, ținuturi bântuite, personaje și întâmplări dătătoare de fiori."

The Guardian

„Delicii și spaime încântătoare pentru oricine caută povestiri horror în genul clasic."

Publishers Weekly

SUSPANS
suspans.ro

ISBN 978-606-579-662-1

nemira.ro